

VERLAG DER
C.A.S.H.
P.U.L.A.

CLIVE CUSSLER

VRTLOG

Vrtlog

Pacific Vortex!

Clive Cussler, 1983

Dirk Pitt

On je u potpunosti čovjek od akcije koji živi u trenutku i za trenutak... bez žaljenja. Diplomirao je na Zrakoplovnoj akademiji, sin je senatora Sjedinjenih Država i direktor za specijalne projekte Nacionalne agencije za mora i podmorje SADA NAMP. Hladnokrvan je, hrabar i snalažljiv savršeno častan čovjek za sva vremena, koji može postati apsolutno nemilosrdan kad je to potrebno.

Voli brze automobile, lijepe žene i tekilu s ledom i limunom živi jednako strasno kao što radi. Pitt ne odgovara nikome osim admiralu Jamesu Sandeckeru, sposobnom zapovjedniku NAMPa, i ne vjeruje nikome osim lukavom, spretnom Alu Giordinu, prijatelju od djetinjstva i partneru u podvodnim avanturama tijekom dvadeset godina.

Predgovor

Ne da je to zaista važno, ali ovo je prva priča o Dirku Pittu.

Kad sam skupio dovoljno samodiscipline za pisanje serijala avanturističkih krimića, tražio sam heroja koji nije šabloniziran. Heroja koji nije tajni agent, policijski detektiv ili privatni istražitelj. Nekog tko je grub na površini, ali ipak posjeduje određeni stil, tko će s jednakom lakoćom zabavljati prelijepu ženu u vrhunskom restoranu i ispijati pivo s dečkima u lokalnom salonu. Tip simpatičnog momka s naznakom tajanstvenosti.

Umjesto kockarnica ili ulica New Yorka, njegov teren postalo je more, a njegov izazov istraživanje nepoznatog.

Iz te mašte materijalizirao se Dirk Pitt.

Budući da je ovo bila njegova prva avantura, i budući da u njoj nema složenih zapleta iz njegovih kasnijih pothvata, oklijevao sam da je pošaljem izdavaču. Ali nakon poticaja mojih prijatelja i obitelji, obožavatelja i čitatelja, prvi susret s Pittom dospio je u vaše ruke.

Promatrajte ga kao nekoliko sati zabave, a možda i kao neku vrstu povijesnog artefakta.

Prolog

Svaki ocean uzima danak brodovima i ljudima, ali niti jedan ih ne proždire s tako neutaživim apetitom kao Pacifik. Pobuna na brodu Bountv dogodila se na Pacifiku pobunjenici su spalili brod na otoku Pitcairn.

Essex, jedini brod za koji je poznato da ga je potopio kit predložak za Melvilleovog Moby Dicka leži pod valovima Pacifika. Tamo leži i Hai Maru, koji se razletio na komadiće kad je podvodni vulkan erupirao pod njegovim trupom.

Usprkos svemu tome, najveći ocean na svijetu obično je mirno mjesto čak i njegovo ime znači miran, umjerene naravi.

Možda i zbog toga tmurne misli o nesreći nisu mogle biti udaljenije od misli zapovjednika Felbca Dupreea kad se u sumrak penjao na most nuklearne podmornice Starbuck. Klimnuo je dežurnom časniku i nagnuo se preko ograde da bi promatrao kako njegovo plovilo s lakoćom odbija valove.

Ljudi obično poštuju more čak i osjećaju strahopoštovanje prema njemu. Ali Dupree nije bio poput većine ljudi njega čarolija nikada nije obuzela. Nakon dvadeset godina na moru, od čega četrnaest u podmornicama, bio je gladan gladan priznanja. Dupree je bio kapetan najnovije i najrevolucionarnije podmornice na svijetu, ali to nije bilo dovoljno. Žudio je za više.

Starbuckje u potpunosti izgrađen u San Franciscu, na način na koji niti jedna podmornica do tada nije izgrađena svaka komponenta, svaki sustav u njezinoj oplati bili su računalno oblikovani. Bila je ona prva u novoj generaciji podvodnih plovila začetak podvodnoga grada sposobnog da plovi brzinom od stotinu i dvadeset i pet čvorova kroz bezvremene dubine dvije tisuće stopa ispod suncem obasjane površine.

Starbuck je bio poput punokrvnog konja na svojoj prvoj izložbi, uznemireno iščekujući da pokaže što može.

Ali, ovdje neće biti publike. Odsjek za podvodno vojevanje zapovjedio je da se pokusi izvrše u najstrožoj tajnosti, u udaljenom dijelu Pacifika, i to bez pratećeg broda.

Dupree je izabran da zapovijeda podmornicom na njezinom djevičanskom putovanju zbog svoje reputacije. Njegovi kolege u školi u Annapolisu zvali su ga Banka podataka ubacite u njega

podatke i samo gledajte kako njegova usta izbacuju logičke odgovore. Dupreeva vještina i talent bili su dobro poznati među podmorničarima, ali sastojci potrebni za napredovanje u Mornarici bili su i osobnost, utjecaj i smisao za odnose s javnošću. Budući da Dupree nije posjedovao niti jednu od ovih osobina, nedavno su ga zaobišli prilikom promocija.

Oglasi se zujalica dežurni časnik, visoki poručnik vrane kose, podigne telefon na mostu. Iako ga pozivatelj nije mogao vidjeti, on dvaput klimne i spusti slušalicu.

Kontrolna soba, reče on kratko. Sonar pokazuje da se dno povisilo tisuću i pet stotina stopa posljednjih pet milja.

Dupree se okrene polako, zamišljeno. Vjerojatno mali lanac podmorskih planina. Još uvijek imamo milju vode pod sobom. On se naceri i doda Ne brinite za nasukavanje.

Poručnik mu odgovori cerekom Ništa bolje od nekoliko stopa više radi sigurnosti.

Bore oko Dupreeovih očiju stisnuše se u osmijehu dok se polako okretao prema moru. On podigne dalekozor koji mu je visio oko vrata i zagleda se prema obzoru.

Bila je to gesta rođena iz mnogo tisuća usamljenih sati koje je proveo tražeći druge brodove po oceanima svijeta.

Bila je to i besmislena gesta sofisticirani radarski sustavi na Starbucku mogli su detektirati objekt mnogo prije ljudskog oka. Dupree je to znao, ali bilo je nečeg u gledanju u more što je pročišćavalo čovjekovu dušu.

On napokon uzdahne i spusti dalekozor.

Idem na večeru. Osigurajte most radi uranjanja u 21.00.

Dupree se spusti niz tri razine tornja ili jedra, kako ga je nazivala moderna Mornarica i spusti se u kontrolnu sobu. Izvršni časnik i još jedan čovjek, navigator, nagnuli su se nad stolom za planiranje, proučavajući liniju oznaka dubine. Izvršni časnik podigne pogled prema Dupreeu.

Gospodine, čini se da ovdje imamo neka čudna očitavanja.

Za kraj dana najbolja je dobra tajna, odgovori Dupree vedro.

On se progura među dvojicu ljudi i zagleda u veliku papirnu kartu s finim tiskom, osvjetljenu blagim svjetlom vrha stola od zamagljenog

stakla. Niz kratkih, tamnih linija prošarao je kartu, obrubljenu nehajno zapisanim bilješkama i matematičkim formulama.

Što ste otkrili?, upita Dupree.

Navigator polako počne. Dno se podiže zapanjujućom brzinom. Ako se to ne završi u sljedećih dvadeset i pet milja, zabit ćemo se u otok, ili otoke, koji ne bi smjeli postojati.

Gdje se nalazimo?

Ovdje smo, gospodine, odgovori navigator, udarajući penkalom po jednoj točki na karti. Šest stotina sedamdeset milja sjeverno od Rta Kahuku, Oahu, uz nulanulasedam stupnjeva.

Dupree se okrene prema kontrolnoj ploči i uključi mikrofon.

Posado radara, ovdje kapetan. Imate li što?

Ne, gospodine, odgovori mehanički glas kroz zvučnik. Sve je čisto... čekajte... ispravak, kapetane. Imam nejasno očitavanje na obzoru, ravno pred nama na dvadeset i tri milje.

Objekt?

Ne, gospodine. Više poput niskog oblaka, ili možda dimnog traga. Ne mogu razabrati.

U redu, izvijestite me kad potvrdite identitet.

Dupree objesi mikrofon i okrene se prema ljudima za stolom.

Pa, gospodo, što mislite?

Izvršni časnik odmahne glavom. Tamo gdje ima dima, ima i vatre. A tamo gdje ima vatre, nešto gori. Možda naftna mrlja?

Otkud naftna mrlja?, upita Dupree nestrpljivo. Nismo niti blizu sjevernih brodskih ruta. Promet od San Francisca do Orijeanta preko Honolulua teče četiri stotine milja južno. Ovo je jedna od najmirnijih točaka oceana zato ju je Mornarica izabrala za početno testiranje Starbucka. Nema znatiželjnih očiju. On odmahne glavom.

Nema logike da tu bude zapaljena naftna mrlja. Novi vulkan koji se podiže s dna Pacifika je vjerojatnija mogućnost. I to je otprilike to mogućnost.

Navigator je pokazao na karti lokaciju na koju je ukazivao radar i nacrtao krug na karti. Niski oblak na površini ili blizu nje, razmišljao je naglas. Prilično nevjerojatno. Atmosferski uvjeti ne odgovaraju takvom događaju.

Zvučnik se uključi. Kapetane, ovdje posada radara.

Ovdje kapetan, odvraća Dupree.

Identificirao sam je, gospodine.

Činilo se da glas oklijeva prije no što je nastavio.

Čini se da se radi o gustom oblaku magle, promjera približno tri milje.

Jeste li sigurni?

Kladim se u dnevni obrok.

Dupree dotakne prekidač mikrofona i pozove most.

Poručniče, radar je primijetio nešto pred nama. Javite mi istog časa čim ugledate bilo što. On spusti slušalicu i okrene se prema izvršnom časniku. Kolika je sada dubina?

Još uvijek se brzo smanjuje. Dvije tisuće osam stotina stopa.

Navigator izvadi pamučni rupčić iz džepa i njime obriše vrat.

Nemam blage veze. Jedini podvodni greben za koji znam da se može usporediti s ovim je brazda PeruChile. Počinje na dubini od dvadeset i tri tisuće stopa, i penje se jednu vertikalnu milju na svaku horizontalnu milju. Do sada su je smatrali najspektakularnijom podvodnom padinom na svijetu.

Da, progunđa izvršni časnik.

Neće li se morski geolozi oduševiti ovim malim otkrićem?

Tisuću osam stotina i pedeset stopa, zujao je jednolično glas poslužitelja sonara.

Bože zagrcne se navigator. Povišenje od tisuću stopa za manje od pola milje. To nije moguće.

Dupree se pomakne prema izlazu iz kontrolne sobe i zaustavi nos nekoliko pedalja od stakla koje je okruživalo sonar. Sudeći po digitalnom ekranu, morsko dno izgledalo je kao duga crna cikcak linija koja se brzo uspinjala prema crvenoj oznaci za opasnost na vrhu skale. Dupree položi ruku na rame poslužitelja sonara.

Ima li mogućnosti pogreške u kalibraciji?

Poslužitelj sonara okrene jedan prekidač i pogleda u susjedni prozorčić. Ne, gospodine. Imam isti niz očitavanja na nezavisnom pričuvnom sustavu.

Dupree je nekoliko trenutaka promatrao to smanjivanje dubine. Zatim se vrati za stol s kartom i pogleda oznake kojima je bio obilježen položaj podmornice u odnosu na morsko dno koje se podizalo.

Ovdje zapovjedni most, začuje se glas poput robotskog.

Imamo ga. Nastane kraće oklijevanje.

Da ne znam bolje, rekao bih da je ono s čim smo došli u kontakt umanjena verzija dobre stare magle Nove Engleske.

Dupree klikne mikrofona. Razumijem. Nastavio je promatrati kartu. Lice mu je bilo bezizražajno, a oči zamišljene.

Hoćemo li poslati signal Pearl Harbouru, gospodine?, upita navigator. Mogli bi poslati zrakoplov da izvidi situaciju.

Dupree nije odmah odgovorio. Jednom rukom nehajno je udario o rub stola, a druga mu je visjela niz bok. Dupree je rijetko donosio trenutne odluke. Svaki njegov potez bio je po priručniku.

Velik dio posade Starbucka služio je već pod Dupreeom u prethodnim misijama, i premda mu nisu bili slijepo odani, poštivali su ga i divili se njegovoj sposobnosti i prosuđivanju. Svi do posljednjeg su mu vjerovali, uvjereni da nikada neće počinuti kritičnu pogrešku koja bi im mogla ugroziti živote. U bilo kojem drugom slučaju bili bi u pravu. Ali ovoga puta bili su strašno u krivu.

Proyjerimo o čemu se radi, reče Dupree tiho.

Izvršni časnik i navigator razmijene sumnjičave poglede.

Imali su zapovijed testirati Starbuckane progoniti sablasne fronte magle po obzoru.

Nitko nikada nije saznao zašto je zapovjednik Dupree iznenada postupio suprotno svojem karakteru i odstupio od zapovijedi. Možda je zov nepoznatog bio prejak mamac. Možda je vidio sliku sebe kao istraživača koji plovi prema slavi koja mu je uvijek izmicala. Koji god bio razlog za to, izgubljen je kao i Starbuck, koji je poput krvosljednika na tragu, puštenog s uzice, okrenuo prema novom kursu i jurnuo kroz valove.

Očekivalo se da Starbuck pristane u Pearl Harbouru sljedećeg ponedjeljka. Kad se nije pojavio, i nakon što iscrpna potraga zrakom i morem nije otkrila niti jedan trag nafte ili olupine, Mornarica je morala priznati gubitak svoje najnovije podmornice i stotinu i šezdeset ljudi. Šokiranoj naciji službeno je obznanjeno kako je Starbuck izgubljen negdje u golemim prostranstvima sjevernog Pacifika. Nestao je s cijelom svojom posadom, prekriven velom tajne. Vrijeme, mjesto i uzrok nepoznati.

Poglavlje I

Na prenapučenim plažama Havaja još je uvijek moguće pronaći komadić pijeska koji nudi određeni stupanj odvojenosti. Rt Kaena, koji strši u kanal Kauai poput boksačeve ljevice, jedna je od onih nekoliko točaka kojih nema na reklamama, na kojima se moguće opustiti i uživati na pustoj obali.

To je prelijepa plaža, ali je i varljiva. Previše često njezine obale zapljuskuju struje koje su izrazito opasne za sve osim najopreznijih plivača. Svake godine, kao da je tako unaprijed zacrtano nekim morbidnim planom, neki kupać, privučen usamljenom pješčanom plažom i blagim valovima, ulazi u vodu i za nekoliko minuta biva odvučen na pučinu.

Na toj plaži, na ležaljci od bambusa, ležao je preplanuli muškarac visine šest stopa i tri pedlja, odjeven u bijele kupaće gaće. Dlakava, duboka prsa koja su se lagano dizala pri svakom udisaju bila su prošarana tragovima kapljica znoja koje su se kotrijale i padale na tlo, miješajući se s pijeskom. Ruka kojom je čovjek štitio oči od snažnih zraka tropskog sunca bila je mišićava, ali bez izraženih oblika koji se obično vežu uz bodybuildere. Kosa mu je bila crna, gusta i čupava, i padala mu je do polovine čela, koje se pretapalo u prijateljsko, čvrsto uklesano lice.

Dirk Pitt trgne se iz polusna, podigne na laktove i zelenim, svjetlucavim očima zagleda prema moru.

Pitt nije bio obični ljubitelj sunčanja za njega je plaža bila živo, pokretno biće koje je mijenjalo oblik i osobnost pod stalnim i naletima vjetra i vode. Proučavao je valove koji su se valjali iz svojeg olujnog rodilišta tisuće milja udaljenog od obale, ubrzavajući kad bi dodirnuli plitko dno. Mijenjajući oblik, rasli su i rasli oko osam stopa od dna do vrha, procijenio je Pitt prije no što bi se razbili i obušili na obalu, pretvarajući se u bučnu masu pjene i kapljica. Zatim su zamirali u malim strujama na rubu vodene linije.

Iznenada, Pittov pogled privuče bljesak iza valova, otprilike tri stotine stopa od obale. Nestao je za trenutak, izgubivši se iza krijeste vala. Pitt je nastavio znatiželjno gledati prema točki na kojoj je prvi put vidio bljesak. Nakon sljedećeg vala opet je mogao vidjeti bljesak.

Oblik predmeta još je na toj udaljenosti bio nerazpoznatljiv, ali jasno je vidio svijetložutu boju.

Pitt zaključio kako bi bilo pametno jednostavno ležati tu i dopustiti valovima da mu donesu nepoznati predmet ali on izbaci zdravi razum, skoči na noge i polako uđe u more. Kad mu je voda bila do koljena, on savije tijelo i skoči u nadolazeći val. Skok je bio tako proračunan da mu je val udario samo u noge. Voda je bila topla poput vode u hotelskoj kupaonici negdje između dvadeset pet i dvadeset osam stupnjeva. Čim je izronio na površinu, on s lakoćom zapliva kroz pjenu valova, dopuštajući struji da ga odnese u dublju vodu.

Nakon nekoliko minuta on zastane i zagleda se u vodu, tražeći neki nagovještaj žutila. Primijetio ga je s lijeve strane, na dvadeset jarda od sebe. Oči su mu bile prikovane na čudnu naplavinu dok joj se približavao izgubio ju je iz vida samo na trenutak, kad je propala u dolinu nadolazećeg vala. Osjetivši kako ga struja vuče previše u desno, ispravio je kut kretanja i polako pojačavao svoje zamahе kako bi spriječio mogućnost iscrpljivanja.

Tada posegne rukom i njegovi prsti dodirnu glatku, cilindričnu površinu dužine oko dvije stope, širine osam pedalja i težine manje od šest funta. Predmet je bio obložen žutom vodonepropusnom plastikom s natpisom Mornarica SADA s obje strane. Pitt obgrli predmet rukama, opusti se i procijeni svoj položaj, udaljen od obale.

Promatrao je plažu, tražeći nekog tko ga je mogao vidjeti kako ulazi u vodu, ali plaža je bila prazna nekoliko milja u oba smjera. Pitt se nije trudio ispitivati strme litice iza obale nije očekivao da bi se netko mogao penjati uz stjenovite padine usred tjedna.

Pitao se zašto je riskirao tako glupo i prenagljeno. Tajanstvena žuta naplavina pružila mu je izgovor da izazove sreću, a kad je jednom krenuo, nije mu palo na pamet da odustane. Sada ga je nemilosrdno more imalo u svojoj moći.

Na trenutak je razmatrao mogućnost da otpliva prema obali u ravnoj liniji. Ali, samo na trenutak. Mark Spitz bi to mogao učiniti, ali Pitt je bio siguran da on ne bi osvojio sve one zlatne medalje na Olimpijskim igrama da je pušio kutiju cigareta na dan i pio nekoliko čašica Cutty Sark Scotcha svake večeri. Pitt se odlučio usredotočiti, umjesto da pokušava pobijediti Majku Prirodu u njezinoj igri.

Pitt je imao iskustva s vodenim strujama godinama je surfao i poznao je svaki njihov trik. One su mogle odvući čovjeka daleko

na more s jednog dijela obale, dok bi se stotinu jarda dalje djeca igrala u plićaku i ne osjetivši nikakvu struju. Vodena struja dobiva svoju snagu kad se široki vodeni tok vraća s obale prema moru u uskim brazdama koje je more izdubilo u pijesku na dnu. Ovdje nadolazeći valovi mijenjaju smjer i okreću se prema pučini, a često postižu brzinu i do četiri milje na sat. Sada je struja gotovo posve oslabila, tako da je Pitt bio siguran da samo treba plivati paralelno s obalom sve dok ne iziđe iz utjecaja brazda, a zatim krenuti prema nekoj drugoj točki na obali.

Njegova jedina briga bila je prijetnja od morskih pasa. Ti ubilački strojevi mora nisu uvijek oglašavali svoju nazočnost perajom koja viri iz vode. Mogli su isto tako napasti iz dubine bez upozorenja, a bez ronilačke maske na licu Pitt ne bi mogao znati kada i iz kojeg smjera dolazi ugriz. Mogao se samo nadati kako će stići do sigurnosti linije loma valova prije no što se nade na jelovniku. Znao je da morski psi rijetko prilaze obali zato što im je uskovitlana turbulencija rada valova tjerala pijesak u škrge to je obeshrabrivalo sve osim onih najgladnijih.

Sada nije mogao razmišljati o čuvanju energije probijao se kroz vodu kao da mu je svaki morski pas ljudožder iz Pacifičkog oceana za petama. Trebalo mu je gotovo petnaest minuta snažnog plivanja dok ga prvi val nije počeo gurati prema obali. Prošlo je još devet valova, a deseti je zahvatio omot cilindra i ponio ga, donoseći i Pitta na dvanaest stopa od obale. Čim su mu koljena dotaknula pijesak, on pijano ustane, poput iscrpljenog mornara nakon brodoloma, i istetura iz vode, vukući svoj ulov za sobom. Zatim se zahvalno sruši na zagrijani pijesak.

Pitt umorno pogleda cilindar. Pod plastičnom oblogom nalazio se neobičan spremnik od aluminijske. U njemu su bile urezane male crte koje su podsjećale na minijaturne tračnice. S jedne strane vrh se mogao odvrnuti, pa ga je Pitt počeo okretati začudio ga je veliki broj okreta prije no što se vrh napokon odvojio. Unutra se nalazio svitak s nekoliko papira, ništa drugo. Nježno ih je izvadio i počeo proučavati rukopis između stupaca i linija.

Dok je čitao, ledena ruka dodirnula mu je kožu usprkos vrućini od trideset i pet stupnjeva, naježio se po cijelom tijelu. U više navrata

pokušao je odvojiti oči od teksta, ali bio je šokiran veličinom onoga što je držao u rukama.

Pitt sjedne i zagleda se odsutno prema pučini sjedio je tako punih deset minuta nakon što je pročitao posljednju rečenicu u dokumentu. Završavala je imenom admiral Leigh Hunter. Zatim, vrlo polako i nježno, Pitt vrati papire u cilindar, začepi ga i pažljivo vrati u žutu oblogu.

Čudan, neprirodan plašt tišine spustio se na Rt Kaena. Udari valova zvučali su nekako prigušeno. On ustane i otrese pijesak sa svojeg mokrog tijela, stavi cilindar pod ruku i potrči niz obalu. Kad je došao do svojeg ležaja, brzo ga omota oko predmeta u svojim rukama. Zatim požuri uz put koji je vodio do ceste.

Jarkocrveni AC Ford Cobra stajao je na cesti. Pitt nije gubio vrijeme. Ubacio je svoj teret na putničko sjedalo i brzo skočio za volan, pokušavajući utaknuti ključ i pokrenuti motor.

Skrenuo je na autocestu 99, prošao kroz VVaialuu i krenuo uz dugi uspon koji je slijedio slikovit i obično presušen potok Kaukomahua. Nakon što su mu iza leđa ostale Vojne barake Schofield, Pitt je krenuo odvojkom ispod Wahiawe i velikom brzinom pojurio prema Pearl Citvju, potpuno zanemarujući prijetnju prometne policije.

S njegove lijeve strane uzdizao se lanac Koolau, čiji su vrhovi bili stalno skriveni tamnim kišnim oblacima. Na njegovim padinama, lijepa, zelena polja ananasa širila su se kao živi kontrast bogatoj, crvenoj vulkanskoj zemlji. Pitt naglo uleti u pljusak i automatski uključi brisače.

Napokon ugleda glavni ulaz u Pearl Harbour. Pitt uspori dok je stražar u odori izlazio iz svojeg ureda. Pitt izvadi iz novčarke svoju vozačku dozvolu i identifikacijske papire, te se upiše u knjigu posjetitelja. Mladi marinac jednostavno mu salutira i mahne mu da prođe.

Pitt upita stražara za smjer do stožera admirala Huntera. Marinac izvadi iz džepa papir i olovku i nacрта kartu, te je preda Pittu. Još jednom mu salutira.

Pitt se zaustavi pred neupečatljivom betonskom zgradom u blizini pristaništa. Prošao bi pokraj nje da nije ugledao znak ispisan malim slovima Stožer, 101. flota. On ugasi motor, uzme vlažni cilindar i iziđe iz auta.

Ulazeći u zgradu, Pitt poželi da je sa sobom na plažu ponio barem majicu i kratke hlače. Prišao je stolu za kojim je čovjek u ljetnoj bijeloj mornaričkoj odori mehanički udario po pisaćem stroju. Na pločici pred njim pisalo je Mornarički narednik gosp. Yager.

Oprostite, promrmlja Pitt sramežljivo, trebao bih admirala Huntera.

Čovjek nehajno podigne glavu, a tada mu oči gotovo izlete iz duplja.

Bože moj, momče, jesi li sišao s uma? Što pokušavaš izvesti došavši ovamo samo u kupaćim gaćama? Ako te stari ulovi, mrtav si. Sad briši odovud ili ćeš završiti u zatvoru.

Znam da nisam odjeven za poslijepodneвно druženje, reče Pitt tiho i ljubazno, ali vraški hitno moram vidjeti admirala.

Narednik ustane od stola, a lice mu poprimi crvenu nijansu.

Prestani se glupirati, reče on glasno. Ili se vrati kući i odspavaj, ili ću pozvati Obalnu patrolu.

Pa, pozovi ih! Pittov glas iznenada postane oštar.

Gledaj, momče, narednik je sada govorio tonom kontroliranog bijesa.

Učini sebi uslugu. Vrati se na svoj brod i sastavi formalni zahtjev za susret s admiralom, pa ga pošalji zapovjednim lancem.

To neće biti potrebno, Yageru. Glas iza njih bio je profinjen poput buldožera koji struže po cementnoj autocesti.

Pitt se okrene i nade oči u oči s visokim, mršavim čovjekom koji je ukočeno stajao u dovratku ureda. Bio je odjeven u bijelo od ovratnika do cipela, a na ramenima je nosio zlatne epolete. Kosa mu je bila sijeda i čupava, boje vrlo slične boji izmorenog lica pod njim. Samo su mu oči izgledale žive, a one su znatiželjno promatrale spremnik u Pittovoj ruci.

Ja sam admiral Hunter i dat ću ti samo pet minuta, veliko momče, zato ti je bolje da ih dobro iskoristiš. Ponesi to sa sobom, reče on, pokazujući na spremnik.

Pitt je uspio reći samo da, gospodine.

Hunter se već okrenuo i ušao u svoj ured. Pitt krene za njim ako nije bio posramljen prije no što je ušao u admiralov ured, sada je nesumnjivo osjećao neugodu.

Osim Huntera, još su tri mornarička časnika sjedila oko starog, besprijekorno ispoliranog stola za sastanke. Na njihovim licima

mogao se vidjeti šok kad su ugledali Pitta kako stoji polugol s čudnim cilindrom pod pazuhom.

Hunter rutinski predstavi svoje goste, ali Pitta nije zavarala lažna pristojnost admiral ga je pokušavao uplašiti činovima dok je proučavao njegovu reakciju.

Pitt je saznao da je visoki, plavokosi mladi zapovjednik s licem Johna Kennedyja Paul Boland, izvršni časnik 101. flote. Snažni kapetan koji se obilno znojio imao je čudno ime, Ori Cinana, i bio je zapovjednik Hunterove male flote brodova za spašavanje.

Niski svat gotovo gnomskog izgleda, koji je stisnuo Pittovu ruku, predstavio se kao zapovjednik Burdette Denver, pomoćnik admirala. Promatrao je Pitta, kao da se pokušava prisjetiti njegovog lica.

U redu, veliko momče. Opet taj izraz. Pitt bi dao mjesečnu plaću da može opaliti Huntera po zubima. Hunterov glas zračio je sarkazmom. Hoćeš li sada biti ljubazan da nam se predstaviš i kažeš nam razlog za ovaj prekid svi bismo ti bili vječno zahvalni.

Prilično ste nepristojni za nekoga tko žarko želi saznati zašto nosim ovaj spremnik, odgovori Pitt, smjestivši se u prazan stolac i očekujući reakciju.

Cinana se zagleda preko stola, a lice mu se iskrivi u masku srdžbe. Gade jedan! Kako se usuđuješ ući ovamo i vrijeđati časnike?

Čovjek je lud, obrecne se Boland. Nagne se prema Pittu s hladnim izrazom na licu. Dodao je, Glupo kopile znaš li s kim razgovaraš?

Budući da ste se svi predstavili, reče Pitt nehajno, odgovor je kvalificirano da.

Cinanina znojna šaka udari o stol. Obalna patrola, Boga mi. Reći ću Yageru da pozove Obalnu patrolu da ga bace u zatvor.

Hunter upali dugu cigaretu, baci šibicu u pepeljaru, promaši je za šest pedalja i zamišljeno se zagleda u Pitta. Ne ostavljaš mi izbora, veliko momče. On se okrene prema Bolandu. Zapovjedniče, recite naredniku Yageru da pozove Obalnu patrolu.

Ja ne bih to učinio, admirale. Denver ustane sa svog stolca, s izrazom prepoznavanja na licu. Ovaj čovjek, kojega su neki od vas nazvali gadom i kojega želite baciti u lance, zapravo je Dirk Pitt, koji je slučajno Direktor specijalnih projekata Nacionalne agencije za mora i podmorje, čiji je otac slučajno senator George Pitt iz

Californije, predsjednik Komiteta za odobravanje mornaričkih sredstava.

Cinani izleti nešto kratko i nepristojno.

Boland se prvi pribrao. Jeste li sigurni?

Da, Paule, prilično siguran. On zaobiđe stol i zagleda se u Pitta. Vidio sam ga prije nekoliko godina s njegovim ocem na konferenciji NAMPa. On je također i prijatelj mojeg rođaka, člana NAMPa. Zapovjednika Rudija Gunna.

Pitt se sretno naceri. Naravno. Rudi i ja surađivali smo na nekoliko projekata. Sada mogu vidjeti sličnost. Jedina razlika je u tome što Rudi nosi naočale.

Kad smo bili klinci, zvali smo ga Dabrovo oko, nasmije se Denver.

To ću mu reći idući put kad ga vidim, reče Pitt, smiješeći se.

Nadam se... da se nećete uvrijediti zbog onoga što smo rekli, promuca Boland.

Pitt posveti Bolandu svoj najbolji cinični pogled i reče samo ne. Hunter i Cinana razmijene poglede koje je Pitt lako prepoznao.

Ako su pokušali prikriti svoju nelagodu što među njima sjedi sin senatora Sjedinjenih Država, to im je loše polazilo za rukom.

U redu, gosp. Pitt, vi ste na redu. Pretpostavljamo da ste došli zbog spremnika. Biste li nam objasnili kako ste došli do njega?

Ja sam samo potrčko, reče Pitt tiho. Vidio sam ovo dok sam se sunčao na plaži danas poslijepodne. Pripada vama.

Vidi, vidi, reče Hunter s naporom.

Počašćen sam. Zašto ja?

Pitt pogleda zamišljeno trojicu ljudi i postavi na stol cilindar, još uvijek umotan u ležaj od bambusa. Unutra ćete pronaći neke papire. Jedan od njih ima napisano vaše ime.

U Hunterovom izrazu lica nije bilo ni tračka znatiželje.

Gdje ste to pronašli?

Blizu vrha Rta Kaena.

Denver se nagne prema naprijed.

Valovi su ga izbacili na obalu?

Pitt odmahne glavom.

Ne, ja sam otplivao iza valova i dovukao ga.

Denver je bio zbunjen. Otplivali ste iza valova kod Rta Kaena? Nisam mislio da je to moguće.

Hunter vrlo zamišljeno pogleda Pitta, ali ne reče ništa.

Možemo li vidjeti te papire?

Pitt tiho klimne i odmota cilindar, ne obraćajući pažnju na vlažni pijesak koji se prosuo po stolu. Zatim ga preda Hunteru.

Zapazio sam ga zbog žutog plastičnog omota.

Hunter uzme cilindar u ruke i pokaže i drugim ljudima.

Prepoznajete ga, gospodo?

Ostali klimnu glavama.

Nikada niste služili na podmornici, gosp. Pitt, inače biste znali kako izgleda komunikacijska kapsula. Hunter odloži spremnik i lagano ga dotakne.

Kada podmornica želi ostati pod vodom i komunicirati s brodom koji je prati na površini, umetne poruku u aluminijsku kapsulu. Dok je govorio, nježno je skidao žutu plastiku.

Kapsula, s pričvršćenim markerom crvene boje, izbacuje se iz podmornice kroz pneumatsku cijev. Kada kapsula dospije na površinu, ispušta boju koja oboji nekoliko tisuća četvornih stopa vode, čineći je vidljivom pratećem brodu.

Tanke niti na poklopcu, reče Pitt polako, imaju svrhu da spriječe propuštanje vode pri ekstremnim pritiscima.

Hunter pogleda Pitta u iščekivanju. Pročitali ste sadržaj?

Pitt klimne glavom. Da, gospodine.

Niti Boland, ni Cinana, niti Denver nisu shvatili, pa čak ni vidjeli, bol i očaj u Hunterovim očima.

Biste li opisali ono što ste vidjeli?, upita Hunter, uz strašnu spoznaju da zna kakav će biti odgovor.

Prošlo je nekoliko sekunda dok je Pitt u sebi poželio da nikada nije ugledao prokletu kapsulu, ali više nije bilo uzmaca. Još jedna rečenica i cijela neugodna scena bit će gotova. On duboko udahne i polako progovori.

Unutra ćete pronaći poruku naslovljenu na vas, admirale. Pronaći ćete i dvadeset i šest stranica istrgnutih iz broskog dnevnika nuklearne podmornice Starbucl

Poglavlje II

Ono što slijedi je sažetak komentara zapovjednika Dupreea, koji prenosi admiral Hunter.

Pakao koji smo preživjeli prethodnih pet dana ne može se objasniti. Ja sam odgovoran za promjenu smjera plovidbe koja je moju posadu i podmornicu dovela do čudnog i prokletog kraja. Ja ću pokušati, najbolje što mogu, opisati okolnosti nesreće moj um ne funkcionira onako kako bi trebao.

Činjenica da Dupree nema kontrolu nad svojim mentalnim sposobnostima zapanjujuće je priznanje čovjeka čija je reputacija utemeljena na umu poput računala.

1. lipnja u 20.40 sati ušli smo u maglu. Ubrzo nakon toga, kad je dno mora bilo samo deset fatoma ispod nas, eksplozija je potresla pramac podmornice, a zatim je bujica vode probila u prednju komoru s torpedima i gotovo je trenutno poplavila.

Zapovjednik nije otkrio, čak i ako je znao, je li do eksplozije došlo izvan Starbucka ili unutar njega.

Od članova posade, njih dvadeset i šestorica imali su sreće da umru za nekoliko sekunda. Nadali smo se da su se trojica sa zapovjednog mosta, poručnik Čarter, narednik Farris i Metford, spasili prije no što je podmornica potonula. Tragični događaji pokazali su drukčije.

Ako je, kao što Dupree nagovještava, Starbuck plovio na površini, čini se čudnim da Čarter, Farris i Metford nisu uspjeli pobjeći s mosta za manje od trideset sekunda. Neshvatljivo je da bi on zatvorio ulaz i ostavio ljude njihovoj sudbini. Jednako je neshvatljivo da nije bilo vremena da ih se spasi nije vjerojatno da je Starbuck potonuo poput kamena.

U međuvremenu, zatvorili smo sve ulaze i dovode zraka. Zatim sam zapovjedio odbacivanje cjelokupnog balasta i brzo izronjavanje ali bilo je kasno škripanje i udarac značili su da se podmornica zabila pramcem u dno.

Činilo se razumnim pretpostaviti da će, uz sve balastne tankove ispuštene i s pramcem zabijenim u dubini od samo stotinu i šezdeset stopa, krma Starbucka dugačkog tri stotine i dvadeset stopa još uvijek viriti iznad površine vode. No, to nije bio slučaj.

Sada ležimo na dnu. Trup se nagnuo osam stupnjeva u stranu, i dva stupnja u vis. Osim prednje komore s torpedima, sve druge komore su sigurne i ne pokazuju znakove propuštanja vode. Sada smo svi mrtvi. Zapovjedio sam ljudima da odustanu od pokušaja. Moja ludost sve nas je pobila.

Najčudnija misterija do sada. Dubina od površine do ulaza u podmornicu trebala bi biti samo stotinu trideset i pet stopa to nije pretjerano težak napor za čovjeka s aparatom za disanje, uređajem koji na svim podmornicama imaju svi članovi posade. Tijekom Drugog svjetskog rata, osam ljudi s potopljene podmornice Tang izronilo je na površinu s dubine od stotinu i osamdeset stopa, a nisu imali ništa osim vlastitih pluća.

Posljednjih nekoliko rečenica još je više zbunjujuće. Što je prethodilo Dupreeovom ludilu? Je li ga preplavio stres od te cijele situacije iz noćne more? Sve se više udaljavao od stvarnosti.

Hrane više nema, a zraka ima najviše za još nekoliko sati. Voda za piće nestala je nakon trećeg dana.

Nemoguće! Dok je god nuklearni reaktor u funkciji a nema razloga za vjerovanje da nije bio u funkciji posada je mogla preživjeti mjesecima. Jedinice za destilaciju vode bez problema osiguravaju više no dovoljno pitke vode, a uz nekoliko mjera opreza, sustav za održavanje života koji je pročišćavao atmosferu podmornice i stvarao kisik, mogao je bez problema održavati šezdeset i tri čovjeka, sve dok se ne bi pokvario, što nije vjerojatno. Samo bi hrana predstavljala dugoročni problem. No, budući da je Starbuck bio na početku plovidbe, zalihe hrane morale bi biti dovoljne, ako se pažljivo podijele, za devedeset dana. Sve je zavisilo o reaktoru. Ako bi se on pokvario, ljudi bi umrli.

Moj put je čist, osjećam čudan mir. Zapovjedio sam brodom liječniku da ljudima da injekcije kako bi im prekinuo patnje. Ja ću, naravno, biti posljednji. Moj Bože! Je li moguće da je Dupree zapovjedio masovno ubojstvo ostatka svoje posade?

Opet su ovdje. Čarter udara po oplati. Majko Božja! Zašto nas njegov duh tako progoni?

Dupree je prešao rub i potonuo u totalno ludilo. Kako je to moguće nakon samo pet dana?

Možemo ih zadržati samo još nekoliko sati. Skoro su se probili kroz poklopac u komori za spašavanje. Nije dobro, nije dobro... nečitko. Misle nas pobiti, ali na kraju ćemo ih nadmudriti. Nema zadovoljstva, nema pobjede. Svi ćemo umrijeti.

Na koga, do vraga, misli s tim oni? Je li moguće da je još jedno plovilo, možda ruski špijunski brod, pokušalo spasiti posadu?

Sada je mrak na površini, i prestali su s radovima. Poslat ću ovu poruku i nekoliko zadnjih stranica dnevnika na površinu u komunikacijskoj kapsuli. Postoji velika vjerojatnost da je neće vidjeti po noći. Naš položaj je prvi brojevi su prekriženi 32 stupnja 43 minute 15 sekunda 161 stupanj 18 minuta 22 stupnja W.

Položaj ne odgovara. To je više od pet stotina milja od posljednjeg izvještaja o položaju Starbucka. Nije prošlo niti približno dovoljno vremena između posljednjeg radio kontakta i Dupreeovog završnog položaja da Starbuck prijeđe tu udaljenost, čak i pri punoj brzini. Ne tražite nas to je uzaludno. Oni ne mogu dopustiti da ostane bilo kakav trag. Kakav su sramotni trik upotrijebili. Da sam to shvatio, sada smo mogli biti živi i osjetiti sunce. Molim vas da ova poruka bude predana admiralu Leighu Hunteru, Pearl Harbour.

Završna zagonetka. Zašto ja? Koliko znam, nikada nisam upoznao zapovjednika Dupreea. Zašto me izdvojio kao primatelja posljednjeg svjedočanstva Starbucka?

Poglavlje III

Pitt se nagnuo nad šankom starog Royal Hawaiian hotela, odsutno promatrajući svoje piće, dok mu je um prebiraio po događajima od toga dana. Prolazili su pred njegovim očima i rastvarali se u izmaglici. Jedan prizor nikako nije blijedio sjećanje na blijedo lice admirala Huntera dok je čitao sadržaj kapsule strašni besmisao Starbuckove tragične sudbine, i izludene, paranoične riječi zapovjednika Dupreea.

Nakon što je Hunter završio, polako je podigao pogled i klimnuo Pittu. Pitt je u tišini prihvatio admiralovu šaku tvrde kože, promrmljao zbogom ostalim časnicima, a zatim, kao hipnotiziran, izišao iz sobe. Nije se sjećao vožnje kroz vijugavi tijek prometa na autocesti Nimitz. Nije se sjećao ulaska u svoju hotelsku sobu, tuširanja i odijevanja, niti izlaska u potrazi za nekim neznanim ciljem. Čak i sada, dok je polako pretresao svoju čašu Scotcha, njegove uši nisu čule ništa od brbljanja koje ga je okruživalo u baru.

Razmišljao je o tome kako je u njegovom otkrivanju posljednje poruke Starbucka bilo nečeg zlokobnog. Postojala je u njemu jedna sumnja koja se očajnički borila da isplovi na površinu iz dubina njegovog mozga. No, ona je izbljedjela i potonula u ništavilo iz kojeg je došla.

Jednim kutom oka Pitt ugleda čovjeka koji je stajao za šankom malo dalje od njega i podizao čašu u njegovom smjeru, nudeći mu piće. Bio je to kapetan Ori Cinana. Kao i Pitt, i on je bio odjeven u kratke hlače i cvjetnu havajsku aloha košulju. Cinana mu priđe i sjedne za šank pokraj njega. Još se znojio i stalno je svojim rupčićem tapkao čelo i brisao dlanove.

Mogu li vas počastiti?, reče Cinana uz osmijeh koji je zračio neiskrenošću.

Pitt podigne punu čašu.

Hvala, ali još nisam načeo ovu koju imam.

Pitt ranije, u Pearl Harbouru, nije obratio naročitu pažnju na Cinanu, ali sad se lagano iznenadio vidjevši nešto što mu je promaklo. Izuzevši činjenicu da je Cinana bio teži od Pitta za nekih petnaest funta, lako su mogli proći kao rođaci.

Cinana je miješao led u svojoj čaši Rum Collinsa, nervozno izbjegavajući Pittov bezizražajni pogled.

Htio bih se još jednom ispričati za onaj mali nesporazum od poslijepodne.

Zaboravite na to, kapetane. Niti ja baš nisam bio primjer pristojnosti.

Gadna stvar, gubitak Starbucka. Cinana srkne iz svoje čaše.

Većina tajna na kraju se razriješi. Tresher, Bluefin, Scorpion Mornarica nije odustajala dok ih nisu pronašli.

Ovog puta to nam neće uspjeti, reče Cinana tmurno.

Ovoga neće nikada pronaći.

Nikad ne recite nikad.

Tri tragedije koje ste spomenuli, bojniče, dogodile su se na Atlantiku. Starbuckje imao fatalnu nesreću da nestane na Pacifiku. On zastane da obriše vrat. U Mornarici imamo izreku o brodovima koji tamo nestanu.

Njih, koji leže duboko u Atlantiku,

Sjećaju se oltari i vijenci i pjesme,

Ali njih, koji nestanu u Pacifiku,

Zaborave za sva vremena.

Ali, imate položaj iz Dupreeove poruke, reče Pitt. Uz malo sreće, vaš sonar trebao bi pronaći podmornicu u roku od tjedan dana pretraživanja područja.

More ne odaje svoje tajne tako lako, bojniče.

Cinana položi svoju praznu čašu na šank. Pa, moram poći. Trebao sam se naći s nekim, ali očito me iznevjerila.

Pitt protrese Cinaninu ispruženu šaku i naceri se.

Poznat mi je taj osjećaj.

Zbogom i sretno.

I vama, kapetane.

Cinana se okrene i prođe kroz mnoštvo na ulazu u hotel, pa se izgubi u moru glava.

Pitt još nije ni okusio svoje piće. Nakon Cinaninog odlaska osjetio je izludujuću usamljenost, usprkos glasovima koji su ga okruživali u prepunoj prostoriji. Pitt osjeti potrebu da se žestoko napije. Htio je zaboraviti na ime Starbuck i koncentrirati se na važnije stvari, kao što je traženje tajnice na godišnjem odmoru koja je sve svoje seksualne zadržke ostavila kod kuće u Omahi, Nebraska. On proguta svoje piće i naruči novo.

Upravo je htio isprobati svoju rječitost, kada postane svjestan dodira dviju finih dojka na leđima, a par tankih, bijelih ruku obgrli ga oko struka. Polako se okrene, i pogled mu padne na vragoljasto lice Adriane Hunter.

Bok, Dirk, promrmlja ona hrapavim glasom. Trebaš li partnera za piće?

Mogao bih. Što ja dobivam time?

Ona ga čvršće stegne oko struka. Mogli bismo poći k meni, uključiti kasni, kasni film i praviti bilješke.

Ne mogu. Majka me čeka kod kuće.

O, hajde, ljubavnice, pa ne bi valjda zanijekao staroj prijateljici jednu večer skandaloznog ponašanja, ha?

Zar tome služe stari prijatelji?, reče on sarkastično. Njezine ruke pomaknule su se nadalje, a on ih odgurne. Trebala bi pronaći novi hobi. S obzirom na brzinu kojom ispunjavaš svoje maštarije, čudi me da te još nisu prodali na otpad.

To je zanimljiva pomisao, nasmiješi se ona.

Novac bi mi uvijek dobro došao. Pitam se koliko bih koštala.

Vjerojatno bi dobila koliko i za starog Edsela.

Ona isturi grudi i odglumi durenje.

Rekli su mi da vrijeđaš samo one koje voliš.

S obzirom na iscrpljujući ritam njezinog noćnog života, Pittu je ona još uvijek bila vraški zgodna žena. Sjećao se mekoće njezinog tijela kad su posljednji put vodili ljubav. Isto tako se sjećao da je nikada nije mogao zadovoljiti, bez obzira na to koliko neumorno napadao niti koliko savršenu tehniku koristio.

Ne želim mijenjati temu našeg poticajnog razgovora, reče on, ali danas sam prvi put upoznao tvog oca.

Čekao je na naznaku iznenađenja. Nije je bilo. Činilo se da ona baš i ne mari za to. Stvarno? A o čemu je govorio stari lord Nelson?

Prije svega, nije mu se sviđao način mojeg odijevanja.

Nemoj se žalostiti. Ne sviđa mu se niti način mojeg odijevanja.

On srkne svoj Scotch i zagleda se u nju preko vrha čaše. U tvom slučaju, ne mogu ga kriviti. Niti jedan čovjek ne voli vidjeti svoju kćer odjevenu poput jeftine kurve.

Ignorirala je njegovu opasku uopće je nije zanimalo to što je njezin otac upoznao jednog od njezinih brojnih ljubavnika. Promeškoljila se

i sjela na susjedni stolac za šankom, dok joj je zavodnički pogled plamtio u očima. Učinak je bio pojačan dugom, vranom kosom koja joj je padala preko jednog ramena. Njezina se koža sjajila poput ispolirane bronce pod prigušenim svjetlima koktel bara.

Ona prošapta Što je s tim pićem?

Pitt klimne barmenu. Brandy Alexander za... ah, damu.

Ona se malo namršti, pa se nasmiješi.

Ne znaš da je izraz dama vrlo staromodan?

Stara navika. Svi muškarci žele djevojku poput djevojke koja se udala za starog, dobrog tatu.

Mama je bila kurva, reče ona, promišljeno nehajnim glasom.

A što je s tatom?

Tata je bio vjetropir. Nikada ga nije bilo kod kuće, uvijek je jurcao za nekom starom, smrdljivom, ruševnom barkom ili zaboravljenim brodolomom. Volio je ocean više od vlastite obitelji. One noći kad sam ja rođena spašavao je posadu tankera za naftu koji je tonuo usred Pacifika. Kad sam maturirala u srednjoj školi, bio je na moru u potrazi za nestalim zrakoplovom. A kad je majka umrla, naš dragi admiral mapirao je ledenjake kod Grenlanda s nekim dugokosim čudacima iz Oceanografske škole Eaton. Njezine oči trznule su se točno toliko da je Pitt shvatio kako joj je pogodio bolnu točku. Zato ne gubi vrijeme lijući suze nad vezom oca i kćeri. Admiral i ja toleriramo se samo zbog toga što je to društveno prikladno.

Pitt je pogleda. Sada si odrasla zašto ne odeš od kuće?

Barmen joj donese piće i ona ga srkne. Može li djevojka pronaći nešto bolje? Stalno sam okružena zgodnim muškarcima u odorama. Pogledaj omjer tisuće muškaraca, a konkurencije nema. Zašto bih ostavljala kućno ognjište i tražila ostatke? Ne, admiralu treba glas obiteljskog čovjeka, a ja trebam taticu zbog beneficija koje imam kao admiralova kći. Zatim ga pogleda, glumeći stidljivost.

Moj stan? Hoćemo li?

Morat ćete odustati, gdice Hunter, reče delikatan glas iza njih. Kapetan čeka na mene.

Adriana i Pitt okrenu se u isti čas. Tamo je stajala najegzotičnija žena koju je Pitt ikada vidio. Imala je oči tako sive boje da su nijekale stvarnost, a kosa joj je padala u slapovima crvene boje, stvarajući

živi kontrast sa zelenom, orijentalnom haljinom koja je bila pripijena uz obline njezina tijela.

Pitt brzo pretraži sjećanje, ali neuspješno. Bio je siguran da tu ljepoticu nikada prije nije vidio. Kad je ustao od šanka, ugodno ga je iznenadilo to što mu je srce ubrzalo. Bila je to prva žena koja mu je izazvala takav osjećaj na prvi pogled nakon plavuše s pogledom baseta koja ga je u petom razredu ugrizla za ruku tijekom školskog odmora.

Adriana je prva razbila tišinu. Njoj žena nije bila ništa drugo do manje smetnje.

Okrenula je djevojci leđa i nastavila srkati svoje piće.

Prekrasne sive oči nisu se pomaknule s Adriane. Vašu nepristojnost, gdice Hunter, nadmašuje samo vaša reputacija lake žene.

Adriana je bila previše hladnokrvna da imalo popusti. Sjedila je nepomično, gledajući ravno u djevojčin odraz u ogledalu iza šanka.

Pedeset dolara?, reče tako glasno da su je mogli čuti svi u krugu od trideset stopa.

S obzirom na tvoj amaterski stav i ispodprosječni talent, rekla bih da si jako precijenjena.

Nekolicina posjetitelja koji su sjedili u blizini šanka pažljivo su slušali razgovor. Žene su se mrštile, ali muškarci su se cerili, potajno zavideći muškarcu koji je ostao bez riječi, zarobljen na ničijoj zemlji seksualne bitke. Pitt je bio jednako zapanjen. Bilo mu je novo iskustvo da se dvije lijepe žene bore za njega. Njegov ego uživao je u uzbuđenju trenutka.

Mogu li razgovarati s vama nasamo, gdice Hunter?, upita tajanstvena djevojka u zelenoj haljini.

Adriana klimne. Zašto ne? Okrene se i sklizne sa stolca, prateći strankinju kroz otvorena vrata koja su vodila prema privatnoj plaži hotela. Pitt je fascinirano promatrao dva para zaobljenih stražnjica kako se okreću finim pokretom koji je Pitta podsjetio na dvije lopte za plažu uhvaćene istim vrtlogom.

Pitt uzdahne i mlitavo se podboči na šank, osjećajući se poput pauka koji promatra dvije muhe koje kruže oko njegove mreže htio je da se upletu u nečiju tuđu mrežu. Zatim shvati da ga ljudi promatraju

naceri se i nakloni, zahvaljujući im na njihovoj postojanoj pažnji, pa se opet okrene prema šanku.

Za jedan dan bilo mu je dovoljno iznenađenja, morao je priznati sam sebi. Kad će sve to završiti? Osjećajući potrebu da se dodatno okuraži, on pozove barmena i naruči još jedan Cutty s ledom ovaj put dupli.

Petnaest minuta kasnije, Sivooka se vratila i tiho stala pred njega. Pitt je bio tako duboko zamišljen da mu je trebalo nekoliko sekunda prije no što je osjetio njezinu prisutnost i podigao pogled da vidi njezin odraz u ogledalu.

Njezine usne pokrenu se prema nekakvom nagovještaju osmijeha. Plijen ide pobjedniku? To je pitanje postavila s oklijevanjem.

Modrica pod njezinim okom počela se mijenjati iz crvene u purpurnu boju, a mala posjekotina na njezinoj donjoj usni ispustila je nekoliko kapi krvi koje su se spustile niz njezinu bradu, padajući točno u njezin dekolte. Pitt je još uvijek smatrao kako je ona najuzbudljivija osoba koju je ikada vidio.

A gubitnik?, upita on.

Trebat će joj debeli sloj šminke sljedećih nekoliko dana, ali mislim da će preživjeti da nastavi borbu neki drugi dan.

On izvadi svoj rupčić iz džepa, omota ga oko jedne kocke leda koju je izvadio iz čaše, i lagano dodirne njezinu usnicu. Evo, pritisni to uz posjekotinu. Smanjit će oteklinu.

Ona se uzmogne blago nasmiješiti i klimne u znak zahvale.

Njegova znatiželjna publika se vratila, a ovog puta promatrali su tako izravno da je to graničilo s nametljivošću. On brzo plati barmenu, uhvati djevojku za ruku i povuče je iz bara na plažu. Pitt je promatrao obalu, ali od Adriane nije bilo ni znaka.

Bi li mi rekla što se dogodilo?

Morala je pomaknuti ledenu kocku da bi mogla govoriti.

Nije li očigledno? Gđica Hunter nije željela poslušati glas razuma.

Pitt je pogleda, napola nesigurno, napola sumnjičavo. Zašto je izabrala mene, pitao se. Zašto se tući oko čovjeka kojeg i ne poznaje? I pitanje za milijun koju igru je igrala? Pitt se nije zavaravao niti jedan filmski studio ne bi ga uzeo za remake filma Don Juan. Imao je on žena, ali nikad prije uobičajenih predradnja, vještih malih laži, manevara kojima bi osvajao korak po korak. Odlučio je ne

zadirati u njezine razloge, već dopustiti tajanstvenosti da pojača intrigu.

Hoćemo li šetati obalom?, upita on.

Nadala sam se da ćeš to predložiti. Ona se nasmiješi i istog trena ga osvoji. I znala je to. Promatrala je kako njegov pogled skreće prema njezinim grudima, pa se spušta niz tijelo prema nogama.

Grudi su joj bile iznenađujuće male i napete, u suprotnosti s naglašenim oblinama kojima je preostali dio njezina tijela obilovao. Na mjesečini i svjetlosti baklja postavljenih oko hotelske terase mogao je vidjeti kako se njezino preplanulo tijelo, s kapljicama krvi na koži, izazovno napinje pod haljinom. Ispod toga, njezin struk nježno se pretvarao u čvrsti, glatki trbuh, koji se zatim naglo širio u par elastičnih bokova koji su se borili da pobjegnu iz uskih šavova svojega zelenog zatvora. Izgledala je poput Indijanke, ali kosa plamenocrvene boje koja joj je padala sve do stražnjice nije to potvrđivala.

Ako me nastaviš promatrati, morat ću ti to naplatiti.

Pitt se potrudi da izgleda posramljeno, ali nije mu uspjelo.

Mislio sam da su umjetničke galerije besplatne.

Ona mu stisne ruku. Ne ako nešto kupiš.

Želim promatrati. Rijetko kupujem.

Dakle, principijelan čovjek.

Imam neke principe, ali ne odnose se na žene. Njezin parfem dopirao je do njega, a njegov miris bio mu je poznat.

Ona zastane, osloni se na njega, skine svoje cipele, pa prošara nožnim prstima po hladnom pijesku plaže Waikiki. Šetali su nekoliko minuta u tišini, dok je ona čvršće uhvatila njegovu ruku i približila mu se.

Njezine oči svjetlucale su pod prigušenim svjetlom, kad je tiho rekla Zovem se Summer.

Pitt nije rekao ništa kad ju je uhvatio u zagrljaj i lagano poljubio u natekle usne. Iznenada, zvona za uzbunu proradila su mu u umu, ali upozorenje je došlo prekasno bol ga je presjekla prije toga. Usta su mu se otvorila, a krik koji je krenuo iz dubine grla izletio je u tišinu kad mu je Summer zabila koljeno u genitalije.

Nikada neće saznati što je bilo to što je naredilo stanicama njegovog mozga da reagiraju tako munjevitom brzinom kroz

izmaglicu od boli jedva je vidio vlastitu šaku kako kreće u zapanjujuće brzom refleksnoj akciji i udara Summer svom snagom u desnu stranu njezine čeljusti. Ona se na trenutak pijano zaljulja, pa se tiho sruši na pijesak.

Skrivena unutrašnja snaga, koje nije bio niti svjestan, a na koju se oslonio u trenutku očaja, sačuvala je Pitta da ne upadne u prazninu nesvjestice.

Bol u donjem dijelu tijela prisilila ga je da uvlači zrak šištavim udisajima. Polako se spustio na koljena pokraj nepomičnog djevočinog tijela, držeći se za prepone i ljuljajući se od boli.

Pitt je stiskao zube dok ga čeljust nije zaboljela, suzbijajući bolne krikove. Zabio je koljena u pijesak i ljuljao se naprijednatrag. Ako ga otkriju nagnutog nad besvjesnim tijelom djevojke, dok drži ruku među nogama, mogli bi mu postavljati neugodna pitanja. Na sreću, osim kruga momaka s plaže i hotelskih gostiju koji su sjedili oko male vatre na oko dvjesto stopa od njega, plaža je bila prazna.

Prošle su četiri minute četiri minute tijekom kojih je razdiruće mučenje polako postalo tupa, pulsirajuća bol. Tada je primijetio kako se nešto svjetluca u ruci Summer, nešto što je poput stakla odražavalo ples plamena s tiki baklja. On dopuže do djevojke, nagne se nad njezino nepomično tijelo i nježno izvadi špricu iz njezinih prstiju.

Pitt je bio zbunjen. Pri slaboj svjetlosti, Summer je izgledala kao da joj je najviše dvadeset i pet godina, nježna i mila. Dok je spuštao špricu u džep na prsima, pitao se što je bilo u njoj.

Sagnuo se, prebacio djevojku preko ramena i nesigurno ustao na noge. Iznenada mu je palo na pamet kako je vjerojatno nekoliko njezinih prijatelja vrebalo u sjeni nije htio čekati da mu blokiraju prolaz. Njegov je hotel bio udaljen dobra tri bloka, pa sigurnije uhvati svoj teret, stabilizira se na nogama i ukočeno, šepajući, krene plažom.

Njegova jedina nada da se provuče pokraj mnoštva turista koji su lutali ulicama grada bila je da se probije kroz gusto raslinje u vrtovima. Sigurno nije htio susresti lutajuće policajce ili dobronamjerne turiste kojima je moglo pasti na pamet igrati se heroja i spašavati od zlikovca djevu u nevolji.

Da je pošao pločnikom, bio bi to hod od pet minuta, ali kroz vrtove mu je trebalo dvadeset. Zastao je u sjeni, odmarajući se i čekajući da grupica pijane mladeži otetura dalje.

Uživao je u delikatnom mirisu koji je okruživao tijelo Summer. Ovaj put prepoznao ga je kao plumeriju, što nije bio neobičan miris na Havajskim otocima, ali bilo je to prvi put da je Pitt osjetio taj miris na ženi.

Njegov hotel sada je bio s druge strane ulice, a svjetla iza ulaza prizivala su ga uz snažan osjećaj sigurnosti. Kad je promet zastao na trenutak, Pitt je pretrčao tu udaljenost, dok mu se lice krivilo od boli u preponama, a pluća mučila od napora prenošenja tereta u mraku po stazi od četiri stotine jarda s preprekama. Brzo se provukao između automobila parkiranih uz pločnik, približio ulazu u zgradu i oprezno pogledao u ulaznu dvoranu.

Njegova sreća napustila gaje na trenutak. Čistačica je usisavala tepih pred dizalima, divovska tamnoputa Havajka s izgledom vrisnutćupolicija. Zašao je za ugao i krenuo niz ulaz u podzemnu garažu.

Garaža je bila prazna, izuzev nekoliko automobila parkiranih u sumračnoj unutrašnjosti. Pronašao je ulaz u dizalo, ušao i pritisnuo gumb na ploči, pa se naslonio na čvrstu drvenu ogradu u dizalu.

Pitt je sada bio potpuno obliven znojem napor i vlaga u zraku gotovo su ga gurnuli preko linije potpune iscrpljenosti. Dok je stajao, pognut pod težinom Summer, uspio je doći do daha. Dizalo je jednolično zujilo i surađivalo s njim tako što se nije otvorilo niti na jednom drugom katu osim onoga koji je izabrao Pitt.

Svjetlo na ploči zatreptalo je brojem 10. Sreća je i dalje bila na njegovoj strani. Nekoliko sekunda nespretno je petljao po džepovima svojih hlača, da bi napokon izvukao ključ i ugurao ga u bravu izrezbarenih vrata od ružinog drveta s brojem 1010.

Bogato dekoriran apartman bio je luksuz koji si je Pitt jedva mogao priuštititi sa svojom plaćom, ali opravdavao si je to izgovorom da mu je to prvi godišnji odmor u tri godine.

Ušao je u spavaću sobu i jednostavno spustio Summer na krevet. U nekoj drugoj prilici, promatrajući ženu koja je bila tako ljupka i lijepo građena, osjetio bi požudu. Ne i noćas. Pittu je bilo dosta svega, mentalno, emocionalno i fizički. Dan je počeo i završio kao jedna

mučna utrka izdržljivosti. Pitt je ostavio Summer u blaženoj nesvjestici i ušao u kupaonicu, gdje se svukao i istuširao.

Ništa nije imalo smisla. Zašto bi ga osoba koju uopće ne poznaje htjela ubiti? Jedina osoba s kojom je bio povezan bila je njegova mala, sjedokosa majka, a ako nije odustala od svojih dobrotvornih čajanka i pletenja i povezala se s mafijom, nije imala nikakav motiv za to. A osim toga, naceri se on u sebi svojoj fantaziji, kakav je uopće imao dokaz da je šprica sadržavala otrov?

Droga? To je bilo donekle vjerojatno. Ali, opet, zašto? Nije znao nikakve vojne šifre, niti tajne o nuklearnim bombama, niti skrivene lokacije projektila, niti supertajne planove za uništavanje svijeta. Njegove misli vraćale su se veličanstvenoj ljepoti Summer. Zatim, napokon, prisili svoj um da se vrati u stvarnost. On zavrne slavinu i iziđe ispod tuša. Prebacio je ogrtač oko širokih ramena i, vrativši se u spavaću sobu, položio djevojci vlažnu krpu na čelo, zamijetivši sa sadističkim zadovoljstvom kako će ujutro imati lijepu masnicu na čeljusti.

Grubo je protresao Summer za oba ramena. Polako, neodlučno, kao da se ne želi rastati s ugodom nesvjestice, mrmljajući mekim glasom nešto nerazumljivo, ona otvori velike sive oči. Buđenje na čudnom mjestu šokiralo bi većinu žena. Ne i Summer. Bila je čvrsta. Pitt je gotovo mogao vidjeti kako se pokreću sklopovi njezinog uma. Njezin pogled munjevito je letio po sobi prvo na Pitta, pa do vrata, zatim do balkona, pa opet na Pitta. Promatrala ga je nehajno, ali malo previše nehajno da bi bilo iskreno. Zatim podigne ruku i lagano dodirne čeljust, žmirnuvši od boli na dodir.

Udario si me? Bilo je to više pitanje nego tvrdnja.

Da, naceri se on. A sada kad te imam na svojem terenu, mislim da ću te silovati.

Njezine oči napokon se rašire. Ne bi se usudio.

Kako znaš da već nisam?

Gotovo je pala na to ruka joj je krenula prema donjem dijelu trbuha, a zatim je naglo zastala. Nisi tako perverznan.

Tko je rekao da jesam?

Ona pogleda Pitta na vrlo čudan način. Rekli su mi... Tada zastane i skrene pogled.

Morala bi biti opreznija, reče Pitt prijekorno. Vjerovanje ružnim tračevima i šetnja plažom Waikiki uz pokušaj zabijanja injekcije u bespomoćne ljude mogla bi te dovesti u velike nevolje.

Promatrala gaje nekoliko sekunda, a usne su joj se pokrenule kao da želi odgovoriti, ali u tim fantastičnim sivim očima polako se nazirala nesigurnost. Ne znam na što misliš.

Nema veze. Pitt joj okrene leđa i posegne za telefonom.

Ostavit ću policiji da otkrije tvoju igru. Za to ih plaćaju pošteni građani poput mene.

Greška. Njezin glas iznenada je postao hladan i tvrd. Reći ću da si me silovao, a uz ove ozljede na mojem licu, što misliš kome će vjerovati, tebi ili meni?

Pitt podigne slušalicu i počne birati broj. Nema ni najmanje sumnje da će vjerovati tebi. To jest, dok Adriana Hunter ne posvjedoči u moju korist. I ona vjerojatno ima nekoliko masnica. Pitt usmjeri pažnju na telefon. Glas koji se javio s druge strane linije odustao je poslije petog Halo? i spustio je slušalicu.

Kad se začuo zvuk prekinute linije, Pitt reče Halo, prijavio bih napad...

Dospio je samo do toga. Summer skoči s kreveta i spusti mu slušalicu. Molim te, ne razumiješ. Njezin glas bio je dubok i očajan.

To je eufemizam za cijelu ovu večer, reče Pitt ljutito. Zgrabi je za ramena, čvrsto je stegne i zagleda joj se netremice u oči, udaljen nekoliko pedalja od njezinih zjenica. Udariš čovjeka u jaja i zabiješ mu injekciju u leđa i onda kada zajebeš stvar ponašaš se kao mala princeza. Kakvu igru igraš?

Ona se počne otimati, pa se gotovo istog trena opusti.

Ti, gangsteru prošapta divlje.

Zastarjeli izraz iznenadi Pitta. To sam ja, jedan od torpeda velikog Al Caponea, netom ispaljen s broda u Chicagu.

Htjela bih da sam... Ona se odmakne, prekriži ruke i počne masirati crvenu kožu na ramenima. Ti si vrag.

Pitt nije osjetio uzvratnu mržnju, samo dodir žaljenja kad je primijetio crvene otiske na mjestima gdje ju je uhvatio za ramena.

Nastane duga stanka prije no što je progovorila. Reći ću ti ono što želiš znati. Usprkos suptilnoj promjeni tona, u hladnoći njezinih očiju

nije bilo ničeg mekanog. Ali prvo mi pomozite do kupaoalice... Čini mi se da će mi pozliti.

Pitt ispruži ruku i uhvati je za zapešće, osjetivši kako joj se mišići napinju pod njegovim stiskom. Ona iznenada zaglavi jedno stopalo za krevet i uloži i zadnji gram svojeg vitkog tijela u udarac ramenom u Pittov trbuh. Izbacila ga je iz ravnoteže pao je unatrag preko stolca na pod, vukući za sobom stolnu svjetiljku. Jedva je dotaknuo tepih, a Summer je već otvorila klizna vrata i izišla na balkon.

Pitt nije ni pokušao ustati, već se oslonio i smjestio u udobniji položaj na podu. Prošlo je deset sekunda. Više se nije mogao suzdržavati, već prasne u smijeh.

Idući put kad izlaziš iz stana na desetom katu bolje ponesi padobran.

Ona se polako vrati u sobu, dok joj je ljupko lice bilo iskrivljeno u bijesnoj grimasi. Za tebe postoji samo jedna zla riječ.

Ja ih se mogu sjetiti barem tucet, reče on ljubazno se smiješeći.

Ona prijeđe na drugu stranu sobe, što je moguće dalje od njega, i sruči se u fotelju, dok je svojim očima proučavala njegove.

Ako ti odgovorim na pitanja, što onda?

Ništa, reče Pitt tiho. Kad mi ispričaš priču koju mogu progutati a da se ne ugušim, možeš ići.

Ne vjerujem ti.

Moja draga djevojko, ja nisam Bostonski davitelj niti Jack Rasparač, a uvjeravam te da nemam ni naviku otimanja nedužnih djevice s plaže Waikiki.

Molim te, preklinjala ga je tiho.

Nisam ti htjela nauditi. Ja moram raditi za svoju vladu kao što ti moraš za svoju. Imaš informacije koje sam morala dobiti od tebe. Sadržaj injekcije bila je obična otopina skopolamina.

Serum istine?

Da. Tvoja reputacija kod žena učinila te glavnim sumnjivcem.

To što govoriš nema smisla.

Mornarica Sjedinjenih Država, ili barem njezin obavještajni odjel, ima razloga vjerovati kako je jedan od ljubavnika gdice Hunter pokušavao dobiti tajne informacije vezane uz operaciju flote njezinog oca. Meni su zapovjedili da istražim njezinu vezu s tobom. To je sve.

To nije bilo sve. Pitt nije ni sumnjao da ona laže. Isto tako, znao je da pokušava dobiti na vremenu. Jedina tajna informacija koju je posjedovala Adriana Hunter bio je položaj budućih admirala na njezinoj osobnoj ljestvici ljubavnika.

Kad je Pitt ustao s poda i krenuo prema njoj, vidjela je grubi sjaj u njegovim očima i vidljivo se zgrčila. Zbunjen i ljut, Pitt je ipak gajio snažno suosjećanje prema djevojci. Gledao je pramen crvene kose prebačen preko jednog oka i duge, vitke ruke sklupčane u izazovnom krilu.

Žao mi je što je ispalo ovako, rekao je. Vraški mi je žao. Osjećao se pomalo glupo. Šteta što si uništila nešto dobro. Ti nisi u Obavještajnoj službi Mornarice, draga moja. Nisi čak ni Amerikanka. Do vraga, nitko u ovoj zemlji nije koristio izraz gangster još od 1930ih. Također si pala i na testu za tajne agente. Niti jedan profesionalac ne bi pao na lažni poziv policiji, ali ti jesi. Bilo kako bilo, Mornarica nema naviku dopuštati svojim operativkama da se motaju sa zlikovcima bez do zuba naoružanog pojačanja koje vreba unutar dosega vriska. Ne nosiš torbicu, a haljina ti je preuska da bi u njoj sakrila mikrofon kojim bi upozorila čuvare da su stvari krenule naopako. Šokterapija bila je i previše učinkovita. Problijedjela je i stvarno se činilo da joj je pozlilo.

On nastavi A u slučaju da misliš kako sam ja čist i nevin poput tebe, jako griješiš. Provjerio sam te od kose do vrha lakiranih nožnih prstiju dok sam te nosio ovamo s plaže. Jedino što imaš pod tom haljinom je mali držač za špricu, pričvršćen s unutarnje strane tvoje lijeve butine.

Oči Summer bile su pune odbojnosti. Pitt se nije mogao sjetiti da ga je neka žena ikada tako promatrala. Ona se okrene i pogleda prema kupaonici, kao da odlučuje hoće li povratiti u umivaonik ili na tepih. Pobjedio je umivaonik. Nesigurno je ustala s fotelje i odjurila u kupaonicu, zalupivši vratima.

Uskoro je čuo zvuk vode u nužniku nakon toga je odvrnula slavinu u umivaoniku.

Pitt iziđe na balkon i zagleda se prema žmirkajućim svjetlima Honolulua u daljini, dok su daleko ispod oceanski valovi udarali u plažu. Bio je na balkonu možda malo predugo.

U stvarnost ga je vratio zvuk tekuće vode u kupaonici bio je malo preujednačen i predug. Došao je do vrata u tri koraka bila su zaključana iznutra. Nije imao vremena za teatralni tekst jesi li unutra. Balansirajući na jednoj nozi, drugom je udario u vrata koja su se otvorila i otkrila praznu kupaonicu.

Summer je nestala. Jedini trag koji je ostavila bili su povezani ručnici, pričvršćeni za držač zastora od tuša, koji su se protezali kroz prozorčić. Pogledavši dolje sa strahom, vidio je kako posljednji ručnik visi samo četiri stope nad balkonom koji je pripadao sobi ispod njegove. Nije bilo nikakvog svjetla niti povika ljudi koji su boravili u toj sobi. Pobjegla je sigurno. Bio je zahvalan barem na tome.

Stajao je tamo pokušavajući se prisjetiti njezinog lica lica koje je vjerojatno bilo puno suosjećanja i blagosti i veselja.

Zatim prokune sebe što joj je dopustio da pobjegne.

Poglavlje IV

Bilo je rano jutro. Blaga kišica koja je donedavno padala ostavila je za sobom tanke, sablasne pramenove isparavanja. Vлага bi bila zagušujuća da nije bilo vjetrova koji su pročišćavali zrak i raspršivali vlagu preko plavog oceana iza grebena. Komad pješčane plaže koji je išao od Dijamantne glave do Hotela Reef bio je prazan, ali turisti su se već počeli pojavljivati iz velikih staklenih i betonskih hotela kako bi započeli dan ispunjen izletima i kupovinom.

Ležeći na znojem natopljenoj plahti svojeg kreveta, nagi Pitt gledao je kroz otvoreni prozor par mina ptica koje su se borile oko nezainteresirane ženke smještene na susjednoj palmi. Crno perje letjelo je na sve strane dok su ptice glasno kriještale, stvarajući buku koja se mogla čuti do kraja bloka. Upravo kad je minijaturni meč trebao ući u posljednju rundu, zazvoni zvonce na Pittovim vratima.

On neodlučno odjene kućni haljetak, zijelevajući priđe vratima i otvori ih.

Dobro jutro, Dirk. U hodniku je stajao niski čovjek vatrenocrvene kose i izraženih crta lica.

Nadam se da ne ometam romantičnu dokolicu?

Pitt ispruži ruku. Ne, sam sam. Udi.

Mali čovjek prijeđe prag, polako razgleda sobu, pa iziđe na balkon, uživajući u prelijepom vidiku.

Bio je uredno odjeven u svijetlosmedi sako sa satom na lancu. Nosio je uredno trimanog ahaba, bradu kitolovaca, s dvije simetrične crte izbrijane brade na obje strane lica, što je bio izrazito neobičan tip facijalnih dlaka. Lice maslinaste boje bilo je prekriveno kapljicama znoja prouzročениm vlagom, naporom od uspona stubištem, ili jednim i drugim. I dok je većina ljudi svoje živote pokušavala živjeti prolazeći kanalima s najmanje otpora, admiral James Sandecker, vrhovni direktor Nacionalne agencije za mora i podmorje, prolazio je kroz svaku barijeru krećući se najkraćom linijom od jedne do druge točke.

Sandecker se okrene i klimne preko ramena. Kako, do vraga, uspijevaš spavati dok ti ove proklete vrane kriješte pod ušima?

Na sreću, ne divljaju do izlaska sunca. Pitt pokaže prema kauču. Raskomotite se, admirale, dok ja stavim kavu.

Zaboravi kavu. Prije devet sati bio sam u Washingtonu. Vremenska razlika poremetila mi je kemiju tijela. Više bih volio nešto jače.

Pitt izvadi iz ormarića bocu Scotcha i natoči u čašu. Podigne pogled preko sobe i susretne Sandeckerove svjetlucavoplave oči. Sto je slijedilo? Čelnik jedne od najprestižnijih državnih agencija nije letio više od šest tisuća milja samo da bi sa svojim direktorom za specijalne projekte čavrljao o pticama. On pruži čašu Sandeckeru i upita ga Što te dovelo iz Washingtona? Mislio sam da si zatrpan planovima nove ekspedicije na dalekoj pučini?

Ne znaš zašto sam ovdje? Govorio je svojim tihim, ciničnim tonom od kojega bi se Pitt uvijek nesvjesno ježio. Zahvaljujući tvom petljanju u stvari koje te se ne tiču, morao sam putovati posebno zbog toga da te izvadim iz jedne nevolje i ubacim u drugu.

Ne slijedim te.

Talent koji ja i predobro poznajem. Pojavi se nagovještaj osmijeha. Čini se da si dirnuo u osinjak kad si se pojavio s porukom sa Starbucka. I ne znajući, pokrenuo si potres u Pentagonu koji su registrirali i seizmografi u Californiji. Također si postao i slavan u Mornaričkom odjelu. Ja sam za te momke samo umirovljeni otpadnik, pa mi nisu dopustili da zavirim iza zastora. Združeno zapovjedništvo jednostavno me zamolilo, i to ljubazno, da odmah odletim na Havaje, objasnim ti novi zadatak i uredim da te posudimo Mornarici.

Pittove oči se suziše. Tko stoji iza toga?

Admiral Leigh Hunter iz 101. spasilačke flote.

Šališ se?

On je osobno tražio tebe.

Pitt ljutito odmahne glavom.

To je ludo. Što će me spriječiti da odbijem?

Prisiljavaš me da te podsjetim, reče Sandecker mirno, kako si, usprkos svojem statusu u NAMPU, još uvijek aktivni borac Zrakoplovstva. A kao što znaš, Združeni zapovjednici poprijeke gledaju na neposluh.

Pitt sa žaljenjem pogleda Sandeckera. To neće ići.

Da, hoće, reče Sandecker.

Ti si prokleta dobar pomorski inženjer, najbolji kojeg imamo. Već sam se našao s Hunterom i nisam štedio riječi objašnjavajući mu to.

Ima još komplikacija, reče Pitt nesigurno, koje nisu razmatrane.

Misliš na činjenicu da si ševio Hunterovu kćer?

Pitt se ukoči. Znaš li što si ti, admirale?

Lukavi, stari kučkin sin?, upita Sandecker. U stvari, u ovoj cijeloj priči ima mnogo više toga no što si ti uspio primijetiti.

Zvučiš vraški zlokobno, reče Pitt neimpresionirano.

I želim tako zvučiti, odgovori Sandecker ozbiljno. Ne uključuješ se u Mornaricu kako bi izučio novo zanimanje. Moraš biti veza između Huntera i mene. Prije no što sve ovo završi, NAMP će biti do guše u cijeloj priči. NAMP ima zapovijed da pomogne Mornarici sa svim mogućim oceanografskim podacima koje zatraže.

Oprema?

Ako je zatraže.

Pronalaženje podmornice koja je nestala prije šest mjeseci neće biti piknik.

Starbuckje samo pola cijele priče, reče Sandecker.

Mornarički odjel prikupio je trideset i osam dokumentiranih slučajeva brodova koji su tijekom posljednjih trideset godina uplovili u kružno područje sjeverno od Havajskog otočja i nestali. Žele znati zbog čega!

Brodovi nestaju i u Atlantskom i Indijskom oceanu. To i nije tako čudno.

Istina, ali u normalnim okolnostima, pomorske nesreće ostavljaju za sobom neki trag komade olupina, naftne mrlje, čak i tijela. Dijelovi olupine ponekad doplivaju do obale da bi nagovijestili sudbinu nestalog broda, ali niti jedan takav ostatak nije se pojavio od brodova koji su nestali u Pacifičkom vrtlogu.

Pacifički vrtlog?

To ime skovali su pomorci u svojim sindikatima. Ne žele ploviti na brodu koji prolazi tim područjem.

Trideset i osam brodova, ponovi Pitt polako.

A što je s radiovezom? Brod bi morao potonuti za nekoliko sekunda da ne uspije emitirati SOS signal.

Niti jedan poziv u pomoć nikada nije primljen od tih brodova.

Pitt ne reče ništa. Sandecker jednostavno srkne svoj Scotch bez daljnjih komentara. Kao po planu, mina ptice opet su započele svoju bučnu svađu, razbijajući kratko zatišje.

Pitt ih isključi iz svojeg uma i zagleda se u pod stotine pitanja prolazilo mu je glavom, ali bilo je prerano jutro da bi počeo stvarati teorije o nestanku brodova.

Nakon što se tišina malo previše odužila, Pitt reče U redu, dakle, trideset i sedam brodova više se nikada neće vratiti u luku. Preostaje trideset i osmi, Starbuck. Mornarica je iz kapsule dobila točan položaj. Što čekaju? Ako lociraju ostatke, njihovi brodovi za spašavanje neće trebati Božji čin daje izvade s deset fatoma dubine.

Nije to tako jednostavno.

Zašto ne? Mornarica je izvadila podmornicu F4 sa šezdeset fatoma dubine baš ovdje u Oahuu, na ulazu u Pearl Harbour. A to je bilo još 1915.

Admirali koji sjede u foteljama i danas razmišljaju računalima nisu uvjereni da je tvoja poruka prava. Barem ne dok ne analiziraju rukopis.

Pitt uzdahne.

Sumnjaju da im magarac koji je donio kapsulu želi podvaliti.

Tako nešto.

Pitt suspregne smijeh.

To barem objašnjava transfer. Hunter me želi imati na oku.

Pogriješio si što si pročitao poruku iz kapsule. To ti oduzima status nevinog promatrača i klasificira te kao strogu tajnu. Također, 101. flota želi posuditi naš novi helikopter dugog dometa FXH. Niti jedan mornarički pilot ne zna upravljati njime. Ti znaš. A ako nekoj neprijateljskoj naciji padne na pamet da pokuša locirati i izvući najnoviju i najnapredniju podmornicu Ujka Sama prije nas u međunarodnim vodama vrijedi tko prvi djevojci, njegova djevojka ti si glineni golub kojeg njihovi tajni agenti moraju kidnapirati kako bi otkrili položaj Starbucka.

Lijepo je biti poznat i voljen, reče Pitt. Ali zaboravljaš ja nisam jedini koji zna posljednje počivalište Starbucka.

Da, ali tebe je najlakše naći. Hunter i njegovi časnici sigurni su u Pearl Harbouru i tamo rade prekovremeno kako bi pokušali razriješiti zagonetku. Admiral zastane, stavi veliku cigaru u usta, zapali je pa zamišljeno otpuhne dim. Poznavajući te koliko te ja poznajem, dečko moj, neprijateljski agent ne bi morao upotrijebiti mišiće. Jednostavno

bi trebao poslati svoju najzavodljiviju Mata Hari u najbliži bar i čekati da ti pokupiš nju.

Sandecker primijeti iznenadnu bolnu grimasu na Pittovom licu, ali nastavi.

Radi tvoje informacije, dodao bih kako je 101. flota jedna od najboljih postrojba na svijetu za tajne operacije pomorskog spašavanja.

Tajne?

Razgovor s tobom je poput nasukavanja na greben, reče Sandecker prijekorno.

Admiral Hunter i njegovi ljudi izvadili su iz vode britanski bombarder na samo deset milja od kubanske obale, pred nosom Castru. Zatim su izvadili New Century kod Libije, Southwind iz Crnog mora i Tari Maru u vidokrugu svjetala iz Kine. U svakom od tih slučajeva 101. je izvadila brodove prije no što su nacije u čijim vodama su potonuli i saznale za to. Ne podcjenjuj Huntera i njegovu ekipu podvodnih skupljača. Nema im ravnih.

Starbucbeče Pitt, čemu sva ta tajanstvenost?

Kao prvo, Dupreeov završni položaj je nemoguć. Jedini način na koji je Starbuck mogao dospjeti tamo gdje opisuje poruka jest tako da je letio. To pomorski inženjeri još nisu uspjeli izvesti. Ne s deset tisuća tona čelika.

Pitt se zagleda u Sandeckera. Mora biti tamo. Podvodni sustavi detekcije sada su daleko napredniji. Teško je povjerovati da će Starbuck ostati izgubljen, ili da opsežna potraga neće otkriti ništa.

Sandecker podigne svoju praznu čašu i zagleda se u nju.

Dokle god bude mora, brodova i ljudi, bit će i neriješenih misterija. Starbuck je samo jedna od njih.

Poglavlje V

Pitt je stajao pod tušem, a vruća voda otvarala mu je pore na koži. Nakon što je završio tuširanje mlazom ledene vode, izišao je ispod tuša, obrisao se i polako obrijao. Nije imao namjeru doći na vrijeme u Hunterov stožer. Starom gadu ne smijem pokvariti svoj prvi dan na poslu, mislio je, cereći se u ogledalu.

Odlučio je odjenuti bijelo odijelo s ružičastom košuljom. Dok je vezivao kravatu, palo mu je na pamet da ne bi bilo loše ponijeti nekakvu zaštitu. Summer nije uspjela, ali ipak, Pitt je vidio kako mu šansa da doživi duboku starost jenjava sa svakim satom. Nije se želio boriti prsa u prsa s vrhunski obučanim profesionalnim agentima.

Mauser, model 712 Schnell Feuer Pistole serijski broj 47405, mogao bi se opisati kao krvožedno oružje. Bio je to jedinstveni pištolj zbog mogućnosti da se iz njega puca jedan po jedan hitac, ili automatski, kao iz strojnice. Bilo je to savršeno oružje za izazivanje straha u bilo kojem nesretniku koji bi se našao s druge strane njegove cijevi.

Pitt nehajno odbaci pištolj na krevet i opet posegne u kovčeg, vadeći iz njega drveni rukohvat. Uski kraj imao je metalni dio koji se mogao pričvrstiti na pištolj, pretvarajući ga u karabin za udaljene ciljeve služio je i kao drška za automatsko pucanje. Pitt pričvrsti rukohvat na pištolj, a zatim omota smrtonosno oružje u ručnik za plažu zajedno sa okvirom od pedeset metaka.

Prije nego što je dizalo došlo do ulazne dvorane, poslušno se zaustavilo na svakom katu kako bi ušli novi putnici, sve dok više nije bilo mjesta. Pitt je razmišljao o tome što bi rekli njegovi suputnici kad bi znali što nosi pod ručnikom.

Nakon što su se ljudi izgurali iz dizala prema izlazu, Pitt je ostao unutra i pritisnuo gumb za parkiralište u podrumu. Otključao je svoju Cobru, stavio Mausera u uski prostor iza vozačevog sjedišta, a zatim sjeo za volan.

Prošao je izlaznu rampu i priključio se prometnom toku na Aveniji Kalakaua, usmjerivši tupu njušku automobila prema sjevernom kraju grada. Palme koje su rasle s obje strane ulice povijale su se nad dugim nizovima modernih dućana i ureda, dok su po pločnicima vijugale guste kolone turista odjevenih u majice i haljine svijetlih

boja. Sunce je bilo snažno i divlji sjaj odbijao se od asfalta, tako daje Pitt morao zažmiriti prije no stoje potražio sunčane naočale u pretincu.

Već je kasnio više od sat vremena na sastanak s Hunterom, ali morao je nešto učiniti, neki lagani osjećaj u pozadini njegovog uma preklinjao ga je za malo pažnje. Nije točno znao što očekuje kad su njegove gume zašle na crveni vulkanski šljunak uz rub autoceste, ali skrenuo je dvije milje sa svojeg puta i nije bilo razloga da ne vidi kamo će ga to odvesti. Parkirao je auto i prošao pokraj malog, uredno izrezbarenog znaka na kojem je pisalo Muzej polinezijske etnologije i prirodne povijesti Bernice Pauahi Bishop.

Glavna dvorana, s balkonima koji su okruživali gornje razine, bila je prepuna primjeraka kanua, preparirane ribe i ptica, replika primitivnih koliba od trave i čudnih, ružnih rezbarija drevnih havajskih bogova. Pitt ugleda visokog, sjedokosog, ponosno uspravljenog čovjeka koji je uređivao kolekciju školjaka u staklenom ormaru. George Papaaloo zaista je izgledao poput Havajca, sa širokim licem smeđe boje kože, istaknutom bradom, velikim usnama, maglovitim smeđim očima i elegantnim načinom na koji je pokretao svoje tijelo. On podigne pogled i mahne, prepoznavši Pitta.

Ah, Dirk. Tvoj posjet uljepšava mi dan. Dođi u moj ured gdje možemo sjesti.

Pitt pode za njim u uredni, spartanski namješten ured.

Namještaj je bio drevan, ali restauriran, a na knjigama koje su stajale po policama nije bilo prašine. Papaaloo sjedne za stol i pokaže Pittu da sjedne na viktorijanski stolac.

Reci mi, prijatelju, jesi li otkrio posljednje počivalište kralja Kamehamehe?

Pitt se nasloni. Proveo sam najveći dio proteklog tjedna roneći oko obale Kona i nisam pronašao ništa što bi nalikovalo pećini u kojoj je sahranjen.

Naše legende kažu da je položen u pećinu pod vodom. Možda je to bila neka rijeka.

Ti znaš bolje od mene, George, da tijekom sušnih razdoblja vaše rijeke nisu ništa više od suhih korita.

Papaaloo slegne ramenima. Možda je najbolje da se njegova grobnica nikada ne pronađe i da njegovi ostatci počivaju u miru.

Nitko ne želi uznemirivati vašeg kralja. Tu nema nikakvog blaga. Kamehameha Veliki bio bi sjajno arheološko otkriće. Ništa više. A njegove kosti počivale bi u lijepoj novoj grobnici u Honoluluu, umjesto u nekoj staroj, mokroj pećini, i tamo bi mu svi mogli izraziti znakove štovanja.

Papaaloine oči izgledale su tužno. Pitam se bi li naš veliki kralj bio sretan kad bi u njega piljili vi haole.

Mislim da bi tolerirao nas haole s kontinenta kad bi znao da osamdeset posto njegovog kraljevstva sada nastanjuju Orientalci.

Tužno, ali istinito. Ono što Japanci nisu uspjeli zauzeti oružjem u četrdesetima, uspjeli su novcem u sedamdesetima i osamdesetima. Neće me iznenaditi ako jednog dana ustanem i vidim izlazeće sunce kako se vijori nad palačom lolani. Papaaloo mirno pogleda Pitta, a izraz na licu nije mu se mogao iščitati. Mojem narodu nije preostalo mnogo vremena. Dvije, možda tri generacije i potpuno ćemo se stopiti s drugim rasama. Moje nasljeđe umire sa mnom. Ja sam posljednji član svoje obitelji čiste havajske krvi. On mahne rukom po sobi. Zato sam od ovog mjesta učinio svoje životno djelo. Da očuvam kulturu rase koja odumire, moje rase.

Papaaloo zastane, odsutno gledajući kroz mali prozor prema planinama Koolau. Moj um sve više luta što sam stariji. No, ti nisi došao slušati brbljanje jednog starca. Što imaš na umu?

Želim znati nešto o području na moru koje se naziva Pacifički vrtlog.

Papaaloo suzi oči. Pacifički vrt... A, da, znam na što misliš.

Na trenutak je izgledao zamišljeno, a tada progovori tiho, gotovo šaptom.

A ka makani hetna pa

Ka Mauna o Kanoli Ikea

A kanaka ke kauahiwi hoopii.

Havajski je vrlo muzikalan jezik, reče Pitt.

Papaaloo klimne glavom. To je zato što ima samo sedam suglasnika h, k, m,n,p w. Ne može biti više od jednog suglasnika uz samoglasnik. A, pjesma znači:

Kada zapuše južni vjetar

Vidi se planina Kanoli

I njezin vrh izgleda nastanjen.

Kanoli?, upita Pitt.

Mitski otok na sjeveru. Prema legendi, prije mnogo stoljeća, jedno pleme otišlo je s otoka na dalekom jugozapadu, vjerojatno Tahitija, i u velikom kanuu prešlo ocean kako bi se pridružilo suplemenicima koji su nekoliko desetljeća prije toga otišli na Havaje. No bogovi su bili ljuti što su ljudi napustili njihovu zemlju, pa su promijenili položaj zvijezda, tako da se navigator kanua izgubio. Promašili su Havaje i otišli mnogo milja dalje, na sjever, gdje su vidjeli Kanoli i pristali tamo. Bogovi su zaista kaznili pleme, jer Kanoli je bio pusti otok s malo kokosovog i voćnog drveća, taro biljkama, i bez hladnih, čistih potoka s pitkom vodom. Ljudi su prinijeli žrtve i molili bogove za oprost. Njihove molbe bile su ignorirane, pa su ljudi odbacili svoje okrutne bogove i vrlo naporno radili kako bi prevladali najteže prepreke i pretvorili Kanoli u vrt. Mnogi su pritom umrli, ali nakon nekoliko generacija, ljudi Kanolija izgradili su veliku civilizaciju iz vulkanskih stijena otoka, i zadovoljni svojim postignućem, proglasili su sami sebe svojim bogovima.

Pitt reče Zvuči kao put naših pilgrima, kveкера i mormona.

Papaaloa duboko uzdahne s negodovanjem. Nije isto. Vašim ljudima religija je bila poput štapa na koji su se oslanjali. Domorodci Kanolija smatrali su sebe boljima od bogova koje su nekada štovali.

Uostalom, nisu li izgradili raj i bez njih? Prešli su granice smrtnika. Počeli su napadati Kauai, Oahu, Havaje i druge otoke, ubijajući i pljačkajući, otimajući najljepše žene u roblje. Primitivni Havajci bili su bespomoćni. Kako se možeš boriti protiv ljudi koji se ponašaju i bore poput bogova? Njihova jedina nada bila je vjera u njihova božanstva. Molili su za spasenje i molitve su im uslišane. Bogovi Havajaca izazvali su podizanje mora koje je zauvijek potopilo zle Kanolijance.

I moji ljudi imaju sličnu legendu o zemlji koju je progutalo more. Zove se Atlantida.

Čitao sam o njoj. Platon je prilično romantično opisuje u svojem Timeju i Kritiji.

Čini se da vladaš i drugim mitovima, osim havajskih.

Papaaloa se nasmiješi. Legende su poput čvorova na žici jedna vodi drugoj. Mogu ti pričati o pričama koje su se stoljećima prenosile s koljena na koljeno u mnogim udaljenim zemljama, koje su gotovo identične pričama iz kršćanske Biblije, osim što su starije od njih.

Vidovnjaci proriču da će se Atlantida podići iz mora.

Isto kažu i za Kanoli.

Pitam se, promrmlja Pitt, koliko je istine u tim legendama.

Papaaloo nasloni laktove na stol i zagleda se u Pitta preko sklopljenih ruku.

Čudno, reče on polako. Vrlo čudno. I on je rekao isto to.

Pitt upitno podigne glavu. On?

Da, bilo je to davno. Odmah nakon Drugog svjetskog rata. Čovjek je tjedan dana svakodnevno dolazio u muzej i proučio sve knjige i rukopise u našoj knjižnici. I on je istraživao legendu o Kanoliju.

Tijekom godina sigurno je bilo još ljudi kojima je ta priča bila zanimljiva.

Ne, ti si prvi od tada.

Imaš briljantno pamćenje, prijatelju, ako se tako dugo sjećaš nekoga.

Papaaloo razdvoji ruke i pogleda Pitta oklijevajući.

Nikada nisam zaboravio taj događaj jednostavno zato što nikada nisam zaboravio tog čovjeka. Vidiš, on je bio div zlatnih očiju.

Iza zbunjenosti leži frustracija, taj neutralizirajući oblak koji prikriva sljedeći potez. Kada čovjek ude u taj oblak, on je izvan sebe, i kreće se i djeluje instinktivno. U takvom se stanju našao Pitt pola sata prije podneva, nekoliko minuta nakon što je ostavio Georgea Papaaloo u muzeju.

Um mu je bio zbunjen, prebacujući iz brzine u brzinu, očajnički pokušavajući složiti dva dijela zagonetke. Stari, sivi kamionet Dodge izišao je s parkirališta muzeja i krenuo za njim. Pitt je bio spreman odbaciti kamionet kao maštariju njegova podsvijest počela je tražiti neprijateljske agente, s dugim kaputima i sitnim očima, iza svakog grma filodendrona. No, dok je vozio prema Pearl Harbouru, kamionet ga je slijedio na svakom skretanju, kao da je vezan za njega uzetom.

Pitt još jednom skrene i malo ubrza, gledajući u retrovizor. I kamionet skrene, malo zaostane, a zatim ubrza, smanjujući razmak. Pitt se sljedeće dvije milje provlačio kroz gusti promet, a tada skrene na cestu prema Mount Tantalusu. Vozio je glatko ostrim zavojima na grmovitim padinama lanca Koolau, a sa svakim skretanjem postupno je sve jače pritiskao papučicu gasa. Gledajući u retrovizor, proučavao je vozača kamioneta koji se borio s volanom u fanatičnom pokušaju da prati brzi mali crveni automobil.

Tada se dogodi nešto neočekivano. Bez upozorenja bljeska, metak se zabije u bočni retrovizor automobila i razbije staklo. Igra je postajala gruba. Pitt nagazi na papučicu i malo se udalji od Dodgea.

Kopile je koristilo prigušivač Pitt tiho prokune. Izlazak iz grada bio je glup potez. Bio je relativno siguran u prometu u središtu grada. Sada mu je jedina nada bila povratak u Honolulu prije no što mu sljedeći hitac probuši lubanju. Uz malo sreće, možda naleti na policijski patrolni automobil. Ali sljedeći pogled u retrovizor šokirao je Pitta. Kamionet se približio na deset jarda od odbojnika njegovog automobila.

Cesta je dosegla vrh od dvije tisuće stopa i sada je započeo oštar spust u nizu zavoja koji su vodili do grada u podnožju.

Pitt pojuri ravnim dijelom ceste dugačkim oko milju, a kamionet ga pokušava slijediti. Pitt je održavao stalnu brzinu, spreman za sljedeći zavoj, sagnuvši se onoliko koliko mu je to dopuštala unutrašnjost ACa. Iгла na njegovom brzinomjeru dodirivala je brojku od 75 milja kad je vozač koji ga je slijedio prešao na drugu stranu ceste i približio mu se uz bok. Pitt pogleda kroz prozor nikada nije zaboravio prizor crnog, dugokosog čovjeka koji mu se cerio prorijeđenim zubima žutim od duhana. Bio je to samo trenutak u vremenu, ali Pitt je vidio svaki detalj njegovog ožiljcima izbrazdanog lica, crne, divlje oči, i veliki kukasti nos prekriven grubom kožom poput morža.

Pitt je osjećao samo frustraciju frustraciju što ne može uzvratiti paljbu i raznijeti u komadiće lice tog gada. Imao je savršeno ispravnu strojnicu iza svojeg sjedala, na samo deset pedalja od njega, ali nije je mogao dohvatiti. Čovjek od gume visine četiri stope mogao bi dohvatiti Mauser, ali ne i Pitt visok šest stopa i tri pedlja.

Sljedeća opcija bila je da jednostavno zaustavi auto, iziđe i izvadi oružje, odmota ručnik, otkoči ga i počne pucati. Jedini problem bio je proračun vremena. Stari kamionet bio je preblizu. Vozač kukastog nosa mogao je zaustaviti kamionet i ispaliti pet hitaca u Pittov trbuh prije no što bi došao do faze odmatanja ručnika.

Cesta pred njim naglo je skretala, a crna slova na žutoj podlozi govorila su Uspori na 20. Pitt je prošao zavoj pri brzini od 55 milja na sat. Kamionet se nije mogao oduprijeti centrifugalnoj sili i zaostao je na trenutak, prije no što je vozač pozvao u pomoć svoju poveliku zalihu konjskih snaga.

Pittovim umom prolazio je plan za planom, a sve planove trenutno je i odbacivao. Tada je, dok je kočio u sljedećem zavoju, počeo još snažnije pritiskati papučicu za gas istovremeno gledajući u retrovizor, proučavajući kretanje vozača kamioneta dok je ovaj opet pristizao AC.

Bila je mala utjeha to što čovjek nije gađao Pittovu glavu. Htio je odgurati Pitta s ceste, niz strmu liticu koja se nadvisivala nekoliko stotina stopa nad dolinom u podnožju.

Još dvije stotine jarda i doći će do sljedećeg zavoja Pitt je održavao istu brzinu. Sivi Dodge približio se braniku sportskog automobila.

Još jedan udarac i Pitt će se naći u zraku. Zatim, u posljednjih stotinu jarda, Pitt stisne papučicu do kraja, zadrži je tako, a tada iznenada zakoči. Nagli manevar iznenadio je nacerenog pratitelja. I on je ubrzao, pokušavajući slijediti svoj plijen i doći u položaj da gurne Pitta preko ruba litice. Prekasno! Bili su na zavoju.

Pitt nastavi kočiti prebaci u nižu brzinu i uhvati zavoj, dok su gume škripale po asfaltu. AC se sklizao na sva četiri kotača, a stražnji kraj počeo je izmicati kontroli. Brzi okret volana udesno i izmicanje je kompenzirano. Pitt naglo ubrza i pojuri sljedećom ravninom. Pogled u retrovizor pokazao mu je da je cesta iza njega prazna. Sivi kamionet je nestao.

On uspori, dok su gravitacija i inercija nastavile pokretati njegov automobil. Još uvijek nije bilo znaka od kamioneta. Pitt oprezno okrene automobil i vrati se prema zavoju, spreman na još jedan okret u slučaju da se stari Dodge naglo pojavi na vidiku. Dođe do zavoja, zaustavi auto i iziđe iz njega, pa se približi rubu ceste.

Duboko pod njim, prašina se vrlo polako slijegala po tropskom raslinju. Na dnu provalije, malo dalje od podnožja strme litice, ležao je sivi kamionet, a pokraj njega i motor koji je ispao iz njega. Vozača nije bilo nigdje. Pitt je gotovo odustao od potrage, kad je ugledao nepomičnu priliku visoko na telefonskom stupu na oko stotinu stopa lijevo od olupine.

Bio je to ružan prizor. Izgledalo je kao da je vozač pokušao iskočiti iz kamioneta prije no što je ovaj sletio u ponor. Promašio je rub i pao, okrećući se u zraku skoro dvije stotine stopa prije no što je udario u telefonski stup na betonskoj podlozi. Tijelo je bilo nabijeno na metalni šiljak koji serviseri koriste za uspon na stup. Dok je Pitt

promatrao u transu, donji dio stupa polako je od smeđe boje poprimao crvenu, kao da ga boji neka nevidljiva ruka izgledalo je poput komada govedine koji visi na kuki.

Pitt je vozio niz Mount Tantalus i kroz dolinu Manoa dok nije došao do najbliže kuće. Došao je na trijem prekriven vinovom lozom i upitao stariju Japanku može li upotrijebiti njezin telefon da prijavi nesreću. Žena se neprestano klanjala dok je pokazivala Pittu telefon u kuhinji. Najprije je nazvao admirala Huntera, brzo mu ispričao priču i precizirao lokaciju.

Admiralov glas tutnjio je u slušalici poput brodske sirene, prisilivši Pitta da je drži podalje od uha. Ne zovi policiju u Honoluluu, vikao je Hunter. Daj mi deset minuta da pošaljem do olupine ljude iz mojeg osiguranja prije no što lokalni policajci kontaminiraju mjesto nesreće. Jesi li razumio?

Mislim da jesam.

Dobro nastavi Hunter ne komentirajući Pittov sarkazam.

Deset minuta. Zatim kreni u Pearl Harbour. Imamo posla.

Pitt potvrdi da je razumio i spusti slušalicu.

Čekao je deset minuta, odgovarajući na niz pitanja koja mu je mala Orijentalka postavila o nesreći. Zatim opet podigne slušalicu i od operatera zatraži da ga spoji s policijom u Honoluluu. Kad je hrapavi glas zatražio njegovo ime nakon što je priopćio lokaciju nesreće, nije rekao ništa i tiho je vratio slušalicu na mjesto.

Zahvalio je vlasnici kuće i vratio se u sigurnost svojeg automobila. Sjedio je za volanom dobrih pet minuta, znojeći se od vlažnosti tropske vrućine i kože na sjedalu.

Nešto nije bilo u redu nešto što je propustio bilo mu je na rubu svijesti, neka misao koju nije mogao protumačiti.

Iznenada shvati. Brzo pokrene automobil i naglo zaokrene, ostavljajući dvostruki trag Goodvear guma na asfaltu. Pojuri prema mjestu nesreće. Pet minuta do telefona, dvadeset minuta koje je proveo razgovarajući kao da vrijeme ne znači ništa, tri minute u povratku, ukupno dvadeset i osam uzalud potrošenih minuta.

Trebao je znati da će za njim poći više od jedne osobe. AC se naglo zaustavi i Pitt potrči do ruba litice.

Olupina je bila tamo upravo kako ju je ostavio, iskrivljena i raskomadana poput razbijene igračke. I telefonski stup bio je tamo,

usamljen u sredini ograde, pridržavajući žice koje su se rastezale u beskraj. I šiljci su bili tamo. Ali tijelo vozača je nestalo. Ostala je samo crvena mrlja koja se zgrušavala i kristalizirala pod zrakama jutarnjeg sunca.

Poglavlje VI

Quonset kućica vrsta polucilindrične metalne kućice koju koristi američka vojska na Pacifiku koja je više sličila na ured nekog otpada bila je najtužniji izgovor za vojnu zgradu još od Građanskog rata. Hrdavi krov i razbijeni, prašnjavi prozori bili su okruženi morem korova. No, na trošnim vratima Pitta je zaustavio narednik marinaca naoružan automatskim Coltom 45.

Molim vas vašu identifikacijsku karticu.

Bio je to više zahtjev nego molba.

Pitt podigne svoju karticu.

Dirk Pitt. Javljam se admiralu Hunteru.

Bojim se da moram vidjeti vaše zapovijedi, gospodine.

Pitt nije bio raspoložen za vojnu proceduru. Marinci su ga iritirali, uvijek tako napuhani i spremni na borbu, vrebajući svaki izgovor da zapjevaju refren Himne marinaca.

Pokazat ću papire zapovjedniku i nikome drugom.

Moje zapovijedi su...

Vaše zapovijedi su da usporedite identifikacijske kartice s popisom ljudi koji smiju ući u zgradu, reče Pitt hladnokrvno. Nitko vam nije dao dozvolu da glumite heroja i provjeravate papire.

Pitt pokaže prema vratima.

Ako biste bili ljubazni.

Narednik crvenog lica izgledao je kao da ne može odlučiti treba li odvući Pitta i udariti ga po ustima. Oklijevao je trenutak, proučavao ledeni izraz na Pittovom licu, okrenuo se, otvorio vrata iza njega i klimnuo Pittu da krene za njim.

Unutrašnjost kućice bila je prazna, osim nekoliko prevrnutih stolaca, prašnjavog ormara s papirima i nekoliko starih časopisa razbacanih po podu. Prostorija je imala zadah vlage, a paučina je visjela sa stropa. Pitt je bio potpuno zbunjen kad je narednik zastao pri kraju napuštene sobe i dvaput udario nogom po drvenom podu. Kad se začuo prigušeni odgovor, on podigne savršeno prikrivena podna vrata i pokaže Pittu da side niz slabo osvjetljeno stubište. Zatim stane u stranu i pusti podna vrata da padnu, promašivši za nekoliko pedalja Pittovu glavu koja se spuštala.

Sjene Edgara Allana Poea, pomisli Pitt. Pri dnu stubišta on odgurne u stranu teški zastor i zakorači u bučno mnoštvo. Pred njim se

prostirao gotovo dvije stotine stopa dugačak podzemni bunker. Fluorescentna svjetla na stropu otkrivala su operativnu sobu koja je nadmašivala sve druge operativne sobe. Od zida do zida prostirao se debeli tepih na kojem su se nalazili stolovi, računala i teleprinteri koji bi bez problema mogli biti oprema najmodernijih ureda na Aveniji Madison.

Za stolovima su uglavnom sjedile privlačne djevojke u mornaričkim odorama neke su munjevito tipkale na svojim računalima, neke su se elegantno kretale oko redova računala koja su stajala u središtu prostorije. Dvadeset muških časnika u odorama Mornarice stajalo je u manjim grupama proučavajući računalne ispise ili ispisujući nizove složenih bilježaka na zelenim pločama koje su prekrivale zidove. Cijeli prizor nalikovao je kladionici za više klase. Jedino što je nedostajalo bio je monotoni glas komentatora utrke.

Admiral Hunter ugleda Pitta, ispravi se, nasmiješi svojim lisičjim osmijehom i krene prema njemu s ispruženom rukom.

Dobro došli u novi stožer 101. flote, gosp. Pitt.

Vrlo impresivno.

Hunter nehajno mahne prema velikoj prostoriji. Izgrađen je tijekom Drugog svjetskog rata. Od tada nije upotrijebljen. Nisam mogao podnijeti da propada, pa sam se uselio u njega.

Hunter uhvati Pitta za ruku i povede ga prema izdvojenom uredu u jednom kutu bunkera. Duboko usječene crte lica, autoritativan izraz i čvrst pogled činili su Huntera savršenim prototipom za zapovjednika flote koji se sprema napasti nevidljivog neprijatelja iza obzora. A upravo to je i bio.

Kasnite točno dva sata i trideset i osam minuta, reče Hunter oštro.

Oprostite, gospodine. Problemi u prometu.

Rekli ste mi preko telefona. Htio bih vas pohvaliti zbog tog poziva. Zahvalan sam vam na činjenici da ste nazvali najprije mene. Dobro razmišljanje.

Samo mi je žao što sam uprskao stvar napustivši mjesto nesreće.

Nemojte brinuti zbog toga. Sumnjam da bismo mnogo saznali iz tog lesa osim moguće identifikacije. Vaš prijatelj u kamionetu vjerojatno je bio lokalni kriminalac kojem su platili da vas spremi na groblje.

No, možda se moglo...

Agenti, upadne Hunter sarkastično, rijetko ostavljaju bilješke o svojim operacijama pričvršćene na košulje unajmljenih ubojica.

Pod agentima mislite na Ruse?

Možda. Još nemamo dokaza, ali naši obavještajci misle da Rusi imaju neku organizaciju koja njuška uokolo i pokušava otkriti posljednji položaj Starbucka kako bi ga se prvi dočepali.

Admiral Sandecker spomenuo je takvu mogućnost.

Prokleta dobar čovjek. U Hunterovom glasu čulo se zadovoljstvo. Pokazao mi je jutros vaš osobni dosje. Moram iskreno priznati da me njegov sadržaj zatekao. Leteći križ s dva grozda, Srebrena zvijezda plus nekoliko drugih preporuka i Purpurno srce. Iskreno, smatrao sam vas šarlatanom.

Hunter podigne kutiju cigareta sa svojeg stola i ponudi ih Pittu.

Staro kopile, pomisli Pitt, čak pokušava biti pristojan.

Vjerojatno ste primijetili da nema Medalje za dobro ponašanje. Pitt odbije cigaretu.

Hunter ispitivački pogleda Pitta. Primijetio sam. Uzme cigaretu i zapali šibicu, zatim se nagne preko stola i uključi prekidač na svojem interkomu. Yager, pronađi zapovjednike Denvera i Bolanda i pošalji ih unutra. On isključi interkom, okrene se i strgne sa zida kartu sjevernog Pacifika.

Bojnice, jeste li čuli za Pacifički vrtlog?

Ne do ovoga jutra.

Hunter potegne zglobovima prstiju po točki na karti sjeverno od Oahua. Ovdje, unutar kruga od četiri stotine milja, od 1956. nestalo je gotovo četrdeset brodova. Velike potrage nisu otkrile ništa. Do tada, potonuća su se događala normalnim tempom od jednog do dva svakih dvadeset godina.

Hunter se okrene od karte i počese iza uha.

To smo pažljivo proučavali. Svaki postojeći djelić informacija ubacili smo u računala u nadi da ćemo doći do nekakvog prihvatljivog rješenja. Do sada imamo samo jako nategnute teorije. Čvrstih činjenica je vraški malo...

Tiho kucanje na vratima prekine Huntera on podigne pogled kad su u sobu ušli Denver i Boland. Obojica su na trenutak blijedo gledali u Pitta, prije no što im se u očima pojavi znak prepoznavanja.

Denver je reagirao prvi.

Dirk, lijepo je što te imamo u timu.

Pitt se naceri. Ovoga puta odjeven sam prikladno.

Boland jednostavno klimne prema Pittu, promrmlja pozdrav i sjedne.

Hunter izvuče platneni rupčić iz džepa i pritisne ga na jezik kako bi uklonio komadić duhana s jezika.

Nakon što se na trenutak zagledao u smeđu trunčicu, on reče Nismo imali mnogo vremena da se u potpunosti organiziramo, gosp. Pitte, ali držimo stvari pod kontrolom. Naša računala povezana su sa svim obavještajnim agencijama u državi. Računam da ćete vi koordinirati našu operaciju sa svojim ljudima u Washingtonu. Trebat ćemo odgovore, i to brzo. Ako vam je nešto potrebno, zatražite to od zapovjednika Bolanda.

Ima jedna stvar, reče Pitt.

Recite, odvрати Hunter.

Ja sam samo mali igrač u ovoj igri. Sve do jutros nikada nisam čuo za sve ovo. Neću vam biti od mnogo koristi ako mi ne kažete što leži iza tog razgovora o tajanstvenoj praznini u moru koja guta brodove.

Hunter zamišljeno pogleda Pitta.

Ispričavam se. On zastane, pa nastavi vrlo tihim glasom.

Vjerujem da znate za Bermudski trokut.

Pitt klimne glavom i mrmljajući potvrdi.

Hunter nastavi. Trokut nije jedino područje na svijetu u kojem su se događale neobjašnjive stvari. Premda je dobilo mnogo manje publiciteta, područje Romondo u Pacifiku jugoistočno od Japana tijekom posljednja dva stoljeća odnijelo je više brodova od većine oceana zajedno. A to nas dovodi do posljednjeg i najneobičnijeg područja Pacifičkog vrtloga.

Osobno, mislim da je to teško sranje, reče Pitt oštro.

O, ne bih znao, odgovori Boland. Postoje mnogi cijenjeni znanstvenici koji misle da tamo ima nečeg.

Dakle, vi ste skeptik?, upita Hunter Pitta.

Vjerujem samo u ono što mogu vidjeti, namirisati i dodirnuti.

Hunter ga pogleda i rezignirano reče, Gospodo, nema veze kakvo je naše mišljenje. Broje se samo činjenice a to ćemo tražiti dokle god ja zapovijedam 101. flotom. Naš je posao spašavanje. A trenutačno nam je glavni posao pronaći i izvaditi Starbucka. Upleli smo se u taj

mit o Pacifičkom vrtlogu samo zbog čudnih okolnosti koje okružuju poruku zapovjednika Dupreea. Ako možemo riješiti misteriju gubitka Starbucka rješavajući tajnu nestanka drugih brodova tijekom godina, utoliko bolje za industriju pomorskog prijevoza tereta. Ako Rusi ili Kinezi dođu do njega prije nas, mnogi ljudi u Washingtonu bit će jako bijesni.

Naročito Odjel mornarice, doda Boland.

Hunter klimne glavom. Odjel mornarice i svi laboratoriji za znanstvena istraživanja i inženjerske tvrtke koji su godinama planirali i gradili najnapredniju nuklearnu podmornicu na svijetu. Ljudi koji su uložili svoj trud i znoj u Starbucka neće biti sretni ako se pojavi privezan na sovjetskom doku u Vladivostoku.

Ima li sličnosti između nestanka Starbucka i nestanka drugih brodova i zrakoplova koji su izgubljeni?, upita Pitt.

Ja ću odgovoriti na vaše pitanje, bojniče. Bolandov ton bio je oštar. Za početak, za razliku od Bermudskog trokuta, nema slučajeva nestalih zrakoplova u Pacifičkom vrtlogu. A drugo, kada nema preživjelih, čamaca za spašavanje, tijela ili naplavina, nema načina da se povezu stvari. Jedina veza između podmornice i drugih nestalih plovila je ta što su svi nestali unutar određenog sektora Pacifičkog oceana.

Denver se nagne i dotakne Pitta po ruci. Osim kapsule s porukom koju ste vi otkrili na plaži Rta Kaena, postoji još samo jedan dokazni predmet koji su vidjele ljudske oči.

Pitt reče Admiral Sandecker spomenuo mi je taj izuzetak.

Lillie Marlene, reče Hunter tiho. Incident koji je još neobičniji od Mary Celeste. Hunter otvori ormar i prokopa po njemu.

Nije ostalo mnogo, samo nekoliko stranica. On preda dosje Pittu, istim pokretom uključi interkom i progunda u njega, Yageru, donesi nam kavu.

Pitt se smjesti u svoj stolac, pogleda naslov dosjea i počne čitati:

Čudna nesreća S. S. Lillie Marlene

U poslijepodnevnim satima 10. srpnja 1968. S. S. Lillie Marlene, nekadašnji britanski torpedni čamac pretvoren u privatnu jahtu, napustio je luku Honolulu i krenuo u smjeru sjeverozapadno od otoka Oahu sa svrhom snimanja prizora sa čamcem za spašavanje za film koji je režirao Herbert Verhusson, međunarodno poznat

filmski producent i registrirani vlasnik broda. More je bilo mirno, a vrijeme lijepo, uz rijetku naoblaku vjetar je puhao sa sjeveroistoka brzinom od približno četiri čvora.

U 20.50 sati, 13. srpnja, postaja Obalne straže na Rtu Makapuu i Pomorski komunikacijski centar u Pearl Harbouru primili su poziv za pomoć od broda, nakon kojega je uslijedio položaj broda. Uzbunjena je postrojba za zračno spašavanje s Hickam Fielda, a brodovi Mornarice i Obalne straže krenuli su iz Oahua. Nakon što su se pozivi u pomoć nastavili oko dvadeset minuta, nastupila je tišina koju su narušile samo posljednje tajanstvene riječi s Lillie Marlene Dolaze iz magle. Kapetan i prvi časnik su mrtvi. Posada se bori. Nema šanse. Previše ih je. Putnici su prvi stradali. Nitko nije pošteđen, čak ni žene. Zatim je uslijedila nerazumljiva rečenica Pojavio se brod na južnom obzoru. O, Bože! Kad bi barem stigao na vrijeme. Gosp. Verhussonje mrtav. Sada dolaze po mene. Nema više vremena. Čuju radio. Ne krivim kapetana. Nije mogao znati. Sada udaraju u vrata. Nema mnogo vremena. Ne razumijem. Brod se opet kreće. Upomoć! Za ime Božje, pomozite nam! O, dragi Bože. Oni su...

Zadnja poruka tu završava.

Prvi brod koji je stigao do tamo bio je španjolski tegljač San Gabriel. Bio je udaljen samo dvanaest milja kad je primio poziv u pomoć 5 Lillie Marlene. To je zapravo bio brod kojeg je radiooperater vidio prije no što je utihnuo. Kad je španjolski brod pristao, posada je primijetila kako jahta izgleda neoštećena i kako sporo plovi, ostavljajući uzak trag za krmom. Iznenada i neobjašnjivo, Lillie Marlene zastala je u vodi, što je kapetanu San Gabriela omogućilo da pošalje ljude na brod. Otkrili su mrtav brod s mrtvom posadom. Beživotna tijela putnika, filmskih tehničara, brodskih časnika i posade ležala su razasuta u hrpama po palubi i u kabinama. U kabini s radijom, leš operatera ležao je na odašiljaču, a crveno svjetlo uključeno još je treperilo na ploči.

Časnik koji je vodio ekipu istog trena javio se kapetanu na San Gabriel. U njegovom glasu čuo se užas dok je opisivao ono što su pronašli. Tijela žrtava pozelenjela su, a njihova lica bila su istopljena, kao da su spaljena strašnom vrućinom. Na cijelom brodu osjećao se zadah poput sumpora. Položaj tijela indicirao je da se tamo odvijala strašna borba prije no što su umrli. Ruke i noge bile su iskrivljene u

neprirodnim položajima, a sva spaljena lica kao da su bila okrenuta prema sjeveru. Čak je i jedan mali pas, koji je očito pripadao nekome od putnika, imao iste čudne ozljede.

Nakon kraćeg razgovora na zapovjednom mostu, ekipa je signalizirala kapetanu San Gabriela da im dobaci konopac za vuču. Htjeli su odvući jahtu i njezin turobni teret u Honolulu.

Iznenada, prije no što je San Gabriel prišao bliže, snažna eksplozija raskomadala je Lillie Marlene od pramca do krme. Snaga udarca zaljuljala je San Gabriel i razbacala komadiće na četvrt milje udaljenosti.

Užasnuti, posada i kapetan San Gabriela bespomoćno su promatrali kako ostatci Lillie Marlene tonu, povlačeći sa sobom i cijelu ekipu s njihovog broda.

Nakon proučavanja slučaja i saslušanja svjedoka, Istražna komisija Obalne straže zatvorila je slučaj na sljedeći način Smrt posade i putnika i naknadna eksplozija i potonuće jahte Lillie Marlene može se klasificirati samo kao izazvani nepoznatim uzrokom.

Pitt sklopi registrator i položi ga na Hunterov stol.

Ono što imamo ovdje, reče Hunter ozbiljno, jest jedini poznati slučaj poziva u pomoć prije nesreće, kao i izvještaji svjedoka o stanju osoblja.

Pitt reče Čini se da je Lillie Marlene napala ekipa koja se ukrcala na brod.

Boland odmahne glavom.

Ljudi koji su se ukrcali sa San Gabriela su čisti. Oprema za radio navođenje utvrdila je da je položaj španjolskog tegljača bio dvanaest milja od nesreće kad je odgovorio na poziv u pomoć.

Niti jedan drugi brod nije viden?, upita Pitt.

Znam na što mislite, reče Denver.

Ali pirati na dalekoj pučini nestali su zajedno sa sabljama.

Dupreeova poruka spominjala je i nekakvu frontu magle, ustrajao je Pitt. Je li San Gabriel vidio nešto nalik na maglu?

Ne, odgovori Hunter.

Prvi poziv u pomoć došao je u 20.50 sati. To je bilo u sumrak. Tamni obzor sakrio bi bilo kakvu izoliranu frontu magle.

Osim toga, reče Denver, magla na tom dijelu Pacifika u srpnju jednako je rijetka kao i snježna vijavica na plaži Waikiki. Mali, lokalni

sloj magle nastaje kada se ustajali topli zrak ohladi i kondenzira, najčešće u mirnoj noći kada naiđe na hladnu površinu. Takvih uvjeta nema u tim dijelovima. Vjetrovi stalno pušu tijekom cijele godine, a temperatura vode od dvadeset i dva do trideset stupnjeva teško bi se mogla nazvati hladnom površinom.

Pitt slegne ramenima. To je onda tako.

Ono što je činjenica, reče Hunter ozbiljno, jest sljedeće da San Gabrielnije stigao tada kad je stigao, Lillie Marlenebi svejedno eksplodirala i potonula. I ona bi bila otpisana kao još jedan misteriozni nestanak.

Denver ga je promatrao. S druge strane, ako je nešto što nije od ovoga svijeta napalo Lillie Marlene, teško bi to učinilo s drugim brodom na vidiku, ili bi dopustilo da se posada drugog broda ukrca i provjeri stvar. Morali su to učiniti namjerno.

Boland podigne ruke. Eto njega opet.

Držite se činjenice, zapovjednice. Hunter ledeno pogleda Denvera. Nemamo vremena za znanstvenu fantastiku.

Ljudi utihnu tišinu su narušavali samo prigušeni zvukovi uređaja. Pitt umorno protrlja rukom oči, a zatim uhvati glavu kao da želi razbistriti um. Progovorio je sporo.

Mislim da je Burdette rekao nešto zanimljivo.

Hunter ga pogleda. Zar ćete i vi povjerovati u priču o malim zelenima sa šiljatim ušima kojima su se zamjerali brodovi?

Ne, odgovori Pitt, ali ću povjerovati u to da je onaj tko stoji iza svega imao neki razlog zbog kojeg je htio da španjolski tegljač otkrije događaj.

Hunter je sada bio zainteresiran. Slušam.

Za jedan manji postotak nestalih brodova možemo okriviti loše vrijeme, loše poznavanje pomorskih vještina i lošu sreću. Tada možemo krenuti korak dalje i reći da iza preostalih misterija postoji nekakva inteligencija.

U redu, znači cijelom predstavom upravlja neki mozak, reče Boland. Sto bi on.. on zastane i pogleda Denvera sa smiješkom, ili ono, imalo od toga da dopusti tim Španjolcima da ga uhvate usred masovnog ubojstva?

Zašto bi odstupio od utvrđene rutine?, odgovori Pitt drugim pitanjem.

Mornari su poznati po praznovjerju. Mnogi od njih ne znaju čak niti plivati, a kamoli roniti s bocama s kisikom. Oni provode živote ploveći po površini. A opet, njihovi najdublji strahovi, njihove noćne more, vezane su uz utapanje u moru. Ja nagađam da je nepoznati zločinac namjerno ostavio putnike i posadu Lillie Marlene kako bi ih se pronašlo i vidjelo da su strašno unakaženi. Čak ni pas nije pošteđen.

Zvuči kao previše složen plan da bi se uplašilo nekoliko pomoraca, suprotstavi se Boland.

Ne samo nekoliko pomoraca, nastavi Pitt, već cijelu flotu pomoraca. Ukratko, cijela predstava uprizorena je kao upozorenje.

Upozorenje za što?, upita Denver.

Upozorenje da se klone tog dijela mora, odgovori Pitt.

Moram priznati, reče Boland polako, da su brodovi izbjegavali dio Vrtloga kao kugu nakon tog incidenta s Lillie Marlene.

Imate jedan problem, Hunterov ton glasa bio je neobično mekan. Jedini svjedoci, ekipa koja se ukrcala, odletjeli su u zrak zajedno s brodom.

Pitt se naceri u odgovor. Jednostavno. Ideja je bila da se ekipa vrati na San Gabriel i izvijesti kapetana. Naš zločinački um nije računao na to da će pohlepa podići svoju ružnu glavu. Ekipa je, ako se sjećate, odlučila ostati na brodu i zatražili su konopac za vuču, a u sebi su već vjerojatno trošili zaradu od broda. Morali su ih zaustaviti tamo gdje su bili. Da je Lillie Marlene došla do luke, znanstveno istraživanje moglo je otkriti neke opasne dokaze. Zato je uslijedila jedna dobra eksplozija i Verhussonova jahta potonula je u dubinu.

Vaše tvrdnje imaju smisla, uzdahne Hunter. Ali čak i ako je vaša plodna mašta naišla na istinu, još uvijek nam preostaje primarni posao pronalaženja Starbucka.

Dolazim do toga, reče Pitt. Poruka radiooperatera s jahte i poruka zapovjednika Dupreea sastoje se od istih razlomljenih rečenica u njihovim riječima isti je ton preklinjanja. Radiooperater rekao je Ne krivite kapetana, nije mogao znati. A zapovjednik Dupree rekao je pri kraju svoje poruke Da sam barem znao. Ne mislim da se radi o sličnom reagiranju dvojice ljudi na stres. Pitt zastane kako bi ljudi promislili o tome. Sve to vodi do najvjerojatnijeg zaključka posljednja poruka zapovjednika Dupreea je lažna.

Razmišljali smo o tome, reče Hunter. Dupreeova poruka prošle noći odletjela je u Washington. Ured za analizu krivotvorina mornaričke obavještajne službe prije sat vremena je verificirao autentičnost Dupreeovog rukopisa.

Naravno, reče Pitt jednostavno. Nitko ne bi bio toliko glup da krivotvori nekoliko poglavlja rukopisa. Predlažem da stručnjaci ispituju udubine u papiru. Velika je vjerojatnost da su riječi bile tiskane, a zatim udubljene točno toliko da oponašaju pisanje penkalom.

Nema smisla, reče Boland. Netko bi morao imati kopije Dupreeovog rukopisa kako bi ga umnožio.

Imali su brodski dnevnik, njegova pisma, a možda i osobni dnevnik. Možda zato neke stranice nedostaju iz kapsule s porukom. Određene ključne riječi i slova izrezani su i zalijepljeni u rečenice. Zatim je to fotokopirano i tiskano.

Hunterov izraz lica bio je zamišljen, a ton neutralan. To bi objasnilo čudne riječi i suludi tekst Dupreeove poruke. Ali, to nam ne govori gdje počivaju Dupree i njegova posada.

Pitt ustane sa svog stolca i priđe karti na zidu. Je li Starbuck slao svoje poruke Pearl Harbouru u nekom kodu?, upita on.

Stroj za kodiranje još nije instaliran, odgovori Hunter. A budući da je podmornica operirala višemanje u našim vodama na probnoj plovidbi, Mornarica nije smatrala da hitno treba uvoditi strogo povjerljive prijenose.

Zvuči rizično, reče Pitt, da jedna od naših nuklearnih podmornica bude dostupna u eteru.

Stroga tišina održava se samo kad je podmornica u patroli ili kad je stacionirana. Budući da je Starbuck bila nova i neisprobana podmornica, Dupree je imao zapovijed da svaka dva sata javlja svoj položaj kao mjeru opreza u slučaju mehaničkog kvara. Probna plovidba trebala je trajati samo pet dana. Do trenutka kad bi Rusi uspjeli otkriti pozive i dovesti brod s elektroničkim špijunskim uređajima na to mjesto, Starbuck bi već odavno bio na povratku u Pearl Harbour.

Pitt nastavi promatrati kartu. Te crvene oznake, admirale. Što one znače?

To je Dupreeov položaj, prema njegovoj poruci.

A pretpostavljam da su ovi crni simboli Starbuckov posljednji položaj?

Točno.

Pitt kratko reče Onda je gornja oznaka posljednja Dupreeova poruka.

Hunter samo klimne.

Pitt se osloni na Hunterov stol i na nekoliko trenutaka tiho zagleda u kartu. Napokon se uspravi i udari prstom po području označenom kao posljednji dojavljeni položaj Starbucka. Kamo se proteže područje vaše potrage?

U obliku lepeze, do tri stotine milja na sjeveroistok, odgovori Boland, dok su mu oči pokazivale zbunjenost Pittovim unakrsnim ispitivanjem.

Biste li bili tako dobri da nam kažete što tražiti.

Molim vas, pratite me, reče Pitt.

Vaša potraga je bila velika, više od dvadeset brodova i tri stotine zrakoplova. Ali niste pronašli ništa, čak niti naftnu mrlju. Nesumnjivo su upotrijebljeni svi znanstveni instrumenti za istraživanje magnetometri, osjetljivi dubinomjeri, podvodne televizijske kamere i tako dalje. No, svi vaši pokušaji bili su neuspješni. Nije li vam to čudno?

Hunterov izraz lica odavao je nerazumijevanje. Zašto? Starbuckje mogao potonuti u podvodni kanjon...

Ili se mogao zabiti u meko dno, reče Denver. Pronalaženje jednog malog plovila u tako velikom području gore je od traženja igle u plastu sijena.

Prijatelji, reče Pitt uz osmijeh, upravo ste izgovorili čarobne riječi.

Denver blijedo pogleda Pitta.

Jedno malo plovilo, ponovi Pitt. Svim svojim potragama niste uspjeli pronaći jedno malo plovilo.

Pa?, Hunterov ton bio je leden.

Ne vidite li? Obrazac vaše potrage trebao se nalaziti usred Pacifičkog vrtloga. Možda niste našli Starbuck, ali trebali ste nabasati barem na nešto. Uostalom, imate tridesetak drugih olupina na izbor.

Do vraga! Hunterovo samopouzdanje bilo je narušeno.

Nikada nam nije palo na pamet...

Vidim što želite reći, reče Boland. Ali, što to znači?

To znači, odgovori Pitt, da ste pretraživali pogrešno područje. To znači da je Dupreeova poruka bila lukava podvala. I to znači da je posljednja dojava položaja Starbucka bila još pametnija varka. Ukratko, gospodo, mjesto na kojem ćete pronaći svoju nestalu podmornicu nije prema sjeveroistoku, već na potpuno suprotnoj strani, prema jugozapadu.

Hunter, Boland i Denver zapanjeno su se u tišini zagledali u Pitta, dok su im lica pokazivala kako polako shvaćaju.

Denver je progovorio prvi. Slaže se, reče jednostavno.

Hunterovo lice zasjalo je entuzijazmom koji nije pokazao mjesecima. Gotovo pola minute pažljivo je promatrao kartu na zidu. Zatim se naglo okrene i pogleda Bolanda.

Koliko brzo može krenuti Martha Arm?

Moramo dovesti helikopter, dopuniti brod gorivom i provjeriti instrumente za detekciju rekao bih, večeras oko 21.00 sat, gospodine.

Hunter pogleda na sat. To znači da nemamo mnogo vremena za planiranje područja pretraživanja. On se okrene prema Denveru. To je vaše područje. Predlažem da odmah isplanirate rutu potrage.

Primarni podatci su već na vrpcama, admirale. Samo treba okrenuti input lokacija.

Hunter protrlja oči.

U redu, gospodo, sada je sve na vama. Dao bih pola ovih oznaka na ramenima da mogu poći s vama. Usput, gosp. Pitt, nadam se da nemate ništa protiv jednog dužeg putovanja po oceanu?

Pitt mu se nasmiješi. Trenutno nemam ništa drugo u planu.

Dobro. Hunter stavi cigaretu u usta.

Recite mi nešto kako je zrakoplovni časnik postao pročelnik odjela vladine vrhunske oceanografske agencije?

Oborio sam admirala Sandeckera i njegovo osoblje nad Kineskim morem.

Hunter je promatrao Pitta u nevjerici. S ovim je čovjekom gotovo sve moguće, rekao mu je o njemu admiral Sandecker.

Poglavlje VII

Sat nakon zalaska sunca AC se zaustavio na parkiralištu kod dokova u Honoluluu. Kad su prednji kotači dotaknuli drveni prag, motor i svjetla ugasi su se. Pitt otvori vrata i zagleda se preko luke u tamnu vodu.

Povjetarac je promijenio smjer i sada mu je donio teški zadah u nosnice neizostavni bouquet luke. Vonjao je po nafti, benzinu, katranu i dimu, uz naznaku slane vode. Uzbudivao je Pitta i budio mu nostalgično sjećanje na udaljene egzotične luke.

Pitt izađe iz auta i ogleda oko sebe po parkiralištu, tražeći neki znak ljudske prisutnosti. Nije ga bilo. Pogled mu je uzvratilo samo jedan galeb na drvenoj ogradi. Pitt posegne u auto i izvadi iza sjedala Mauser omotan ručnikom. Zatim udahne noćni zrak luke, stavi oružje pod pazuh i krene niz dok.

Da je bilo nekoga na dokovima, teško bi primijetio nešto neobično u Pittovom izgledu. Bio je odjeven u iznošenu majicu kaki boje i izbljedjele gabardenske hlače. Na nogama je imao stare kožne cipele, vezane debelim vezicama. Stara, odbačena odjeća, dar od časnika osiguranja 101. flote, bila mu je jedan broj premala i ispucala po šavovima. Osjećao se kao mješavina prosjaka i veterana. Još mu je nedostajalo samo vino u smeđoj papirnoj vrećici, ili još bolje šampanjac malo stila u skladu s krpama koje je nosio na sebi.

Stotinu jarda dalje, Pitt zastane i zagleda se u veliki tamni obris koji se pojavio iz mraka. Jedino svjetlo koje je sjalo na oplatu premazanu katranom dopiralo je s nekoliko zelenih svjetiljaka koje su visjele s metalnih zidova starog skladišta. Prigušena svjetlost svjetiljaka i grobna tišina večeri samo su pridonijele sablasnom izgledu čudovišta u vodi.

Bio je to stari brod kvadratičnog izgleda, s ravnim pramcem i sliku je nadopunjavao staromodni vertikalni dimnjak s izbljedjelom plavom vrpcom na sebi. S njegove palube uzdizao se labirint grupiranih dizalica i jarbola. Nekada davno, bio je obojen u crno s uobičajenom crvenom oznakom gaza, ali sada je bio prljav, istrošen i hrdav. Pitt se približi sve dok mu nije došao pod krmu. Brod je bio velik, nosivosti od kojih dvanaest tisuća tona. Promatrao je umrljana 1 bijela slova na krmu. Ime je bilo tako prekriveno hrdom da ga je jedva mogao vidjeti u prigušenom svjetlu Martha Ann Seattle.

Brodsko stubište izgledalo je poput tunela koji vodi u zlokobnu prazninu. Samo su prigušeno zujanje generatora duboko pod palubom i tanki pramen dima iz dimnjaka odavali prisutnost ljudi.

Pitt položi ruku na hrapavi rukohvat stubišta, nagne se naprijed kako bi kompenzirao kut od trideset stupnjeva, i počne se uspinjati na palubu Martha Anne. Blijeda svjetlost iz svjetiljaka na skladištu ugasi se kad je došao do posljednje stube. Pitt zastane prije no što je zakoračio na naizgled pustu palubu i zagleda se u sjene.

Gosp. Pitt?, začuje se glas iz tame.

Da, ja sam Pitt.

Mogu li vidjeti vašu identifikaciju, molim vas?

Možete, kad bih barem ja vidio kome da je predam.

Molim vas, gospodine, odložite vašu identifikacijsku karticu na palubu i odstupite jedan korak.

Pitt progunda sebi u bradu. Bio je svjestan kako je ispitivanje identifikacijskih papira normalna vojna procedura tijekom uzbuna i stanja pripravnosti, ali zašto je bilo toliko teško ući na ovu staru morskú kantu? On polako položi Mauser na palubu, izvadi novčarku i potraži svoju identifikacijsku karticu. Pogledom nije mogao probiti tamu, pa je prstima prebirao po plastičnim karticama dok nije pronašao jednu koja nije imala izbočena slova kreditnih kartica i bacio je nekoliko stopa od sebe. Tanki mlaz svjedosti obasja karticu, a zatim i Pittovo lice.

Oprostite na smetnji, gospodine, ali admiral Hunter zapovjedio je strogo osiguranje broda. Crna sjena vrati karticu Pittu.

Ako krenete uz prvo stubište na desno, pronaći ćete zapovjednika Denvera u sobi s kartama.

Hvala, progunda Pitt. Uzeo je pištolj i krenuo uz stubište prema zapovjednom mostu. Na vrhu stubišta vidio je da je kormilarnica prazna i u mraku, pa je krenuo pustim hodnikom i oprezno otvorio vrata. Ovdje ga napokon preplavi svjetlost.

Bok, Dirk, reče Denver srdačno. Imao je cigaretu u rukama i kad je mahnuo Pittu, pepeo mu je pao na stol s kartama. Nosio je crni pulover i hlače od grubog platna. Dobrodošli na palubu jedinog plovećeg fosila Mornarice SADA.

Pitt mu nehajno otpozdravi. Nisam očekivao da ću te pronaći ovdje, Burdette. Mislio sam da ćeš ostati u Stožeru s admiralom.

Denver se nasmije. Bit ću tamo. Ali nisam mogao odoljeti da ne dođem i poželim tebi i Paulu sretan lov.

Trebat će nam. Da sam ja mogao birati, uvijek bih radije izabrao staru, dobru iglu u plastu sijena.

Misliš li daje riječ o čudnom fenomenu?, upita ga Denver.

Kao što je rekao tvoj šef, naš je posao pronaći i izvaditi Starbucka. Bilo kakav lov na duhove dodatni je bonus. Pored toga, naši znanstvenici i inženjeri iz NAMPa obično ne istražuju Bermudske trokute ili Pacifičke vrtloge. Mi to prepuštamo maštovitim piscima s talentom za pretjerivanje. Bilo kakva neobjašnjiva otkrića su čista slučajnost, a nakon toga polako potonu u zaborav.

Možeš li mi dati neki primjer?, upita Denver tiho.

Pitt se odsutno zagleda u napola otvorenu kartu na stolu.

Prije nekih devet mjeseci imali smo jedan slučaj koji je vukao na Julesa Vernea. Dva naša oceanografska broda provodila su profiliranje morskog dna i podvodne akustične testove u Kurilskoj brazdi kod Japana, kad su njihovi instrumenti zabilježili zvuk plovila koje je velikom brzinom ronilo na vrlo velikoj dubini. Oba broda istog trena ugasila su svoje motore i usmjerila svu opremu prema toj pojavi.

Je li moguće da je neki instrument ili operater pogriješio?, promrmlja Denver.

Nije vjerojatno, odgovori Pitt. Ti istraživači vrhunski su na svojim područjima. A ako uzmete u obzir da se radi o dva broda s preciznim instrumentima koji su zabilježili identična očitavanja, s priličnom sigurnošću možete eliminirati mogućnost pogreške. Nema sumnje u to, ta stvar, podmornica, morsko čudovište, kako god je nazvali, bila je tamo i kretala se brzinom od stotinu i deset milja na sat na dubini od devetnaest tisuća stopa.

Denver polako odmahne glavom.

Nevjerojatno. Neshvatljivo.

A to je samo dio priče, reče Pitt.

Još jedan brod koji je radio nad Cavment brazdom kod Kube imao je identičan kontakt. Vidio sam oba niza podataka. Grafikoni sonara podudaraju se u milimetar.

Jesu li obavijestili Mornaricu?

Nema šanse. Mornarica ne želi slušati o čudnim podmorskim događajima kao što ni Zrakoplovstvo ne želi slušati o neidentificiranim letećim objektima. Ali nismo ni imali nikakav drugi dokaz osim niza crta na nekoliko plahta papira s grafikonima. Pitt se nagne unatrag na stolcu, podigne noge na stol i uhvati se rukama za tjeme. Međutim, imali smo jedan slučaj kad smo za dlaku stupili u kontakt s jednim od nepoznatih stanovnika mora putem videokazete. Zoolog iz NAMPa proučavao je i snimao zvukove riba u blizini Islanda, gdje je spustio mikrofon na dubinu od deset tisuća stopa kako bi snimio zvukove rijetko viđenih benta. Nekoliko dana snimao je uobičajene klikove i škripanja koji su prilično nalikovali ribama koje žive na površini. Također je bilježio i stalno krckanje koje su stvarali rakovi.

Iznenada, jednog poslijepodneva, krckanje je prestalo i počeo je bilježiti zvuk tapkanja, kao da netko udara penkalom po podvodnom mikrofonu. U početku je pomislio da je naletio na ribu čiji zvuk još nije snimljen. Ali polako je shvaćao da je tapkanje neka vrsta koda. Brzo je pozvao broskog radiooperatera i ovaj je dešifrirao matematičku formulu. Zatim je buka prestala, a iz zvučnika se začuo vrištavi smijeh, čudno izobličen pritiskom vode. Posada je u nevjerici spustila TV kameru. Zakasnili su nekih deset sekunda. Fini pijesak na dnu bio je uskovitlan brzim kretanjem koje je za sobom ostavilo neproziran sloj mulja. Trebalo je sat vremena da se dno smiri. Tada se pred kamerama pojavio niz čudnih udubina u pijesku koji je nestajao u crnoj praznini.

Jesu li mogli otkriti nešto iz formule?, upita Denver.

Da, bila je to jednostavna jednadžba za otkrivanje pritiska vode na dubini na kojoj je bio mikrofon.

A odgovor?

Gotovo dvije i pol tone po četvornom pedlju.

Tišina se spusti na prostoriju, duga, ledena tišina. Pitt je mogao čuti kako voda blago zapljuskuje trup broda.

Ima li ovdje kave?, upita Pitt.

Denverov um još je uvijek lutao tajanstvenim morskim bezdanom. Zatim, uz vidljivi trud, odagna te misli. Budi siguran, reče on uz smiješak, da, kada krstariš oceanom na MarthiAnn, imaš najbolju

uslugu na Pacifiku. On dohvati stari, pocrnjeli lončić i ulije kavu u limenu šalicu. Izvolite, gospodine, i uživajte u putovanju.

Sjedili su tako za stolom i tek počeli uživati u kavi, kad se naglo otvore vrata i uđe Boland. Nosio je umrljanu Tmajicu, izbljedjele Levis traperice i par kožnih cipela u još gorem stanju od Pittovih. Tanka majica nije skrivala Bolandova mišićava ramena, a prvi put Pitt ugleda tetovažu na jednoj njegovoj ruci. Slika noža koji probija kožu iz koje teče krv ukrašavala mu je desnu podlakticu, a pod tom brutalnom ilustracijom plavim slovima pisalo je Radije smrt nego sramota.

Vas dvojica izgledate kao da su vas upravo ostavile žene, Bolandov glas bio je zadirkujući, ali čvrst. Što ima?

Upravo smo rješavali misterije svemira, odgovori Denver.

Evo, Paul, uzmi šalicu mojeg svjetski poznatog napitka. On gurne šalicu prema Bolandu, prolivši nekoliko kapi po stolu.

Boland dohvati šalicu i zamišljeno pogleda Pitta, a kada mu Pitt uzvрати pogled, polako se nasmiješi, podigne šalicu i srkne vruću tekućinu.

Ima li završnih zapovjedi od starog?, upita on.

Denver odmahne glavom. Isto što je rekao i vama. Na prvi znak opasnosti, bježite i vraćajte se u Pearl Harbour.

Ako budemo imali sreće, reče Boland.

Niti jedan od nestalih brodova nije imao vremena za poziv upomoć, a kamo li za bijeg.

Onda je Pitt vaše osiguranje. I helikopter.

Treba vremena da se helikopter zagrije, reče Boland sumnjičavo.

Ne ta ptičica, reče kratko Pitt. Mogu je podići u zrak za četrdeset sekunda. On ustane i ispruži se tako da su njegove velike šake dodirivale metalni strop. Jedno pitanje. Taj helikopter može prenijeti samo petnaest ljudi. Ili nam je Mornarica osigurala posadu patuljaka, ili ćemo ploviti s jako malo ljudi.

Prema normalnim standardima, plovimo s jako malo ljudi, reče Denver. On se nasmiješi Bolandu i namigne. Ne možeš to znati, Dirk, ali MarthaAnn nije stari krš kakvim se čini. Velika posada nije potrebna jer je opremljena najnaprednijim visokoautomatiziranim centralnim sustavom upravljanja od svih postojećih brodova. Praktično plovi sama.

Ali hrda na oplati...

Najbolja kamuflaža koju si ikada vidio, prizna Denver.

Kemijska tvar koja izgleda kao prava. Ne možeš je razlikovati od prave hrde niti pri punom svjetlu na stopu udaljenosti.

Čemu onda složena oprema?, upita Pitt.

U MarihiAnn ima mnogo više no što se može vidjeti, reče Boland skromno. Nikada to ne bi rekao kad je gledaš, ali od pramca do krme natrpana je opremom za spašavanje i vađenje brodova.

Brod za spašavanje pod krinkom?, reče Pitt polako. To je nešto novo.

Denver se nasmiješi. Ta maškarada praktična je za, recimo, delikatnije projekte vađenja i spašavanja.

Admiral Sandecker spomenuo je nekoliko vaših delikatnih postignuća, reče Pitt. Sada vidim kako ste ih izveli.

Niti jedan posao nije premali niti prevelik, reče Boland uz smijeh.

Gotovo da bismo mogli izvući Anderu Doriju da nam dopuste.

Pretpostavimo da pronađemo Starbucka, čak i s vašim automatiziranim spravicama, nikada ga ne biste uspjeli podići na površinu s tako malobrojnom posadom.

Čista mjera opreza, dragi moj Pitte, odgovori Denver. Admiral Hunter inzistirao je da na brodu tijekom operacije potrage bude samo najosnovnija posada. Nema smisla bacati živote ako Martha Ann doživi istu sudbinu kao i drugi. S druge strane, ako nam se posreći da otkrijemo Starbucka, ti i tvoja ptičica moći ćete poslužiti kao zračna linija između mjesta vađenja i Honolulua, prevozeći posadu i potrebnu opremu.

Lijepo zamišljeno, prizna Pitt.

Iako bih bolje spavao kad bismo imali naoružanu pratnju.

Denver odmahne glavom. Ne možemo to riskirati. Rusi bi nanjušili stvar čim bi vidjeli kako krstarica prati staru olupinu. Za čas bismo na repu imali Andreja Viborga.

Pitt podigne obrve. Andrej Viborg.

Ruski oceanografski brod koji je obavještajna služba Mornarice klasificirala kao špijunski brod. Pratio je operaciju potrage za Starbuckom posljednjih šest mjeseci i još uvijek je negdje tamo i njuška za podmornicom. Boland srkne kavu. 101. flota uložila je

previše truda i sredstava da zadrži našu krinku trgovačkog broda. Ne možemo si dopustiti da je sada izgubimo.

Kao što vidite, reče Denver, Martha Ann je potpuno odvojena od Mornarice. U registru Sjedinjenih Država zavedena je kao trgovački brod. I želimo da tako i ostane, lijepo i diskretno.

Zar Mornarica nije zabrinuta zbog toga što Andrej Viborg sam njuška uokolo?

Nije sam, reče Boland ozbiljno. Još uvijek četiri naša broda pretražuju sjeverno područje. Mornarica nikada ne odustaje od potrage, bez obzira koliko se činilo da nema nade za preživjelima. Nazovi to mornaričkom tradicijom ako želiš, bojniče, ali prokleta je dobro znati, kada plutaš morem držeći se za komad olupine, nakon što ti je brod potonuo, da se ne štedi na tvom spašavanju...

Bolandov govor prekine kucanje na vratima.

Naprijed vikne on.

Kroz vrata ude mladić, ne stariji od devetnaest ili dvadeset godina. Nosio je bijelu mesarsku kapu i plavu pregaču. Ignorirajući Pitta i Denvera, obrati se Bolandu.

Oprostite, gospodine, glavni inženjer javlja daje strojarnica spremna za pokret.

Boland pogleda na sat.

U redu. Prenesi im da isplovljavamo za deset minuta.

Da, gospodine, odgovori mladi mornar, salutira, okrene se i nestane u kormilarnici.

Boland se nasmiješi Denveru.

Nije loše. Četrdeset minuta smo uranili.

Helikopter je pričvršćen?, upita Pitt.

Boland klimne. Siguran je. Možeš izvršiti posljednje provjere za let kada svane.

Pitt ustane i iziđe u hodnik, duboko dišući kako bi pročistio pluća od Denverovih cigareta. Zrak u luci mirisao je u usporedbi sa zagušljivom prostorijom za karte.

Jesi li pripremio smještaj za Dirka?, upita Denver Bolanda.

Pokraj moje kabine je jedna koju čuvamo za vrlo važne goste, odgovori Boland, sarkastično se smiješeći. U Pittovom slučaju napraviti ćemo iznimku.

Pitt je uputio dug, hipnotički pogled lišen bijesa ili neprijateljstva prema dimu koji se podizao iz pepeljare. Verbalni napadi nisu mu smetali više od ugriza komarca. Hunter je bio lukavi stari lisac sastavio je tim od dvojice ljudi različitog temperamenta.

Pa, pretpostavljam da bih trebao krenuti, reče Denver, prekidajući nelagodnu tišinu.

Pisat ćemo ti razglednice s vremena na vrijeme, reče Pitt.

Bolje vam je da učiniti više od toga, uzvratit Denver, sa smiješkom na licu, ali ozbiljnih očiju. Rezervirat ću bar u hotelu Reef za tri tjedna od danas. Jao si ga onome tko se ne pojavi tamo. On se okrene prema Bolandu. Imaš kod, Paule. Admiral i ja pratit ćemo vas putem satelita. Kada ugledate Starbuck, javite samo uobičajenim radiosignalom da ste zaustavili sve strojeve radi popravka. Imat ćemo vaš točan položaj za milisekundu.

Denver se rukuje s Pittom i Bolandom. Malo što vam mogu reći osim sretno! Prije no što su mogli odgovoriti, Denver naglo iziđe iz prostorije.

Nekoliko minuta kasnije, Denver je stajao na doku i, naslonjen na sanduke, promatrao kako posada podiže brodsko stubište. Promatrao je kako se bok MartheAnn polako odvaja od doka i kako se brod usmjerava prema izlazu iz tihe luke. Promatrao je navigacijska svjetla sve dok se lagano brujanje brodskih motora nije postupno izgubilo u tami. Zatim je bacio cigaretu u vodu mirnu poput ulja, zataknuo ruke u džepove i umorno krenuo niz dok prema parkiralištu.

Poglavlje VIII

Pitt je stajao naslonjen na ogradu na krmi i lijeno promatrao kako se okreću propeleri Marthe Ann. Zapjenjena plavobijela masa kovitala se i polako smirivala na četvrt milje iza krme, dok je more ne bi prekrilo kao da zacjeljuje divovski ožiljak. Vrijeme je bilo toplo, a nebo čisto povjetarac je puhao sa sjeveroistoka.

Na kakvu grupu luđaka je naletio u ova posljednja dva dana, pomisli on očajno. Prepredena djevojka koja mu je pokušala zabiti injekciju u leđa, ubojica sa zubima umrljanim od duhana, kopile od admirala, mladi zapovjednik sa smiješnom tetovažom i mali zapovjednik koji je očito bio najpametniji od svih njih.

Ali cijela ta grupa nije toliko snažno okupirala njegove najdublje misli. To je činio drugi lik ove drame, lik koji se tek trebao pojaviti na sceni div sa zlatnim očima.

Koji je bio njegov razlog za istraživanje izgubljenog otoka Kanoli prije toliko mnogo godina? Je li on možda bio samo učenjak koji pokušava otkriti izgubljenu civilizaciju, ili okultist koji se bavi mitovima i legendama? Ili netko s još čudnijim ciljevima na umu? Što je bilo to u priči o Kanoliju što se nije moglo pronaći u pola stvari napisanih o izgubljenom kontinentu Mu, ili u obilju maštovitih priča koje su se bavile Atlantidom? Misteriji Pacifičkog vrtloga i Bermudskog trokuta bili su prilično stvarni.

Logično rješenje zagonetka moralo se negdje nalaziti, razmišljao je Pitt neumorno. Ključ koji je bio tako očigledan da su ga svi previdjeli.

Gosp. Pitt?

Pittovu mentalnu gimnastiku prekinuo je mladić u pregači.

Pitt se nasmiješi. Kako ti mogu pomoći?

Mornar se pripremao salutirati. Bio je zbunjen jer nije znao kako postupati s civilom, naročito s civilom na brodu Mornarice.

Zapovjednik Boland zahtijeva vašu prisutnost na mostu.

Hvala ti. Krećem.

Pitt se okrene i pođe čeličnom palubom pokraj otvora prekrivenih platnom. Pod njegovim nogama strojevi su ritmički udarali dok je brod plovio mirnim vodama, bacajući bijelu, slanu izmaglicu preko ograde, zapljuskujući boju svjetlucavim mokrim slojem.

Pitt se popne uz ljestve koje su vodile na most. Boland je stajao pred kormilarom i gledao kroz dalekozor preko pramca prema

obzoru intenzivno plave boje. Na trenutak spusti svoj dalekozor i obriše stakla donjim dijelom svoje majice. Zatim ga vrati na oči i nastavi proučavati pusta prostranstva pred sobom.

Što ima?, upita Pitt. Gledao je kroz prozor ali nije mogao vidjeti ništa.

Mislio sam da bi bilo dobro da znaš, reče Boland, upravo smo ušli u novo područje pretraživanja. On položi dalekozor na policu, dodirne prekidač prijenosnika i izgovori oštrim i odrješitim tonom Poručniče Harper, ovdje kapetan broda. Zaustavite sve motore. Stigli smo.

On pogleda Pitta. Sada na posao.

Boland mu pokaže rukom niz stubište koje je vodilo u hodnik pod mostom. Nakon što su prošli pokraj vrata nekoliko kabina, Boland je malo zastao pokraj jednih od njih, a zatim ih otvorio.

Srce operative, reče on. Naša Flash Gordon prostorija. Četiri tone elektronskih naprava. Molim te, promatraj znanstveno čudo 101. flote na djelu. On pokaže na skupinu uređaja u prostoriji od oko osam stotina četvornih stopa.

Uređaj za mjerenje brzine i pritiska zvuka, snimanje vremenskih parametara u digitalnom formatu na magnetskoj vrpici.

Protonski magnetni senzor koji registrira bilo kakvo željezo na dnu mora. Monitori za podvodne TV kamere. Boland pokaže četiri monitora uklopljena u opremu. Zato smo stali, kako bismo iza broda ispustili kablove sa senzorima i kamerama i počeli skenirati.

Pitt je proučavao ekrane. Kamere su tek spustili u vodu mogao je vidjeti kako valovi udaraju u objektivne dok su ih spuštali pod površinu zatim su ušli u tihu prazninu suncem obasjane, nemirne tekućine. Dvije kamere snimale su u boji, tako da se činilo da zelenoplave sjene plutaju u beskraj.

Sljedeći instrument je napredni sonarni sustav, nastavi Boland. Snima detaljne zvučne slike oceanskog dna i bilježi sve na dnu. Također imamo i sustav za bočno skeniranje koji obuhvaća pola milje s obje strane broda. I te senzore vući ćemo iza broda.

Pojas detekcije širok jednu milju, reče Pitt.

To bi trebalo obuhvatiti impresivan dio sektora potrage.

Pitt je primijetio da ga Boland nije pokušao predstaviti posadi koja je radila za uređajima. Ako je nešto nedostajalo Bolandu, bila je to

najosnovnija uljudnost. Pitt se pitao kako je Boland postao mladi zapovjednik.

A ova ljupka spravica ovdje, reče Boland ponosno, pravi je mozak svih uređaja. Računalni sustav SelcoRamsey 8300. On klimne prema visokoj, uskoj ploči sa svjetlima i prekidačima na širokoj tipkovnici. Zemljopisna širina i dužina, brzina i smjer, kompletni potencijal broda. Ukratko, to je centralizirano kontrolni sustav, i od ovog trenutka sve dok ne otkrijemo Starbucka, ta neljudska masa tranzistora upravljat će brodom.

Više je higijenski, promrmlja Pitt.

Što si rekao?

Bez dodira ljudskih ruku.

Bolandovo čelo se namršti. Da, moglo bi se i tako reći.

Pitt se nagne preko ramena operatera za tipkovnicom i zagleda se u otisnutne vrpce. Lijepo zamišljeno. SelcoRamsey 8300 moguće je zaobići i reprogramirati s više razine kontrole. U ovom slučaju, to je vjerojatno u operativnom bunkeru u Pearl Harbouru. Na taj način admiral Hunter neće imati problema ako se nama dogodi isto što i ljudima s Lillie Marlene. Na prvi znak nevolje, on i Denver mogu preuzeti upravljanje našim sustavom, okrenuti brod i vratiti ga u luku. Može izgubiti posadu, ali 101. flota dobiva natrag svoj supersasilački brod. Stvarno lijepo zamišljeno.

Dobro se razumiješ u elektroniku, reče Boland polako.

Njegovo lice odavalo je čudnu mješavinu sumnjičavosti i poštovanja.

Moglo bi se reći da sam upoznao većinu opreme koju imate na brodu.

Sve si to već vidio?

Na barem tri oceanografska istraživačka broda NAMPa. Vi ste malo više specijalizirani s obzirom na to da vam je spašavanje i vađenje brodova primarni cilj. Ali naša tehnologija malo je ispred vaše zbog znanstvene naravi naših istraživanja.

Moje isprike, Boland se prisili na smiješak. Podcijenio sam tvoje talente. On se okrene, priđe časniku prostorije za detekciju, razmijeni nekoliko riječi s njim, pa se vrati. Hajde, častim te pićem.

Je li to po pravilima Mornarice?, naceri se Pitt, pomalo iznenađen naglim Bolandovim izljevom prijateljstva.

Boland se lukavo osmjehne. Zaboravljaš. Tehnički, ovo je civilni brod.

Ja sam uvijek za tehniku.

Upravo su krenuli prema vratima, kada časnik reče televizijske kamere i sonarni senzori na mjestu, kapetane.

Boland klimne.

Brzo ste to izveli, poručnice. Odmah ćemo krenuti...

Trenutak, prekine ga Pitt.

Recite mi, koliko dubinu očitavaju uređaji?

Boland ga upitno pogleda i okrene se. Poručniče?

Časnik se nagne nad sonarni senzor, pažljivo promatrajući nazubljene sjene koje su puzile po ispisnom papiru.

Pet tisuća šest stotina i sedamdeset stopa, gospodine.

Ima li nečeg neobičnog u tome?, upita Boland.

Trebalo bi biti dublje, odgovori Pitt. Možemo li pogledati vaše karte oceanskog dna?

Evo, gospodine. Poručnik prijeđe prostoriju do velikog stola za karte i uključi svjetlo. Odmota veliku kartu i pričvrsti je za rub stola. Dno sjevernog Pacifika. Bojim se da nije jako detaljno. U ovom dijelu svijeta ima vrlo malo ekspedicija koje bilježe dubinu i oblik dna.

Boland se iznenada prisjeti manira. Dirk Pitt, ovo je poručnik Stanley.

Pitt klimne. U redu, Stanlev, pogledajmo što imate. On osloni laktove na rub stola i zagleda se u čudne konture koje su predstavljale dno Pacifika. Gdje se nalazimo?

Ovdje, bojniče. Stanlev pokaže na karti.

32 stupnja 10 minuta S, 151 stupanj 17 minuta Z.

To znači da se nalazimo iznad područja Fullertonove pukotine, reče Pitt polako.

Zvuči kao ozljeda iz nogometa.

I Boland se nagnuo nad kartom.

Ne, zona pukotine je rascjepina u zemlji, šav koji dozvoljava kretanje dna. Takvih je na stotine odovud do obale Californije.

Vidim što želite reći. Prema karti, dno bi ovdje trebalo biti na petnaest tisuća stopa. Stanlev podcrtava oznaku dubine najbližu njihovom položaju.

Moguće je da smo u blizini podmorske planine, reče Pitt.

Dno se polako podiže, reče Boland tiho. Dvije stotine i pedeset stopa na milju. Nema u tome ničega čudnog. To bi mogla biti neka manja podmorska planina.

Pitt odmahne glavom. Ali nema niti jedne na karti.

Vjerojatno još nije zabilježena niti označena.

No, ako još uvijek raste, vrh ne bi smio biti predaleko. Brod je tvoj, Paule, ali mislim da bi to trebalo istražiti. Starbuckovu kapsulu s porukom poslale su nepoznate osobe nakon što je podmornica nestala. Bilo bi logično da je potonula u dubini do koje je moguće doći.

Boland umorno protrlja oči. Zvuči logično, ali to ne može biti jedina neoznačena podmorska planina u ovom području. Možda ih ima još pedeset.

Ne smijemo previdjeti niti jednu.

Boland se zamisli. Zatim se uspravi i pogleda Stanlevja.

Poručniče, isprogramirajte kretanje u smjeru uspona. Ubacite očitavanja senzora u računalo i prebacite kormilo na centraliziranu kontrolu. Informirajte me o bilo kakvoj nagloj promjeni dubine. Bit ću u svojoj kabini. On se okrene prema Pittu. Što je s tim pićem?

Kablovi s TV kamerom i sonarni senzori bili su spušteni, a centralizirani kontrolni sustav bio je prebačen na računalo unutar deset minuta. Martha Anttje polako skrenula prema istoku. Kormilar na mostu lijeno je stajao i pušio na ulazu u kormilarnicu, dok se kormilo polako okretalo lijevodesno, kao da ga vodi nevidljiva ruka. Brod se probijao kroz valove, a njegova je posada marljivo promatrala i provjeravala mnoštvo obojenih svjetala, monitora i brojeva.

Pitt i Boland ostali su u kapetanovoj kabini tijekom poslijepodneva. Vrijeme je sporo prolazilo dok su sonarni senzori izvještavali o stalnom podizanju morskog dna. Jedan sat, dva, tri sata. Pitt se zabio u izvještaje i podatke o Starbucku, dok se Boland bavio planovima za vađenja ako i kada se Marthi Ann posreći. Četiri i trideset poslijepodne.

Usputni razgovori muškaraca na palubi i u strojarnici neizbježno su skrenuli na žene samo su ljudi u prostoriji za detekciju šutjeli, pažljivo proučavajući svoje monitore i instrumente. Stanlevjeve povremene obavijesti dno se još uvijek podiže preko interkoma

održavale su stupanj normalnosti na brodu. Teško da je postojala monotonija u potrazi za olupinom. Iznenada, u pet sati, Stanlevjev glas snažno protrese zvučnike.

Dno se povisilo devet stotina stopa u posljednjih pola milje!

Pitt se zagleda u Bolanda. Bez riječi, oni skoče na noge i odjure u prostoriju za detekciju. Stanlev je bio nagnut nad stolom za karte i pravio bilješke.

Nevjerojatno, kapetane. Nikada nisam vidio nešto poput toga. Tu smo, na stotine milja oko nas nema ničega, a morsko dno sada je na samo tisuću i dvjesto stopa od površine. I još uvijek raste.

To je vraški strm uspon, reče Pitt.

Možda je to dio Havajskog otočja, reče Boland.

Predaleko smo na sjeveru. Sumnjam da postoji povezanost. Ovo je potpuno odvojeno.

Tisuću i stotinu stopa, reče Stanlev glasno.

Blagi Bože! Podiže se vertikalnu stopu na svake dvije horizontalne stope, reče Pitt tiho.

Boland prošapta. Ako se uskoro ne izravna, nasukat ćemo se. On se okrene prema Stanlevju. Isključi računalo. Prijeđi na ručno upravljanje.

Stanlevju je trebalo samo pet sekunda da odgovori.

Prešli smo na ručno, gospodine.

Boland dohvati mikrofon interkoma.

Most? Ovdje Boland. Što vidite na osam stotina jarda ravno ispred nas?

Metalni glas začuje se u zvučniku.

Ništa, gospodine. Obzor je čist.

Ima li naznaka plićaka?

Ne, zapovjednice.

Pitt pogleda Bolanda. Pitaj ga za boju mora.

Most. Ima li promjena u boji mora?

Nastane kratka stanka. Na oko pet stotina jarda od pramca voda je zelenija, gospodine.

Osam stotina i raste, reče Stanlev.

Stvar se komplicira, reče Pitt. Očekivao sam svjetlije plavu boju tamo gdje se vrh približava površini. Zelena boja ukazuje na podvodnu vegetaciju. Vrlo čudno što ovdje rastu podvodne biljke.

Morska trava baš ne voli koralje?, upita Boland.

Niti njih, niti više temperature uobičajene za ovaj dio oceana.

Na magnetometru imam signal, reče plavi, kovrčavi čovjek za konzolom.

Gdje?, upita Boland.

Na dvjesto jarda, dvije stotine i osamdeset stupnjeva.

Možda je metalna ruda, reče Boland ushićeno.

Drugi signal na tri stotine jarda, tri stotine i petnaest stupnjeva. Još dva kontakta. Bože, okružuju nas.

Zvuči kao bonanca, naceri se Pitt.

Zaustavite sve motore, vikne Boland u interkom.

Konture dna izlaze izvan papira za ispis, reče Stanlev uzbuđeno. Četiri stotine i pedeset stopa i još ne staje.

Pitt pogleda TV monitore. Na ekranima se nije vidjelo još ništa, a ništa i neće, budući da je vidljivost bila ograničena na stotinu stopa. On izvadi rupčić iz džepa i obriše vrat i lice. Pitao se zbog čega se znoji. Prostorija za detekciju imala je uređaj za regulaciju temperature. On gurne vlažni rupčić u džep i skrene pogled na monitore.

Mikrofon je još uvijek bio u Bolandovoj ruci. On ga približi ustima i Pitt začuje kako njegov glas odzvanja brodom. Ovdje Boland. Pogodili smo iz prve. Sve ukazuje na to da se nalazimo nad grobljem u Pacifičkom vrtlogu. Želim da svi budu pod punom spremom. Još ne znamo kakva nam opasnost ovdje prijeti, pa ne želimo da nas uhvati nespreme. Možda će vam biti zanimljivo da znate kako smo vjerojatno jedini brod koji je ikada ovamo stigao u jednom komadu.

Pittov pogled nije se pomicao s monitora. Dno se pojavilo dok je inercija tjerala naprijed Marthu Ann. Raspršeni sjaj vode obasjane sunčevim zrakama dosezao je u dubinu u vidu žutih zraka koje su otkrivale nerazpoznatljive boje. Sada je vidio i jednu malu ribu kako nepomično lebdi u trodimenzionalnoj tekućini, pažljivo gledajući golemu sjenu broda koji je plovio nad njom.

Boland položi ruku na rame čovjeka koji je sjedio za magnetometrom. Kada prijeđemo preko prve olupine, skrenite prema sljedećoj. On se okrene prema Stanlevju. Signalizirajte poručniku Harperu u strojarnici. Neka održava minimalnu brzinu.

Atmosfera u prostoriji bila je napeta. Prošle su dvije minute dvije duge minute, dok su svi čekali da se pojave ostatci davno izgubljenog broda.

Morsko dno sada se moglo jasno vidjeti na monitorima. Biljni život bio je neobičan i bogat, tamo gdje je dno trebalo biti golo poput mjesečeve površine. Nije bilo znakova koralja, bila je tamo samo morska trava delikatnih boja koja je rasla s kamenitog, neravnog dna, i stalno mijenjala nijanse u nestalnom svjetlu koje je dopiralo s površine. Bilo je to kao da gledaju bogati orijentalni vrt koji je potonuo u more.

Dugokosi mladić za sonarom progovori bez imalo uzbuđenja.

Nailazimo na olupinu, zapoyjedniče.

U redu, pripremite se za računalno skeniranje.

Radi evidencije?, upita Pitt.

Radi identifikacije, odgovori Boland. Posjedujemo sve poznate podatke o svim brodovima koji su nestali. Pokušat ćemo usporediti naše podatke s onima u računalu. Nadajmo se da ćemo natjerati more da nam otkrije neke tajne.

Evo je, reče Stanlev.

Tri para očiju zalijepi se za monitore. Bio je to sablastan prizor. Brod, ili ono što je ostalo od njega, bio je prekriven gustim slojem morske trave. Dva jarbola posezala su za nebom u grotesknom, beznadnom očaju. Jedini dimnjak bio je čitav, presvučen slojem smeđe hrđe, a po cijeloj palubi bili su razasuti bezoblični komadi metala.

Dok su promatrali ekran, dugo, zelenkasto tijelo murine energično se provlačilo kroz jedan ulaz, a životinja je prijeteći otvarala i zatvarala usta.

Bože, duga je najmanje deset stopa, vikne Boland.

Vjerojatnije osam, s obzirom na uvećanje TV objektiva, reče Pitt.

Možda haluciniram, reče Stanlev, ali siguran sam da sam vidio ostatke traktora u spremištu.

Njihovu pažnju naruši zujanje računala, a iz njega počnu izlaziti listovi papira s otisnutim tekstom. Čim je stroj stao, Boland istragne papir i pročita naglas.

Podatci ukazuju na to da se vjerojatno radi o liberijskom teretnjaku Zvijezda oceana, 5.135 tona, teret guma i poljoprivredni strojevi

nestao 14. lipnja 1949.

Ljudi u prostoriji zastanu i zagledaju se u tišini u papir koji je zapovjednik Boland držao u rukama. Nitko nije progovorio niti riječ. Nitko nije ni trebao govoriti.

Otkrili su prvu žrtvu Pacifičkog vrtloga.

Boland je reagirao prvi. Zgrabio je mikrofon. Radio. Ovdje Boland. Otvorite pomorsku frekvenciju. Pošaljite poruku s kodom šesnaest.

Pitt reče Nije li to malo prerano? Još uvijek nismo pronašli Starbucka.

Istina, reče Boland kratko. Trčim pred rudo, ali želim da admiral Hunter zna točno gdje se nalazimo, za svaki slučaj.

Očekuješ nevolju?

Nema smisla riskirati.

Sljedeći kontakt, na dvjesto osamdeset i sedam stupnjeva, reče operater sonara.

Vratili su se i čekali kod monitora dok nisu ugledali koso položeni trup broda krma je bila visoko podignuta dok se pramac gubio u plavozelenim dubinama. Kamera je prešla nad velikim crnim dimnjakom i mogli su pogledati u njegovu mračnu unutrašnjost. Sredina broda bila je ispresijecana ventilima i cijevima, i nije bilo zatvorene strukture, ali krma se uzdizala na nekoliko razina paluba, i iz nje je izlazio ružni labirint ventilacijskih cijevi. Svi metalni dijelovi bili su obrasli vegetacijom, pa čak i kablovi koji su se spuštali s jarbola. Ribe egzotičnih boja svih vrsta plivale su oko skeleta mrtvog broda, kao da je to njihovo osobno igralište.

Bolandov glas ponavljao je precizne brojeve s ekrana računala.

Japanski tanker za prijevoz nafte, Ishivo Maru, 8.106 tona, nestao sa svim članovima posade 14. rujna 1964.

Bože, promrmlja Stanlev. Ovo mjesto je pravo groblje. Počinjem se osjećati kao pljačkaš grobova.

Tijekom sljedećih sat vremena naišli su na još šest raspadnutih i beživotnih brodova. Četiri trgovačka broda, velika škuna i preoceanska kočica locirani su i identificirani. Napetost u prostoriji rasla je s analizom svakoga novog otkrića. A kada je naišao trenutak za koji su se svi pripremali, ipak ih je sve uspio iznenaditi.

Operater sonara iznenada je pritisnuo svoje slušalice na uši i zagledao se u svoj monitor u nevjerici. Imam kontakt s podmornicom

na stotinu i devedeset stupnjeva, reče on.

Sigurno?, upita Boland.

Kladim se u čednost moje drage majke. Već sam očitavao podmornice, zapovjednice, a ovo je velika podmornica.

Boland uključi mikrofon. Most? Kada vam zapovjedim, zaustavite sve motore i spustite sidro, i to brzo! Jeste li razumjeli?

Da, gospodine, začuje se grubi glas u zvučniku.

Kolika je dubina?, upita Pitt.

Boland klimne. Dubina?, upita.

Devedeset stopa.

Pitt i Boland zagledaju se jedan u drugog.

Produbljuje misteriju, zar ne?, upita Pitt tiho.

Zaista, odgovori Boland blago. Ako je Dupreeova poruka lažna, zašto u nju uključiti ispravnu dubinu?

Naš zločinački um vjerojatno je zaključio da nitko normalan ne bi vjerovao očitanju dubine od devedeset stopa. Ja gledam to svojim očima i još uvijek ne vjerujem.

Dolazi u domet kamere, najavi Stanlev. Evo... Evo, tamo je podmornica.

Promatrali su krupni crni oblik koji je ležao pod Marthom Ann koja se polako kretala. Pittu se činilo kao da gleda model podmornice u kadi.

Bila je najmanje dvostruko duža od obične nuklearne podmornice. Umjesto poznatih polukružnih krajeva, njezini su krajevi bili više zašiljeni. Nije bilo niti uobičajenog oblika cigare, već je zamijenjen asimetričnim trupom. Nije bilo niti velikog tornja nalik na peraju koji su imale druge podmornice. Umjesto njega, bio je tamo manji, zaobljeniji oblik. Samo su kontrolne plohe na krmi ostale iste, kao i dva brončana propelera postavljena pod trup. Podmornica je izgledala smireno, poput nekog krupnog bića iz Mezozoika koje se odmara u kasno poslijepodne. To nije izgledalo kako treba i Pitt osjeti kako mu se ježi koža.

Bacite marker, reče odrješito Boland.

Marker?, upita Pitt.

Elektronski niskofrekventni biper, odgovori Boland. U slučaju da moramo napustiti ovo područje, imamo vodootporni prijenosnik koji

će ostati na dnu i emitirati periodičke signale. Na taj način možemo pronaći položaj bez potrage kad se vratimo.

Naš pramac upravo je prešao preko olupine, zapovjednice, reče operater sonara.

Boland vikne u mikrofonski interkoma Zaustavite sve motore. Bacajte sidro. On se okrene prema Pittu. Jesi li vidio broj?

Devet osam devet, reče Pitt kratko.

To je on, Starbuck, reče Boland zaneseno. Nisam nikada mislio da ću ga vidjeti.

Ili ono što je ostalo od njega, dodaje Stanlev, iznenada blijedi u licu. Kad samo pomislim na one jadnike zarobljene tamo dolje, naježim se.

Da, čovjek dobije čudan osjećaj u utrobi, složi se Boland.

Vaš osjećaj u utrobi nije jedino što je čudno, reče Pitt.

Pogledajte поближе.

MarthaAnn sada se okretala oko sidra, a njezina krma polako je u luku skretala od potopljene podmornice radi sile inercije. Boland je čekao trenutak, dok TV kamere nisu dospjele u takav kut da se mogao vidjeti Starbuck. Kad je podmornica centrirana usred kadra, objektiv se fiksirao i automatski zumirao kako bi omogućio поближе istraživanje.

Leži tamo na dnu, stvarna i opipljiva koliko to može biti, promrmlja Boland polako, promatrajući ekrane. Pramac nije zabijen u dno kao što bi se moglo zaključiti iz Dupreeovog izvještaja. Ali osim toga, ne vidim ništa neobično.

Pitt reče Nisi Sherlock Holmes. Kažeš, ništa neobično?

Nije vidljiva nikakva šteta na pramcu, reče Boland polako.

Ali mogla je biti probušena s donje strane, što se neće vidjeti dok je ne podignemo. Nema ništa čudnoga u tome.

Potrebna je prilično velika eksplozija da izbuši rupu dovoljno veliku da potopi plovilo veličine Starbucka u samo devedeset stopa vode, reče Pitt. Na dubini od tisuću stopa, bit će dovoljna i malena napuklina. Ali na površini može izdržati bilo što manje od snažnog udara. Osim toga, eksplozija bi uokolo razbacala i ostatke ništa ne detonira tako čisto da ne bi ostavilo nered za sobom. Kao što možeš vidjeti, u pijesku nema baš ničega. To nas dovodi do sljedećeg zapanjujućeg zaključka. Otkud se, do vraga, stvorio pijesak? Prošli

smo miljama uz ovu podmorsku planinu i nismo vidjeli ništa osim stijena i vegetacije. No, podmornica ovdje leži u najljepšem sloju pijeska koji možeš zamisliti.

Mogla bi biti slučajnost, tiho ustraje Boland.

Da Dupree položi svoju podmornicu na samrti na jedinu mekanu podlogu u krugu od nekoliko milja? Vrlo malo vjerojatno. Sada dolazimo do teškog pitanja. Opservacija koju je nemoguće tako lako objasniti. Pitt se približi ekranima monitora.

Ostatci potopljenih brodova nose obilje informacija. Za morske biologe oni su savršeni laboratorij. Ako je zabilježen datum potapanja broda, znanstvenik može utvrditi brzinu rasta različitih oblika morskih biljaka na olupini. Molim vas da uočite kako je vanjska oplata Starbucka jednako čista kao što je bila na dan porinuća.

Svi ljudi u prostoriji okrenu se od svojih instrumenata i zagledaju u monitore. Boland i Stanlev stajali su i gledali u Pitta. Nisu morali proučavati instrumente da bi znali kako je u pravu.

Prema vanjskom izgledu, činilo bi se daje Starbuck potopljen tek jučer, reče Pitt.

Boland umorno protrlja rukom čelo. Hajdemo na palubu raspraviti o tome na svježem zraku.

S vanjske strane zapovjednog mosta Boland se okrene i pogleda prema moru. Za dva sata sunce će zaci plava boja mora već je poprimila tamniju nijansu jer su sunčeve zrake padale na vodu pod oštrijim kutom. Bio je umoran, a kad je progovorio, riječi su dolazile tiho i s razmacima.

Naša je zapovijed bila pronalaženje Starbucka. Prvi korak naše misije ostvarili smo. Sada na red dolazi posao vađenja na površinu. Želim da odletiš u Honolulu po ostatak posade.

Ne mislim da bi to bilo mudro, reče Pitt tiho. Još nismo izvan opasnosti. Uskoro će se smračiti. A Starbuck je nestao u to vrijeme.

Nema razloga za paniku. MarihaAnn ima dovoljno opreme za detekciju da uoči opasnost iz bilo kojeg smjera, na bilo kojoj udaljenosti.

Nosite samo ručno oružje, uzvratu Pitt. Što vam vrijedi detekcija ako nemate obrane? Možda smo pronašli groblje Vrtloga, ali nemamo blagog pojma oko toga tko je ili što izazvao potapanja.

Ako se vrag i njegova flota duhova nisu pojavili do sada, ustrajao je Boland, niti neće.

Sam si rekao, Paule. Odgovoran si za ovaj brod i njegovu posadu. Kada ja uzletim, možeš se pozdraviti s posljednjom mogućnošću za bijeg.

U redu, slušam, reče Boland jednoličnim glasom. Što imaš na umu?

Mislim da si već vraški dobro pogodio odgovor na to pitanje, reče Pitt nestrpljivo. Zaronit ćemo do podmornice. Instrumenti i TV kamere ne mogu nam pokazati mnogo. Inspekcija iz prve ruke je imperativ. Uskoro će se smračiti, i ako je nešto trulo u državi Danskoj, moramo to otkriti prokleta brzo.

Boland baci pogled na sunce koje se spuštalo.

Nemamo mnogo vremena.

Četrdeset i pet minuta nam je dovoljno.

Nama?

Meni i još jednom čovjeku. Bivši podmorničar, ako imaš takvu zvjerku.

Moj časnik za navigaciju, poručnik March, služio je četiri godine na nuklearnim podmornicama i vješt je ronilac s bocama.

Zvuči dobro. Kupujem.

Boland se zamišljeno zagleda u Pitta. Nije dobro.

Problem?

Nije mi baš drago da te šaljem dolje. Tvoj admiral Sandecker derat će me ako se nešto dogodi.

Pitt slegne ramenima. Vjerojatno neće.

Ponašaš se prilično samouvjereno.

Zašto ne? Prate me najosjetljiviji instrumenti za detekciju koji postoje. Na trupu Starbucka i oko njega nema ničega. Gdje je tu rizik?

Poručnik March pomoći će ti s ronilačkom opremom, popusti Boland. Imamo otvor za ronioce iznad linije gaza na sredini broda. March će te čekati tamo. Ali, zapamti, samo vizualni pregled. Nakon što vidiš ono što se može vidjeti, vraćaj se natrag.

Zatim se okrene i ude u kormilarnicu.

Pitt je ostao iza njega kod zapovjednog mosta, pokušavajući prikriti tmuran izraz na licu. Osjeti dodir krivnje, ali ga otrese.

Jadni stari Boland, reče Pitt tiho sam sebi.

Nema pojma što smjeram učiniti.

Poglavlje IX

Ronilačko istraživanje potopljenog broda uzbudljivo je i zastrašujuće iskustvo praznovjerne duše uspoređuju ga s plivanjem kroz truli kostur Golijatovog lesa. Srce ronioca počinje brzo udarati um mu otupi od straha.

Možda je to zbog romantične vizije sablasnih starih bradatih kapetana koji stoje za kormilom ili oznojenih ložača koji psujući ubacuju ugljen u drevne kotlove ili čak tetoviranih mornara koji pijano teturaju svojim brodom nakon divlje noći provedene u zabačenoj tropskoj luci.

Pitt je i prije, kad bi ronio uz olupine, imao iskustvo s takvim osjećajima. Ovaj put bilo je drukčije. Starbuck je izgledao savršeno normalno dok je ležao na dnu. Ako je svijet podmorja i bio stran površinskom brodu, podmornici je to bio prirodni habitat. Pitt je očekivao da svakog trenutka ispusti mjehuriće od balasta iz glavnih ventila i da se veliki brončani propeleri počnu okretati kada velika crna masa oživi.

On i March plivali su polako uz trup, nekoliko inča nad morskim dnom. March je nosio podvodni fotoaparatus Nikonos i počeo je otvarati objektiv, a blic je naglo bljesnuo, poput munje na oblačnom nebu. Samo je ispuštanje mjehurića zraka narušavalo tišinu. Plove šarenih ribica muvale su oko dva stvorenja koja su im narušila privatnost.

Crnožuta riba anđeo približila se iz znatiželje. Najmanje četrdeset riba papiga prošlo je pokraj njih, trzajući repovima. Smeđi morski pas dužine oko šest stopa, s bijelim vrhovima peraja, plivao je nad ljudima ne obraćajući pažnju na njih. Oko njega je bilo takvo obilje ukusne hrane da pomisao o napadu na čovjeka nije mogla biti udaljenija od njegovog mozga veličine graška.

Pitt je odbacio želju da se divi prizoru. Morao je napraviti previše toga u premalo vremena. On čvršće uhvati aluminijsku dršku u ruci.

March je to nazivao Bljuvko, čarobni zmaj. Cilindrična cijev duljine tri stope s vrhom tankim poput igle podsjećala je Pitta na alat kojim čistači parka skupljaju smeće. Bilo je to zapravo najsmrtonosnije oružje protiv morskih pasa koje je postojalo. Harpuni, kemijska sredstva, štapovi koji ispaljuju sačmu djelovali su s različitim stupnjevima uspješnosti protiv čovjekovog omraženog neprijatelja.

Ali niti jedno od tih oružja nije bilo tako pouzdano kao Bljuvko, čarobni zmaj. Pitt je vidio komercijalne modele tog oružja bili su manji i slabiji od mornaričke verzije. To je, u osnovi, bilo vatreno oružje, a usprkos svojem varljivom bezopasnom izgledu, moglo je bukvalno izbaciti utrobu morskom psu. Kad bi se neko od čudovišta oštih zuba previše približilo, ronilac bi jednostavno zabio vrh u grubu kožu i povukao okidač, tako da spremnik s ugljičnim dioksidom eksplodira u tijeluorskog psa. Eksplozija plina tada bi izbacila vitalne organe napasnika kroz usta, napuhujući ih poput balona. Čak i to ne bi ubilo zvijer. Tek kada bi je plin izbacio na površinu, uginula bi od gušenja. Morski psi nemaju mjehure za zrak niti škrge poput drugih riba. Oni ne mogu plutati moraju se kretati svake sekunde kako bi im kisik ulazio u usta i prolazio u procjepe nalik na škrge. Ako se morski pas ne kreće, ne može disati.

March fotografira, premota film unaprijed i još jednom fotografira. Zatim pokaže Pittu prema gore. Plivali su polako iznad palube, preko ventila za balast i drugih otvora i udubina.

Pitt pogleda Marchov izraz lica kroz masku u mladićevim očima rastao je strah od onoga što leži s druge strane oplate. March podigne svoj fotoaparatus i pokaže prema površini ponestajalo mu je filma. Pitt odmahne glavom.

On dohvati malu, pravokutnu ploču koja mu je bila pričvršćena za pojas s utezima i na njoj masnom olovkom napiše tri riječi otvor za spašavanje.

March pogleda ploču i prstom pokaže podvodni sat na ruci. Pitt nije morao provjeravati znao je da su na posljednjih dvadeset minuta zraka. On opet podigne ploču i čvrsto uhvati Marcha za ruku kako bi mladi poručnik shvatio koliko je Pittova zapovijed važna. Marchove oči rašire se iza maske. On podigne pogled prema sjeni trupa MartheAnn, znajući da ih promatraju televizijskim kamerama. Oklijevao je, pokušavajući dobiti na vremenu.

Pitta zabije prste u Marchovu ruku i stisne čvršće. Uspio je. March klimne i brzo se okrene i zapliva prema pramcu Starbucka. Pitt nije ni očekivao da će mladić učiniti drukčije.

Pitt je slijedio Marcha tako da mu je gotovo dodirivao vrhove peraja, plivajući kroz struju mjehurića koji su izlazili iz poručnikovog ispušnog ventila. Njihove sjene već su nakon nekoliko sekunda pale

na trup Starbucka. Jedna kraba, čija je šetnja prednjim prilazom grubo prekinuta, odjurila je u stranu grozničavim kretnjama sve dok nije skliznula niz zaobljenu oplatu i dočekala se na dno sa svih osam nogu. Ako je kraba bila uplašena, March je bio uplašen još i više. Pitt je jasno vidio kako ovaj drhti dok je gledao u otvor za spašavanje, zamišljajući tmurne prizore koji ga tamo čekaju.

Pitt napiše na ploči Otvori ga. March ga pogleda, opet uzdrhti, polako se sagne i klekne pokraj otvora, pa počne okretati kotač. Pitt lagano dotakne poklopac otvora Bljuvkom, a voda pojača metalni zvuk. March je brzo vrtio kotač, a žile na vratu iskočile su mu od napora. Poklopac se nije otvorao. On se opusti i podigne pogled prema Pittu, dok mu je pitanje u očima poprimalo naznake ljutnje. Pitt podigne tri prsta i pokaže prema kotaču, tjerajući ga da pokuša i treći put. On se pomakne na suprotnu stranu od Marcha i zabije zadnji kraj Bljuvka u otvor da bi ga upotrijebio kao polugu. Zatim klimne Marchu.

Pokušali su zajedničkim snagama. Kotač napokon popusti, ali u početku samo pola palca međutim, nakon što su ga otpečatili, svaki sljedeći pedalj bio je sve lakši, sve dok se na kraju nije okretao s lakoćom. March otvori poklopac i zagleda se u zračnu komoru.

Jednaki pritisak između komore i vanjskog okruženja bio je loš znak. Pitt vidje kako se njegov veliki plan raspada, ali imao je još jedan adut u rukavu i jednu minutu da ga odigra.

Pitt na ploči napiše Znaš li upravljati?

March klimne, uzdrhtavši od sablasne nagovijesti iza Pittovog pitanja, uzme svoju ploču i odgovori Ne može bez pogona.

Pitt jednostavno napiše Pokušat ćemo!

March zaključi da bi suprotstavljanje bilo uzaludno, zastane na trenutak kako bi skupio hrabrost, a zatim krene u zlokobnu tamu zračne komore. Pitt je čekao vani tako da March može do kraja iskoristiti ono malo svjetlosti što je dopirala izvana. Kad je rukama čvrsto dohvatio zračne ventile, March klimne, a Pitt se spusti pokraj njega i zatvori poklopac.

Komora za spašavanje bila je prostorija nalik na cijev, izgrađena u oplati podmornice. Mogla je primiti šest ljudi i bila je zamišljena tako da posada koja bježi iz svoje podmornice može ući u nju, zapečatiti unutarnji poklopac i poplaviti komoru putem ventila za ispuštanje

zraka. Kad bi se vanjski pritisak vode izjednačio s unutarnjim pritiskom, a preostali zrak bio izbačen, ljudi koji bježe jednostavno bi otvorili vanjski poklopac i izronili na površinu. Pitt i March smjerali su taj proces izokrenuti, tako da izbace vodu i uđu u unutrašnjost za koju se Pitt nadao da je suha.

March je to mogao opisati jedino kao ludilo, čisto ludilo, dok je sjedio u totalnom mraku komore. Bilo bi mnogo jednostavnije otvoriti unutarnji poklopac bez petljanja u mračnoj komori. Zašto da gube vrijeme u beskorisnom pokušaju da naprave razliku pritiska kad je podmornica ispunjena vodom? Sve što će pronaći bit će mračna unutrašnjost ispunjena napuhnutim, trulim leševima. Obojica će poginuti ako ne požure očekivao je da mu rezerve kisika nestanu svakog časa. Ludilo, pomisli on očajnički. Činilo se da je nemoguće, ali on pomisli kako se znoji. Zatim okrene ventil.

Zrak tiho zašišti ulazeći u komoru i voda počne istjecati. Ovo mora da je san, reče March sebi. Nije moguće da se to događa. Tijelo mu je kazivalo da pritisak opada, a iako to nije mogao vidjeti, znao je da njegova uzdignuta ruka viri nad razinom vode. Zatim je osjetio kako mu lagani valovi zapljuskuju lice. Da u ustima nije držao usnik cijevi za disanje, zinuo bi u čudu. Boreći se protiv šoka i uspostavljajući kontrolu nad svojim čulima, on posegne za vodonepropusnim prekidačem za kojeg je bio siguran da se nalazi u blizini ventila za ispuštanje zraka. Oderao je zglobove prstiju pokušavajući dosegnuti gumeni prekidač. Zatim ga uključi, i svjetlo obasja komoru za spašavanje.

Marcha je zapanjilo ono što je ugledao. Pitt je stajao pred njim, naslonjen na trup, opušteno indiferentan u odnosu na svoju okolinu. Masku je već podigao na glavu, a cijev za usta visjela mu je na širokim prsima.

Promatrao je Marcha zelenim očima koje su, činilo se, svjetlucale, dok su se usne na čvrstom licu boje bronce raširile u osmijeh.

March ispljune svoj usnik. Kako ste znali?, dahne on.

Informirano nagađanje, reče Pitt nehajno.

Svjetla, pritisak, reče March opčinjeno.

Mora da nuklearni reaktor još uvijek radi.

Čini se da je tako. Hoćemo li pogledati?

Marchu je Pittova ledena hladnoća bila nevjerojatna. Zašto ne?, reče on. Pokušao je zvučiti nehajno, ali riječi su izišle kao promuklo graktanje. Voda je sada istekla do kraja i on je gledao u unutarnji poklopac Starbucka.

Skinuli su spremnike za zrak, maske i peraje, sigurni da i u podmornici ima zraka ako ga ima u komori za spašavanje. March klekne u vodu dubine pedlja koja je zaostala na unutarnjem poklopcu i počne okretati kotač. Ovaj se lako odvrnuo mali mjehurići zraka stvorili su se oko ruba poklopca kad je zrak prostrujio iz unutrašnjosti podmornice. On se nagne i ponjuši zrak.

U redu je.

Otvori ga još malo više.

March okrene kotač sve dok zrak ne pokulja kroz lokvu vode u kojoj su stajali. Zatim se pritisak izjednači i voda isteče pod poklopac. March je osjećao očajničko iščekivanje ovaj put nepogrješivo je osjećao ledeni znoj koji mu je istjecao iz pora. On oprezno podigne poklopac i brzo se udalji. Nije bilo šanse da prvi ude u tu prokletu grobnicu. Nije morao brinuti. Pitt brzo prođe pokraj njega, spusti se niz ljestve i nestane iz vidokruga.

Pitt se našao u dobro osvijetljenom, skučenom i praznom odjeljku za torpeda. Činilo se da je sve uredno i na svojem mjestu, kao da su ljudi otišli na kartanje u zajedničku prostoriju ili na kasno poslijepodnevno drijemanje u kabinu za posadu. Poklopac spremnika za torpedo bio je čvrsto zatvoren mjedene plombe kružnih stražnjih vrata cijevi sjajile su se ventilator je zujio normalnom brzinom. Kretala se jedino Pittova sjena na zidu odjeljka. On se vrati u komoru za spašavanje i pogleda gore.

Nikoga nema kod kuće. Spusti se i ponesi Blijuvka.

Mogao je prištedjeti trud. March se već spuštao niz ljestve noseći i Blijuvka i fotoaparata. On pruži Pittu oružje s ugljičnim dioksidom i ogleda se oko sebe. Njegov strah pretvorio se u čuđenje kad je vidio da se Pitt ne šali govoreći o praznom odjeljku.

Gdje su svi?

Otkrijmo to, reče Pitt tiho. Dohvati Blijuvka iz Marchove ruke i klimne prema fotoaparatu. To ti je osiguranje?

March se napokon prisili na osmijeh. Imam još osam snimaka na filmu. Zapovjednik Boland možda će htjeti vidjeti što smo otkrili.

Neće biti previše sretan zbog našeg ulaska.

Ni pakao nema srdžbe ko prezreni zapovjednik, reče Pitt.

Ja ću preuzeti punu odgovornost.

Mora da su nas gledali na TV monitorima kako ulazimo, reče March nelagodno.

Sve u svoje vrijeme. Računam na tvoje turističko vodstvo.

Ja sam služio na običnoj podmornici. Starbuck je inženjersko čudo o kakvom nitko od nas nije mogao ni sanjati prije pet godina. Sumnjam da bih mogao pronaći i najbliži toalet.

Glupost, reče Pitt opušteno. Ako vidiš jednu podmornicu, vidio si ih sve. Kamo ovo vodi? On pokaže prema vratima.

Vjerojatno u hodnik koji prolazi pokraj cijevi s projektilima, u kabine posade.

U redu, krenimo.

Pitt otvori vrata i zakorači preko visokog praga u odjeljak naizgled istih dimenzija kao pećine Carlsbada. Bio je golem najmanje četiri kata visok, labirint cijevi za dovod topline, sustava za upravljanje, generatora, grijača i dvije goleme turbine.

Elektrana, pomisli Pitt jedna od onih elektrana protkanih labirintom cijevi i strojeva iz noćnih mora. Dok je stajao u čudu zbog veličine prostorije, March pojuri pokraj njega i polako, gotovo hipnotički, pogladi rukama opremu.

Moj Bože, vikne March. Uspjeli su. Spojili su strojarnicu s reaktorima i postavili ih u prednji dio podmornice.

Mislio sam da nuklearni reaktori moraju biti položeni u izolirane odjeljke zbog opasnosti od radijacije.

Poboljšali su zaštitu, tako da će čovjek koji godinu dana radi oko reaktora primiti manje radijacije no što bolnički operater rendgena primi za tjedan dana.

March priđe velikom stroju koji se uzdizao gotovo dvadeset stopa i pažljivo se zagleda u njega. Slijedio je cijevi za grijanje do mjesta na kojem su se napokon spajale s glavnim pogonskim turbinama.

Lijevi reaktor je isključen, reče on tiho. Ali desni radi. Zato sustav ima napajanje.

Koliko dugo može tako raditi bez ljudske posade?, upita Pitt.

Šest mjeseci, možda godinu dana. To je potpuno novi sustav, prilično napredan. Možda čak i duže.

Ne bi li rekao da je ovo izrazito čista strojarnica?

Netko ju je održavao, to je sigurno, reče March, ogledavajući se nelagodno oko sebe.

Bolje da produžimo, reče Pitt odrješito.

Popeli su se ljestvama do još jednih vrata i prešli preko praga. Našli su se u blagovaonici za posadu bio je to prostrani odjeljak ukrašen velikim, širokim stolovima prekrivenim tamnoplavim vinilom. Više je sličio kafiću Holiday Inna nego blagovaonici podmornice. Ploče na pećnici bile su hladne, a sve je i ovdje bilo uredno i čisto. Nije bilo zdjela niti tava, nije bilo prljavog posuda. Pitt nigdje nije vidio niti jednu mrvicu. Morao se nasmiješiti kad je došao do televizora u boji od 32 palca s mamutskim stereouredajem. Podsvijest mu je govorila da ovdje nešto nije u redu. U stvari, nešto nije bilo u redu u cijelom tom ludom, praznom plovilu. Zatim je shvatio djelić zbunjujućeg mozaika.

Nema papira, reče Pitt sam sebi.

March ga pogleda. Čega nema?

Nigdje niti traga od papira, promrmlja Pitt. Ovdje posada provodi slobodno vrijeme, zar ne? Zašto nema karata, magazina, knjiga? Zašto nema papra i soli, šećera... Iznenada zastane u pola rečenice i brzo zađe u prostor iza pulta za posluživanje hrane. Otvori vrata ormara za čuvanje zaliha. Bili su potpuno prazni. Ostalo je samo posude. S čudnim zadovoljstvom primijeti tragove hrde na posudu.

March ga je zamišljeno promatrao preko pulta za posluživanje. Kako vam se čini?

Ovaj odjeljak bio je poplavljen, reče Pitt polako.

Nemoguće, reče March jednostavno.

Strojarnica i reaktor...

Nisu ni trenutka bili u vodi, to je očito, dovrši Pitt.

Nuklearni reaktor ne možeš osušiti poput rublja, ali možeš rekonstruirati blagovaonicu koja je bila poplavljena. On pažljivo zatvori vrata ormara za čuvanje zaliha, ostavljajući ih u onom položaju u kojem ih je pronašao.

Požurili su niz dugi hodnik pokraj prostorije za časnike, spavaonica i kapetanove sobe. Pitt je brzo pretražio prostoriju kapetana Dupreea, ali nije pronašao ništa čak je i njegova odjeća nestala.

Imao je osjećaj kao da stoji u bolničkoj sobi u kojoj je pacijent upravo umro, a spremačice su uklonile svaki trag čovjekovog postojanja.

Brzo, bez riječi, Pitt nastavi kroz hodnik i uđe u prostoriju za koju je pravilno pretpostavio da je glavna kontrolna soba. Čvrsto držeći u ruci Bljuvka, tiho je prolazio pokraj redova elektroničke opreme. Njegov pogled prolazio je pokazivačima i sklopkama od nehrđajućeg čelika, radarskim uređajima, osvijetljenim kartama i prozirnim ekranima za praćenje. Bilo mu je teško povjerovati da se nalazi u podmornici, pod površinom mora, a ne u visoko složenom zapovjednom centru Nacionalnog stožera za svemirska istraživanja. Starbuckje tiho zujio bez ljudskog nadzora, čekajući dan kad će biti izdana zapovijed da se pokrene i opet krene kroz podmorja.

Pitt napokon pronađe ono što je tražio vrata sobe radiooperatera. Oprema kao da je čekala operatera da se svakog časa vrati.

Pitt sjedne, otvori najbližu ladicu i izvadi priručnik o rukovanju radijem. Dobra stara Mornarica, pomisli on priručnici nisu nikada dalje od dometa pljuvačke. On se nagne nad odašiljač i pritisne potrebne tipke i prekidače. Zatim se okrene prema Marchu.

Pronadi kontrolu antene i podigni je najviše što možeš.

Marchu je trebalo šezdeset sekunda da pronađe i aktivira antenu na vrhu. Zatim Pitt dohvati mikrofon obuzet poslom u jezivoj pustoši podmornice, na trenutak je potpuno zaboravio povratak na površinu. Namjestio je frekvenciju na uobičajeni pomorski prijenos, znajući da će njegovu poruku dobiti u bunkeru u Pearl Harbouru. Nekoliko ljudi valjda će povjerovati u duhove, pomisli on zlobno. Zatim pritisne gumb odašiljač.

Halo, halo, Martha Ann. Ovdje Starbuck. Ponavljam, Starbuck. Čujete li me? Prijem.

Boland nije gubio vrijeme. Pitt je tek počeo otvarati poklopac Starbucka kad je Boland naredio dvojici najboljih ljudi da se pripreme za zaron. Morali su ponijeti rezervne spremnike za zrak kako bi zamijenili one koje su nosili Pitt i March. Mislio je da će do sada već biti na rezervi. Bespomoćno je udario šakom po stolu za karte. Predugo su bili u podmornici sigurno su zarobljeni u komori za spašavanje. Do vruga s Pittom, pomislio je. Do vruga i njegova glupost.

On dograbi mikrofon interkoma.

Vi na ronilačkoj platformi. Imate manje od pet minuta da ih izvadite odatle. Pokrenite svoje guzice.

Zabio je mikrofon na držač i okrenuo se prema TV monitorima. Hladan pogled prikovao je na TV monitore. Koliko dugo?

Stanlev pogleda na svoj sat po pedeseti put. Ako ne iziđu, dajem im još tri minute.

Dok su gledali, roniaci su uskočili u vodu i brzo zaplivali prema podmornici. U hodniku se začuju koraci voda palube upadne u prostoriju za detekciju.

Imamo ih vikne. Imamo Starbuckna. radiju!

O čemu pričate?, odbrusi Boland.

Imamo glasovni kontakt sa Starbuckom, reče voda palube sporijim glasom.

Čovjek za radiouredajem mislio je da je voda palube tek krenuo prema prostoriji za detekciju, a Boland mu je već bio nad ramenom. On podigne pogled.

Vjerovali ili ne, gospodine, bojniki Pitt zove nas iz unutrašnjosti podmornice.

Povežite me i prebacite ga na zvučnik, reče Boland. Nije mogao prikriti uzbuđenje u glasu možda je Pitt ipak mogao ostvariti nemoguće.

Starbuck, reče Pitt, Ovdje Martha Ann. Prijem.

Boland se zagleda u zvučnik, kao da je očekivao da Pitt prođe kroz njega.

Martha Ann, ovdje Starbuck. Prijem.

Jesi li to ti, Pitt? Prijem.

Glavom i bradom.

U kakvom si stanju?

Dobro smo. March vas pozdravlja. Pitt zastane da pojača ton. Starbucknije poplavljen. Ponavljam, Starbucknije poplavljen. Da imamo još deset ljudi ovdje dolje, mogli bismo ga prevesti do luke.

Posada?

Ni traga. Kao da nisu ni postojali.

Boland ne odgovori odmah. Pokušao je shvatiti važnost Pittovih riječi, zamišljajući napušteno, sablasno plovilo koje usamljeno leži na dnu mora. Nije bio svjestan ničega oko sebe nije čak niti primijetio kako polovina posade MartheAnn stoji u hodniku iza njega u

potpunoj tišini. Prvo je naišao val nevjerice, a zatim bolno, nepodnošljivo shvaćanje da je to istina.

Molim te, ponovi!

Podmornica je potpuno napuštena. Barem od prednjeg odjeljka za torpeda do središnje kontrolne prostorije u sredini. Još nismo pretražili sve kabine. Netko je ljubazno plaćao račun za struju. Imamo pogon iz jednog reaktora.

Bolandu zaklecaju koljena. Zastao je, pročistio grlo i rekao Ti i March napravili ste svoj dio posla. Pođite do komore za spašavanje i vratite se na Marthu Ann. Ljudi sa rezervnim spremnicima zraka čekaju vas kod ulaza. Je li tamo i poručnik March?

Nije. Pošao je dalje provjeriti ima li poplavljenih odjeljaka i uvjeriti se da su projektili Hiperion još uvijek na svojem mjestu.

Pretpostavljam da znate da vas čuju svi prijemnici u radijusu od tisuću milja na ovoj frekvenciji.

Tko bi vjerovao emitiranju s podmornice koja je potonula prije šest mjeseci?

Naši prijatelji u SSSRu, recimo. Boland zastane da obriše čelo rupčićem. Predlažem da za danas završimo. Čim se March vrati, odmah krenite natrag. Admiral će tražiti potpuni izvještaj. A da ne bi opet pogrešno shvatio, ovo je zapovijed!

Gotovo da je mogao vidjeti Pittovo nacereno lice.

U redu, oče. Pripremi piće. Vraćamo se za...

Pittov glas prekine se usred rečenice. Jedini zvuk koji se mogao čuti bilo je suštanje između prijenosa. Boland prinese mikrofon usnama, a oči mu se suze u navali straha.

Ne čujem te, Starbuck. Molim te, ponovi.

Suštanje iz zvučnika se nastavi.

Hajde, Pitt. Do vraga, zašto ne odgovaraš?

No, tišina je bila jedini odgovor.

Poglavlje X

Pitt je sjedio nepomično i bez riječi, zagledan u prikazu divljih očiju i velike brade koja je stajala na ulazu u prostoriju s radijem. Sjedio je na mjestu apsorbirajući šok, čekajući da se odbojno i smrdljivo stvorenje rastopi u izmaglici halucinacije, kamo je i pripadalo. On trepne, nadajući se da će njegov um izbrisati sliku, ali stvorenje jednostavno odgovori treptanjem.

Tada se njegova usta počnu pomicati i ono prošapta hrapavim glasom Tko si ti? Ti nisi jedan od njih.

Kako to misliš?, reče Pitt tiho, kontrolirajući svoj glas.

Ubit će te ako saznaju da si upotrijebio radio.

Glas mu je zvučao kao da dolazi iz daljine.

Oni?

Pittova ruka spusti se do Blijvka i uhvati za dršku.

Ti ne pripadaš ovdje, nastavi prikaza odsutno.

Nisi odjeven poput drugih.

On je, pak, bio odjeven u prljave dronjke koji su podsjećali na odjeću mornaričkih dočasnika, ali nije bilo oznake čina. Oči su mu bile tupe, a tijelo mršavo i ispijeno. Pitt pokuša pogoditi.

Jeste li vi zapovjednik Dupree?

Dupree?, uzvratilac čovjek poput jeke.

Ne, Farris, mornarički narednik prve klase Farris.

Gdje su ostali, Farris? Zapovjednik Dupree, časnici, tvoji kolege s podmornice?

Ne znam. Rekli su da će ih pobiti ako dotaknem radio.

Ima li još nekoga u podmornici?

Cijelo vrijeme drže ovdje dvojicu stražara.

Gdje?

Mogu biti bilo gdje.

O moj Bože zagrcne se Pitt, a tijelo mu se naglo ukoči.

March! On skoči na noge i gurne Farris u stolac radiooperatera. Čekaj ovdje. Razumiješ li, Farris? Ne miči se.

Farris klimne glavom. Da, gospodine.

Držeći Blijvka pred sobom, Pitt se brzo kretao od odjeljka do odjeljka, zastajući svakih nekoliko sekunda da oslušne. Nije bilo ni traga od poručnika Marcha, a jedini zvuk koji se čuo bilo je zujanje ventilatora. Ušao je u prostoriju za koju je odmah shvatio da je

brodska bolnica. Bio je tamo stol za operacije, ormari ispunjeni s uredno označenim bočicama, kirurški instrumenti, rendgen, pa čak i zubarski stolac. Tamo se nalazio i jedan sklopčani oblik koji je ležao među krevetima. Pitt se sagne, iako je znao o kome se radi.

March je ležao na boku, a ruke i noge bile su mu iskrivljene groteskno, kao da su od gume. Njegove tjelesne tekućine istjecale su iz tijela i skupljale se u malu lokvu. Dvije male, okrugle rupe krvarile su u ravnoj liniji iz njegovih prsa prema kralježnici. Ležao je na hladnom, čeličnom podu, otvorenih očiju koje su prazno zurile u krv koja je istekla iz njegovih žila. Krećući se instinktom starim kao i čovjek, Pitt nježno posegne i zaklopi Marchove oči.

Kada se sjena pokrenula horizontalno preko poda i vertikalno na zidu, Pitt se tržne, okrene u polukrugu, zabije vrh Bljuvka u trbuh čovjeka koji je stajao iza njega i povuče okidač.

Crni oblik na bijeloj pozadini također je odavao nejasan oblik pištolja ili palice u čovjekovoj ruci, i da je Pitt oklijevao i jednu sekundu, bio bi mrtav kao i March. Ovako je jedva uspio vidjeti da je njegov napadač bio visok, dlakav čovjek koji je nosio samo kratke zelene hlače. Lice mu je bilo inteligentno, gotovo lijepo, s plavim očima i plavom kosom. Taj lik Pitt je ubrzo zaboravio. Sljedeći je trenutak pamti do smrti.

Ugljični dioksid zaštitio je, oslobađajući svoj golemi pritisak u mekom ljudskom tijelu. Čovjekovo tijelo trenutno se napuhalo na čudovišan način trbuh je izbio zajedno s malim komadima kože koji su se nalazili između rebara. Izgled užasa na čovjekovom licu bio je izbrisan za pola sekunde kad mu je zelenosivo unutarnje tkivo štrcnulo iz nosa i ušiju u tankom mlazu koji je zalio pod na šest stopa u oba smjera, a usta su mu se iskrivila do veličine dvostruko veće od prirodne kad su masa krvavog tkiva i komadi unutarnjih organa pokuljali iz njih u slapu crvene, ljigave tvari na nabrekli torzo, zajedno s očnim jabučicama koje su ispale iz obje duplje i visjele preko napuhanih obraza. Ruke su se izravnale u stranu i strašno deformirani čovjek padne unatrag na pod, polako se ispuhujući do normalne veličine dok je ugljični dioksid izlazio iz tjelesnih šupljina.

Pitt se okrene od odvratnog prizora dok mu se sadržaj želudca dizao u grlu i pokupi Marcha, te ga polako polegne na jedan krevet. Prekrio je mladog poručnika plahtom. Pittove oči bile su tužne i

ogorčene. Kleknuo je pokraj nepomičnog tijela kao da želi reći Nisam smio dopustiti da umreš. Prokletstvo, March. Nisam smio dopustiti da umreš.

Pitt ustane, dok su mu noge klecale. Igra se drastično promijenila. Vrtlog je pokazao svoje pravo lice.

On se okrene prema deformiranom tijelu na podu i shvati da gleda svoj prvi opipljivi dokaz.

Ono nije bilo natprirodno biće iz svemira. Ovo je bio čovjek s dvije ruke i dvije noge, koji je krvario kao i svi.

Pitt nije čekao da ga pogleda pažljivije. Ako je u blizini vrebao još jedan od njih, Pitt je znao da više nema šanse da ga ubije na isti način. Plinski spremnik sadržavao je samo jedan hitac.

Pitt osjeti bespomoćnost, ali iznenada se prisjeti bilo je tu i oružje koje je vidio na sjeni na zidu, oružje koje je ubilo Marcha.

Nakon dva koraka, pronašao ga je pod kirurškim stolom. Nije ga primijetio prije jer je imalo oblik male rukavice s ispruženim kažiprstom, a ne standardnog pištolja. Drška je bila oblikovana tako da je svaki prst imao svoje mjesto. Bila je savršeno prilagođena ruci. Cijev dugačka samo dva pedlja koja je virila nad palcem služila je za ispaljivanje projektila.

Nije imalo običan okidač, već mali gumb smješten tako da vrh kažiprsta počiva na njemu moglo je opaliti na vrlo lagani pritisak.

Pitt nije čekao da ga testira.

Brzo je došao do prostorije s radijem, zgrabio za ruku Farrisa koji se bunio, i pojurio prema komori za spašavanje.

Gotovo su uspjeli. Još deset koraka kroz strojarnicu s reaktorom i došli bi do vrata odjeljka za torpeda. Pitt naglo zakoči ukopavši noge, a u njegova leđa zabije se Farris, tjeran naprijed inercijom. Našao se licem u lice s planinom od čovjeka odjevenom samo u kratke, zelene hlače u ruci je držao isto čudno oružje kao ono koje je imao i Pitt.

Pitt je imao sreće iznenađenje je bilo na njegovoj strani. On je očekivao mogući susret i pribojavao ga se. Drugi čovjek očito nije. Nije bilo nikakvih pitanja tko si ti? ili što radiš ovdje? Pitt pritisne gumb i njegovo oružje ispusti gotovo nečujan, šišteći zvuk, poput zmije.

Projektil iz Pittovog pištolja još uvijek nije bio siguran što je to izletjelo iz malog bubnjića pogodio je čovjeka visoko u čelo iz

neposredne blizine. Čovjek se grčevito trgne unatrag na turbinu, a zatim padne prema naprijed, tako da je glavom i prsima jako udario u pod. Prije no što je čovjek izdahnuo, Pitt ga zaobiđe i počne gurati Farrisa kroz ulaz u odjeljak za torpeda.

Farris se spotakne i padne, povukavši Pitta za sobom, ali ne prije no što se Pitt udario potkoljenicom u prag vrata i ispustio oružje. Zaboljelo ga je kao da mu je netko odrezao nogu. Ali nije ga bol paralizirala dok je pokušavao ustati s poda, već strah, spoznaja da je pogriješio utrčavši neoprezno u prednji odjeljak za torpeda. Panično je pokušavao dohvatiti čudno oružje, znajući da je prekasno, znajući da ga bilo koji od dvojice ljudi koji su stajali u odjeljku može ubiti bez ikakvih problema.

Pitt?, reče niži od dvojice ljudi.

Pitt je bio siguran da ga uši i um varaju. Zatim shvati da gleda u lice kormilara s Marthe Anti.

Pitt dahne Slijedili ste nas?

Zapovjednik Boland mislio je da ćete vi i March ostati bez zraka, odgovori kormilar.

Zato nas je poslao ovamo s rezervnim spremnicima. Ušli smo kroz komoru za spašavanje. Nismo očekivali da će biti suha.

Pittova otupjela čula polako su se vraćala u funkciju.

Nemamo mnogo vremena. Možete li pustiti vodu u ovaj odjeljak?

Kormilar se zagleda u njega. Drugi čovjek, kojeg je Pitt prepoznao kao jednog od mornara, izgledao je zbunjeno.

Želite da pustimo vodu...

Da, do vraga. Želim srediti da nitko ne bude u stanju podići ovu podmornicu najmanje mjesec dana.

Ne mogu to učiniti... reče kormilar oklijevajući.

Nemamo vremena za gubljenje, reče Pitt tiho. March je već mrtav, a i mi ćemo biti ako ne požurimo.

Poručnik March je mrtav? Ne razumijem. Zašto poplaviti...

Nema veze, reče Pitt gledajući izravno u oči kormilara.

Ja ću preuzeti punu odgovornost.

Čak i prije no što je to izrekao do kraja, shvati kako je to ista prazna, bezvrijedna fraza koju je izrekao Marchu.

Drugi mornar pogleda Farrisa koji je sjedio na podu i gledao u prazno.

Tko je on?

Preživjeli član posade Starbucka, odgovori Pitt. Moramo ga povesti gore. Jako mu je potrebna liječnička pomoć.

Ako se mornar iznenadio što je upoznao nekoga tko je trebao biti mrtav već mjesecima, nije to pokazao. Umjesto toga, samo je klimnuo prema Pittovoj ozlijeđenoj nozi koja je krvarila. Čini se da bi i vama dobro došla pomoć.

Nije imao nikakvog osjeta u nozi. Pitt je bio sretan što se nije pojavila kvrga koja bi ukazivala na prijelom. Preživjet ću. On pogleda kormilara. Poplavite ovaj odjeljak!

Predajem se, reče kormilar mehanički. Ali uz protest...

Protestirajte, reče Pitt nestrpljivo. Možete li to učiniti?

Bez obzira na to što mi učinili, dobra ekipa za vađenje mogla bi je izvaditi za dva dana. Komora za spašavanje u ovom odjeljku jedini je način da se uđe u podmornicu, pa nam to donekle pomaže, ako već ne možemo doći do pogona podmornice. Najbolje rješenje bilo bi zatvoriti i zaglaviti ventile za slučaj opasnosti kako bi spriječili eksploziju, i otvoriti i zaglaviti cijevi za torpeda kako bi voda ulazila unutra. Zatim bi trebali odvojiti crpke za izbacivanje vode za slučaj da onaj tko pokuša isprazniti odjeljak želi upotrijebiti vanjski izvor energije. Vjerojatno bi im trebalo oko dan i pol da shvate što smo učinili, a nakon toga još tri ili četiri sata da dovedu sve u red i izjednače pritisak u odjeljku.

Tada predlažem da za početak osigurate vrata prema strojarnici.

Ima još jedan način da se dobije nekoliko sati, reče kormilar polako.

A to je?

Ugasiti reaktor.

Ne, reče Pitt čvrsto. Kada budemo spremni, nećemo imati vremena za zagrijavanje reaktora.

Kormilar bezizražajno pogleda Pitta. Pomogao nam Bog ako zabrljate. On se okrene prema drugom mornaru. Odvoji crpke i otvori unutarnja vratašca torpednih cijevi. Ja ću se pobrinuti za ventile i vanjska vratašca. On pogleda Pitta. U redu, Pitt, zlodjelo je spremno. Ali ako griješite, bit ćemo najstariji ljudi u Mornarici Ujka Sama prije no što platimo za sve to.

Pitt se naceri. Uz malo sreće, možda dobijete i medalju.

Kormilarev izraz lica bio je kiseo. Sumnjam u to, gospodine. Jako sumnjam.

Boland je dobro birao svoje ljude. Dva mornara radila su svoj posao hladnokrvno i učinkovito kao da su mehaničari na trkalištu u Indianapolisu. Sve je teklo glatko. Kormilar je izišao kroz komoru za spašavanje kako bi otvorio vanjska vratašca torpednih cijevi i zaglavio ispušne ventile, a Pittu se činilo da je jedva stigao zamotati nogu otkinutim komadom plahte kad je kormilar dao ugovoreni znak daje sve gotovo lupkanjem po poklopcu. Zatim je Pitt podigao Farrisa u komoru za spašavanje, dok je drugi mornar počeo otvarati ventile kako bi pustio vodu u donje odjeljke. Kad je nadolazeća voda izjednačila pritisak, i kad je zrak ostao na samo dvije stope od stropa, zaronio je i otvorio vratašca cijevi torpeda. Iznenadio se ugledavši plavu ribupapigu kako mirno pliva iz cijevi u odjeljak.

Pitt je morao prisiliti Farrisa da stavi na sebe spremnike za zrak i regulator, pa mu je navukao masku na oči koje su gledale u prazno.

Pobrinut ču se za njega, gospodine. Mornar se ugura pokraj Farrisa i uhvati ga oko struka.

Pitt, sretan što se riješio odgovornosti, samo klimne glavom u znak zahvale i stavi na sebe vlastitu ronilačku opremu, zamijenivši svoj utrošeni spremnik za zrak rezervnim. Zatim mornar udari po poklopcu drškom noža i prepusti kormilaru čast otvaranja vanjskog poklopca.

U teoriji, svi su mogli izići na površinu u zračnom mjehuru kad je ovaj izronio iz podmornice, ali teorija često previda neočekivano, kao što je činjenica da se Pittov ventil za zrak zaglavio za poklopac otvora za spašavanje i da je on zaostao za drugima. Za trenutak je stajao tamo, bespomoćno gledajući ostale kako izranjavaju na površinu i ne primijetivši da je Pitt propustio njihovo dizalo u vidu mjehura.

Relativno lako je oslobodio ventil pritisnuvši svom težinom prema dolje, ali kad je zaplivaio kroz vodu, pojavila se još jedna neočekivana prijetnja Sphvrna Levini, čekićoglavi morski pas dugačak osamnaest stopa. Pitt je za trenutak pomislio da će ga krupna životinja, od svojih dvije tisuće funta težine, jedna od nekoliko vrsta morskih pasa za koju je poznato da napada ljude, jednostavno ignorirati i proći ponad njega. Ali, tada se, u jednom trenutku, široka,

spljoštena glava okrenula prema njemu i počela približavati ralje su bile pune zuba oštih poput igle i davale životinji krvoločan izgled.

Pittov Blijvko ležao je na podu u podmornici, beskoristan njegovo jedino oružje, i to vrlo neprikladno, bio je mali pištolj u obliku rukavice koji je ubio Marcha. Dok se morski pas kretao prema oblaku krvi oko njegove noge, Pitt ga je opčinjeno promatrao morski pas mu se približi i počne kružiti oko njega, promatrajući ga jednim velikim okom s kraja čekića.

Putanja kruženja sve se više smanjivala, sve dok nije prošao na samo nekoliko pedalja od njega Pitt zamahne lijevom rukom i udari šakom u škrge čudovišta. Kakva beskorisna, gotovo komična gesta, pomisli Pitt, ali neočekivani kontakt iznenadio je morskog psa, i Pitt osjeti pritisak vode kad se životinja okrenula i udaljila.

No, tada se okrenula za 180 stupnjeva i opet krenula prema njemu. Pitt je bio okrenut prema njoj i nastavio je panično mahati perajama. Bacio je pogled na površinu, udaljenu ne više od trideset stopa, ali znao je da neće uspjeti ljudožder je dolazio po drugi put i Pitt je imao još samo jedan adut u rukavu.

Pitt ispruži pištolj i pažljivo nacilja morski pas je samo morao otvoriti ralje i Pittova ruka bila bi među njegovim zubima. Kad se stvorenje približilo, Pitt pritisne gumb i opali ravno u hladno, mirno lijevo oko.

Morski pas okrene se i divlje trgne, tako da nalet vode odgurne Pitta unatrag i ovaj napravi salto, kao da ga je zahvatio veliki val. Svom snagom uspije se sabrati i krene prema površini, pažljivo pogledavajući morskog psa i pazeći da ne udari glavom u dno Marthe Anti. Sjena padne na njega on podigne pogled i ugleda kormilara na dvadeset stopa iznad sebe čovjek ga je usmjeravao prema sebi. Pittu nije trebala svečana pozivnica. Prešao je tu razdaljinu za deset sekunda. Zatim se okrene da pričeka sljedeći napad. Veliki stroj za ubijanje plosnate glave zastao je i prijeteći ga promatrao zdravim, desnim okom, dok su moćne peraje jedva pomicala masivno tijelo životinje kroz vodu. Iznenada se okrene i neočekivano udalji nevjerojatnom brzinom, te nestane u tamnoplavom bespuću.

Iscrpljen i potresen, Pitt je dopustio da ga izvuku na ronilačku platformu, gdje su s njega skinuli ronilačku opremu. Bio je potpuno

iscrpljen. Tada podigne pogled i otkrije da Boland stoji nad njim i ozbiljno ga promatra.

Gdje je March?, Bolandov ton bio je leden.

Mrtav, odgovori Pitt jednostavno.

Dogada se, reče Boland i udalji se.

Pitt je promatrao piće u svojoj ruci. Lice mu je bilo bezizražajno, ali oči su mu bile crvene i umorne. Sjajni tropski zalazak sunca bacao je kroz prozor posljednje zrake dana, koje su se odbijale od leda koji je plutao u Scotchu. Pitt položi čašu uz čelo, miješajući kondenzaciju sa znojem. Ispričao je Bolandu cijelu priču. Sada, kad bi se trebao odmarati, nekako je osjećao da su užasni događaji od proteklog sata bili samo početak nečeg još zlokobnijeg.

Nemoj sebe kriviti zbog Marcheovog ubojstva, reče Boland ozbiljno.

Da ste se zaglavili u komori za spašavanje, i da se on utopio, tada bi to bilo na tvoju dušu. Ali Bog zna da nisi mogao predvidjeti da dvojica ubojica krstare Starbuckomb Hajde, Paule, reče Pitt umorno.

Ja sam prisilio tog dečka da ude u podmornicu. Da nisam tako zdušno htio nešto dokazati, on bi sada bio živ.

U redu. Jedan život je izgubljen, ali golema važnost onoga što si otkrio više je nego poravnala cijenu tog života. Da izgubim i sve ljude iz ove posade kako bih vratio Starbucka u sigurnost Pearl Harboura, ne bih oklijevao da ih sve žrtvujem, a to uključuje i tebe i mene.

Cijenim ono što pokušavaš učiniti, Paule, reče Pitt.

Boland se nasmiješi. Ja sam ljubazan samo zbog tvojeg utjecaja na admirale. Osim toga, mislim da si vrlo lukav operativac. Vjerujem da tvoj suludi čin poplavlivanja prednjeg odjeljka za torpeda ima iza sebe makijavelistički plan. Imaš li objašnjenje?

Jednostavno, reče Pitt kratko. Sabotirao sam Starbucka da ga zadržim na dnu još nekoliko dana.

Nastavi, reče Boland. Više se nije smiješio.

Prije svega, tamo dolje bila su dva naoružana čovjeka i narednik Farris, koji je bio izglednije i izmučen. Starbuck je bio njegov zatvor. Nije mogao pobjeći jer nije imao kamo. Čak su i stražari dolazili u smjenama. Ne znam odakle, ali nisu živjeli na podmornici.

Kako možeš biti siguran?

Zbog gurmana u meni. Provjerio sam spremišta zaliha u blagovaonici za posadu i časničkoj prostoriji. Nije bilo nikakvih

namirnica. Stražari moraju jesti. Čak i Farris nije mogao izdržati šest mjeseci bez hrane. Ili negdje u susjedstvu imaju McDonalds za koji ne znamo, ih oni odlaze kući na ručak. Prilično sam siguran da je ovo drugo točno. Tko god oni bili i odakle god došli, sada vrebaju negdje tamo dolje, čekajući prikladan trenutak da zgrabe Marthu Ann. Ako i mi nestanemo kao i ostali, Odjel Mornarice može zauvijek otpisati Starbuck. Zato sam poplavio odjeljak za torpeda. Ako naši tajanstveni prijatelji shvate pravu namjeru MartheAnn, logično je da pomaknu Starbucka iz ovog područja prije no što Mornarica nahrupi ovamo.

Zračnim putem mogli bismo dovesti posadu ovamo unutar tri sata.

Prekasno. Živimo na kredit još od trenutka kad smo se usidrili. Ono što se dogodilo drugim brodovima vjerojatno će se dogoditi i nama.

Boland skeptično pogleda. Cijela ideja zvuči prilično fantastično. Prema radaru, unutar pet stotina milja oko nas nema niti jednog jedinog plovila, a sonar ne pokazuje niti jednu podmornicu. Odakle bi mogli doći, za ime Božje?

Kad bih znao odgovor na to pitanje, reče Pitt ljutito, zahtijevao bih povišicu plaće... i dobio bih je.

Ako nemaš nešto čvršće od ovoga, odgovori Boland, ostat ćemo usidreni ovdje do jutra. U zoru ćemo početi s vađenjem Starbucka.

Što se babi htilo... reče Pitt.

Do zore, Martha Ann ležat će na dnu pokraj Starbucka.

Zaboravljaš, ustraje tiho Boland, da mogu pozvati Pearl Harbour i dobiti zračnu potporu prije noći.

Možeš li?, upita Pitt.

Bolandu se činilo da je primijetio nepotrebno intenzivan pogled u tim prodornim zelenim očima, ali kod Pitta se nikada nije pouzdano znalo. Pittov izraz lica pokazivao je točno ono što je on htio pokazati, i ništa više od toga.

Je li admiral Hunter potvrdio prijem tvojih poziva?

Slali smo samo na uobičajenoj frekvenciji, isto kao i ti s podmornice.

Nije li ti čudno što ti Hunter nije poslao poruku vezano uz otkriće Starbucka I sam si rekao. Moj poziv s podmornice čuli su svi prijemnici unutar tisuću milja. Kako to da se nitko nije javio i rekao jebi se! ili kakvo je vrijeme?. Zašto Hunter ili Gunn nisu tražili

detalje? Velike su šanse da ćeš otkriti kako ništa nije prošlo do njih, čak niti ona lažna vijest o kvaru.

Ovaj put Pitt je pogodilo. Boland podigne obrvu, a zatim hladno dotakne jedan od prekidača interkoma i reče Ovdje zapovjednik Boland. Otvorite komunikaciju prema Pearlu u kodu Overland šest. Recite mi čim potvrde prijem.

Kod Overland šest, da, gospodine, odgovori grubi glas iz zvučnika.

Zbog čega ti se čini da se naš poziv nije čuo?, upita Boland.

Osim Lillie Marlene, nitko nikada nije uspio poslati poruku. Čak niti Starbuck. Logično je da naši nepoznati prijatelji neće dopustiti svijetu da sazna što smo otkrili.

Ako si u pravu, to znači da nam ometaju komunikacije.

Možeš se kladiti u život da ih ometaju, reče Pitt ozbiljno. To objašnjava zašto nikada nije stigao nikakav signal s nestalih brodova. Slali su poruke, ali postaje u Oahu nisu primile ništa. To objašnjava i lažnu dojavu o položaju od Dupreea prije no što je Starbuck navodno nestao. Naši nepoznati prijatelji imaju odašiljač visoke snage koji je negdje smješten. Vjerojatno na jednom od Havajskih otoka. Trebala bi im kopnena baza koja bi mogla podržavati antenu dovoljno visoku da nadjača signale brodova na moru.

Zapovjedniče Boland?, zakrči glas iz zvučnika.

Boland ovdje. Recite.

Ništa, baš ništa, gospodine. Potvrđuju prijem, ali ne u kodu Overland šest. Ponovio sam poziv četiri puta. Sve što su učinili jest da su poslali zahtjev za porukom. Ne shvaćam, zapovjednice. Pozive na standardnom kanalu primili smo savršeno. Netko se pokušava ubaciti.

Boland isključi interkom. Svi su šutjeli. Čini se da nije važno što smo u kontaktu, pomisli Pitt. Sve što je važno je to što smo u kontaktu s krivom stranom.

Nije dobro, reče Boland ozbiljnog izraza lica.

To nam odgovara na jedno pitanje. Ali što se zaista dogodilo s posadom Starbucka prije šest mjeseci? A ako on leži na dnu čitav i ispravan, zašto ga nisu pokrenuli u akciju?

Možemo prekrižiti Ruse ili bilo koju drugu stranu silu, reče Boland. Nema šanse da bi oni tako dugo čuvali tu tajnu.

Koliko god to ludo zvučilo, reče Pitt, ne mislim da je ulov Starbucka bila zavjera, ili djelo načinjeno s predumišljajem.

U pravu si. Zvuči ludo, reče Boland hladno.

Nije najlakša stvar na svijetu nenamjerno uloviti nuklearnu podmornicu usred oceana.

Nekome je uspjelo, odgovori Pitt.

March i ja nismo našli ništa što bi ukazivalo na najmanje oštećenje unutar ili izvan oplata.

To nije logično. Cijela vojska ne bi uspjela ući u podmornicu. Niz sofisticiranih uređaja za detekciju sigurno bi ih upozorio. Starbuck ima automatske alarme koji bi probudili i mrtve kad bi se aktivirali otvaranjem poklopaca ili nekog otvora. Ništa osim riba nije mu moglo prići.

Ipak, čak niti moderne podmornice nisu pripremljene za odbijanje ljudi koji se žele ukrcati.

Prije no što je Boland mogao odgovoriti, prekinuo ga je zvučnik interkoma Kapetane?

Recite.

Možete li doći do mosta, gospodine? Trebali biste vidjeti nešto.

O čemu se radi?

Pa... gospodine... malo je ludo...

Hajde, čovječe, ispljunite, odbrusi Boland.

Glas iz zvučnika oklijevao je. Magla, zapovjednice. Magla izlazi iz vode i prekriva površinu kao u starom filmu o Frankensteinu. Nikada nisam vidio nešto slično. Nestvarno je.

Odmah dolazim.

Boland turobno pogleda Pitta.

Što misliš o ovome?

Rekao bih, promrmlja Pitt tiho, da smo u nevolji.

Poglavlje XI

Magla je bila gusti bijeli pokrivač koji se uzdizao nad vodom, kovitlajući se pod laganim povjetarcem, neproziran i težak u svojoj ljepljivoj vlažnosti. Ljudi na mostu naprezali su oči, uzaludno zureći u maglu bojali su se nečega što nisu mogli vidjeti niti dodirnuti niti shvatiti. Sloj vlage već je prekrivao brod, a vidljivo svjetlo, odsjaj zalazećeg sunca, postalo je čudna mješavina narančaste i sive boje.

Boland obriše kapi znoja s čela, pogleda još jednom kroz prozor kormilarnice pa reče Čini se normalna nešto je gušća no inače.

Ništa nije normalno u ovoj magli osim boje, reče Pitt. Vidljivost je dosegala jedva do pramca Marthe Ann. Visoka temperatura, doba dana i povjetarac od tri čvora teško su normalni uvjeti za maglu. On se nagne pokraj Bolanda i pogleda radar, pažljivo ga promatrajući gotovo minutu, pogledavajući pritom na svoj ručni sat kako bi izveo niz mentalnih proračuna. Ne pokazuje znakove kretanja niti raspršivanja vjetar je nije prorijedio. Sumnjam da stara Majka Priroda može stvoriti ovakvo čudo.

Izišli su do ograde ispred zapovjednog mosta, dvije sjenovite prilike u zlokobnoj svjetlosti magle. Brod se ljuljao jedva stupanj ili dva na blagim pacifičkim valovima. Činilo se kao da je vrijeme stalo. Pitt omiriši zrak. Najprije se nije mogao prisjetiti, ali napokon shvati na što ga je podsjetio miris bilo je to davno sjećanje.

Eukaliptus!

Što si rekao?, upita Boland.

Eukaliptus, reče Pitt. Ne možeš li ga namirisati?

Bolandove oči upitno se suze. Njušim nešto ali ne mogu prepoznati miris.

Odakle si i gdje si odrastao?, upita Pitt.

Boland ga pogleda, a dio Pittovog uzbuđenja prenese se i na njega. U Minnesoti. Zašto?

Bože, taj miris nisam osjetio godinama, reče Pitt. Drveće eukaliptusa uobičajeno je u južnoj Californiji. Ima izražen miris i od njega se proizvodi ulje za inhalaciju.

To nema smisla.

Slažem se, ali ne možemo poreći da ova magla miriše po eukaliptusu.

Boland opusti prste, govoreći Pittu bez da se okrenuo prema njemu. Što predlažeš?

Jednostavno rečeno, predlažem da se gonimo odovud.

I ja sam to pomislio. On se vrati u kormilarnicu i nagne se nad interkom. Strojarnica? Koliko brzo možemo krenuti?

Recite kada želite, zapovjednice, odjekne metalno zvuk iz utrobe broda.

Sada reče Boland.

Okrene se mladom časniku na straži.

Dižite sidro, poručnice.

Diži sidro, ponovi časnik dječaćkog izgleda.

Prostorija za detekciju? Ovdje zapovjednik Boland. Ima li kakvih znakova?

Ovdje Stanlev, gospodine. Sve je mirno. Nema ničega osim plove riba na oko stotinu jarda od broda.

Upitaj ga koliko ih je i koliko su velike, reče Pitt ozbiljno.

Boland tiho klimne i ponovi pitanje u mikrofon.

Negdje više od dvije stotine, plivaju na tri fatoma dubine.

Veličina, čovječe! Koliko su velike?, obrecne se Boland.

Negdje između pet i sedam stopa dužine.

Pitt skrene pogled s mikrofona na Bolanda.

To nisu ribe. To su ljudi.

Trebao mu je trenutak da shvati Pittove riječi. Ljudi?, reče Boland mirnim glasom, kao da pokušava upamtiti. Kako mogu napasti s površine? MarthaAnn visoka je dvadeset stopa od površine.

Učinit će to. Možeš biti siguran.

Vraga hoće, reče Boland oštro.

On udari šakom po stolu, zgrabi mikrofon i Pitt začuje kako njegov glas odjekuje brodom Poručniče Riley naoružajte cijelu posadu. Možda ćemo imati nezvane goste.

Trebat će više od nekoliko pištolja da odbiju hordu ove veličine, reče Pitt. Ako se popnu na brod, petnaest ljudi malo će što moći učiniti protiv njih dvije stotine.

Zaustavit ćemo ih, reče Boland odlučno.

Bolje da se pripremiš na napuštanje broda ako se dogodi najgore.

Ne, reče Boland hladno. Ova stara olupina možda ne izgleda naročito dobro, ali ipak pripada Mornarici Sjedinjenih Država. Neću

je predati bez da netko plati za to. Reci admiralu Hunteru što se ovdje dogodilo. Reci mu...

Reci mu sam. Neću poletjeti tim helikopterom bez tebe i tvoje posade.

Boland se turobno nasmiješi. Sretno!

Vidimo se na uzletištu, reče Pitt.

Zatim se okrene i iziđe van.

Pilotsko sjedalo prekriveno vinilom bilo je vlažno i ljepljivo kad je Pitt sjeo na njega. Izvršio je provjere pred polijetanje dok se magla zgušnjavala oko broda. Atmosfera je bila teška, a sva su svjetla bila prigušena. Ništa se nije moglo vidjeti izvan broda more je nestalo, nebo je nestalo, a iz kabine helikoptera bio je vidljiv samo mali svijet od dvjesto četvornih stopa.

On uključi pomoćni pogon i gurne sklopku za pokretanje motora. Helikopter se zatrese i zastenje kao da prosvjeduje dok se njegova turbina sve brže okretala tada pokazivač ispušne temperature i cviljenje iz ispušne cijevi obavijesti Pitta o glatkom startu. Divovske elise počele su polako udarati magloviti zrak praćene svojim specifičnim fijukom.

Kad su se igle na pokazivačima na upravljačkoj ploči namjestile na svoje normalne položaje, Pitt posegne na sjedalo kopilota i podigne Mauser omotan ručnikom. Položi oružje u krilo i brzo ga odmota, provjerivši je li rukohvat dobro pričvršćen. Zatim ubaci spremnik s pedeset metaka, iziđe iz kabine i zagleda se u sablasno svjetlo. Nije mogao razabrati ništa. Skija za slijetanje na helikopteru pružila mu je nekakvu zaštitu on čučne na pete i nacilja oružje u maglu.

Pitt je morao čekati samo devedeset sekunda prije no što su se dvije prilike poput duhova materijalizirale kod ograde na krmu i prijeteći krenule prema helikopteru. Pitt je pričekao dok nije bio siguran da nisu članovi posade MariheAnn. Zatim Mauser propjeva.

Dvije polugole prilike tiho padnu na pod, a iz ruke im ispadne sada već poznato oružje i odbije se od čeličnih ploča palube. Pitt se okrene za puni krug oko sebe, promatrajući okolinu, prije no što je prišao palim ljudima i kratko ih pregledao. Ležali su iskrivljeni i mlitavi jedan pokraj drugog, a život im je istjecao iz probijenih grudi. Zelene, gotovo nevidljive hlačice na bokovima i oružje koje su nosili bili su identični onima koje je vidio na ljudima koje je ubio na

Starbucku. Jedina razlika koju je ugledao, razlika koju nije stigao vidjeti prije, bila je mala plastična kutija koja je, čini se, pod pazuhom bila pričvršćena za grudi oba čovjeka.

Prije no što je mogao detaljnije proučiti leševe, njegov je pogled privukla druga prilika koja je polako ustajala iza ograde. Pitt uperi oružje i lagano povuče okidač. Kratki rafal po drugi put nadglasa zvuk fijukanja elisa helikoptera i nejasna prilika iznenada padne unatrag i nestane u magli. Pitt se oprezno primakne ogradi. Gotovo je stao na ono što je tražio, kad je rukom potegnuo po tome. Bila je to kuka za hvatanje sa šest zakrivljenih krakova prekrivenih debelim slojem gumene pjene, a konopac za kojeg je bila prikvačena gubio se u vodi pod njim.

Sada mu je bilo jasno kako su ti čudni ljudi iz mora, pod krinkom magle, u tišini poslali gotovo stotinu brodova i tisuće članova njihovih posada na dno ovog zabitog dijela Pacifičkog oceana.

Pittove misli prekine teška grmljavina automatskih pušaka kalibra 45 i oštrije praskanje karabina kalibra 30.

Vriska ranjenih ljudi uzbiba maglu. Pitt osjeti čudnu odvojenost od bitke koja je postajala sve žešća.

Zalutali metak fijukne pokraj helikoptera i padne daleko u vodu. Prokletstvo vikne Pitt.

Jedan pogodak u vitalni dio uništio bi helikopter.

Tri obrisa izrone iz magle i pretvore se u ljude koji se skotrljaju na uzletišta, izbezumljenih očiju i oznojenih lica. Hajde, ne zastajte, zagrmi Pitt. Idemo! Pitt se nije okretao dok je govorio pogled mu je bio usmjeren u tminu. Prošla je gotovo puna minuta prije no što još jedna prilika dotrči do uzletišta. Mladi, uspaničeni mornar trčao je tako brzo da se poskliznuo na mokru palubu i odletio bi u more ispod ograde da ga Pitt nije snažno uhvatio za ruku.

Lakše reče Pitt. Dugo bi plivao do kuće.

Žao mi je, gospodine, izlane mornar. Nismo mogli vidjeti gadove bili su na nama prije no što smo se stigli pribрати.

Pitt gurne mladog mornara u zaklon helikoptera, a još četiri prilike pojave se iz sivila. Jedan od njih bio je kormilar koji je vukao Farrisa. Jedini preživjeli sa Starbucka mentalno se odvojio od bitke koja se odvijala oko njega. Gledao je ravno kroz Pitta, a oči su mu bile širom otvorene, s tupim, nezainteresiranim pogledom.

Položite ga u sjedalo kopilota i čvrsto ga privežite, zapovjedi Pitt kormilaru. Zatim skrene pažnju na prednji dio broda. Uhvati lijevo uho šakom i oslušne, te razabere teške korake nekoliko stopa iza granice vidljivosti.

Pitt, jesi li tamo?, vikne glas.

Produži, vikne Pitt. Bez naglih pokreta!

Nema problema, odgovori glas, vučem ranjenika.

Iz magle iziđe poručnik Harper, strojarski časnik koji je težio gotovo dvije stotine i pedeset funta. Preko ramena je nosio mladića ne starijeg od devetnaest godina. Mladićevo lice bilo je pepeljastosive boje, gusti mlaz krvi slijevao mu se desnom nogom i kapao na palubu. Pitt posegne i dohvati veliki biceps, povukavši masivno tijelo spojeno s njime na uzletišta.

Koliko ih je još za vama?

Mi smo posljednji.

Zapovjednik Boland?

Cijela gomila tih golih gadova skočila je na njega i poručnika Stanlevja pred mostom. Harperov ton bio je pokajnički.

Bojim se da su sredili obojicu.

Ubacite dečka u helikopter i vidite što se može učiniti da se zaustavi krvarenje, zapovjedi Pitt. Neka ljudi formiraju liniju paljbe s preostalim oružjem. Još ću jednom provjeriti ima li ranjenih.

Pazite, gospodine. Vi ste nam jedini pilot.

Pitt ne odgovori. Skoči s uzletišta i naslijepo potrči palubom, dok su mu se noge sklizale na mokrim pločama disao je kratkim, dubokim udasima. U magli se pojave obrisi i Pitt zapuca iz Mausera i izrešeta ih. Tri čovjeka iz mora sruše se poput žita pod kosom. Pitt zadrži prst na okidaču, pucajući ispred sebe. Noga mu zapne za konopac i on se ispruži na palubu pad će mu ostaviti lijep obrazac masnica na prsima. Ležao je tamo trenutak, dok mu je ozlijeđena noga bolno pulsirala. Bilo je tiho, previše tiho iz magle nije dopirala jeka glasova niti bljeskovi oružja. Puzio je palubom, držeći se zidova, koristeći se čamcima za spašavanje da bi se zaklonio. Bio je siguran da je Mauser imao još samo nekoliko metaka. Ruka mu dodirne nešto ljepljivo i mokro. Znao je što je to i bez gledanja. Trag je vodio u tminu i on krene za njim. Na nekim je mjestima bio rijedak, a na

drugima je postajao lokva. Završavao je kod nepomičnog, mrtvog tijela poručnika Stanlevja, časnika prostorije za detekciju.

Pitt je osjećao samo čisti bijes, ali um mu je bio bistar i fokusiran. Lice mu se zategne u masku frustracije zbog nemoći da učini bilo što za Stanlevja. On se prisili da nastavi, voden nekim podsvjesnim nagonom koji mu je govorio da Boland još nije mrtav. Tada zastane i oslušne. Negdje pred njim začuo se prigušeni jauk.

Pitt je skoro stao na njega prije no što ga je vidio. Boland je puzio po trbuhu, vukući tijelo palubom, dok mu je držak harpuna dug četiri stope virio iz ramena. Glava mu je bila pognuta, a šake stisnute majica koja mu je pokrivala prsa i ramena bila je natopljena crvenom tekućinom. On zbunjeno pogleda Pitta, dok mu je lice bilo iskrivljeno od boli. Vratio si se?

Izgubio sam glavu, reče Pitt uz škrti osmijeh. Pripremi se to koplje mora van. On zadjene Mausera za pojas i nježno premjesti Bolanda u udobniji položaj uza zid, pazeći pritom da se ne pojavi još koji ubojica. Zatim zgrabi dršku koplja s obje ruke.

Spreman? Brojim do tri.

Učini to brzo, ti sadistu, reče Boland, očiju punih boli.

Pitt zgrabi dršku snažnije i reče Jedan.

Položi nogu na Bolandova prsa. Dva. Pitt snažno povuče.

Okrvavljeno koplje iziđe iz Bolandovog ramena.

Boland se nagne unaprijed i zaječi. Zatim se osloni na zid i pogleda Pitta staklastim očima. Kujin sine, progundā on. Nisi rekao tri. Zatim mu se oči okrenu u dupljama i on se onesvijesti.

Pitt baci koplje preko ograde i podigne Bolandovo mlitavo tijelo, pa ga prebaci preko ramena. Zatim potrči onoliko brzo koliko mu je to dopuštala težina njegovog tereta i njegova ukočena noga, koristeći se poklopcima za teret i dizalicama kao zaklonom. Dvaput je morao zastati, kad je čuo zvukove koji su dopirali iz magle. Ošamućeno je nastavio, uz spoznaju da će jedanaest ljudi umrijeti ako on ne podigne helikopter s palube Marthe Ann. Napokon, jedva dolazeći do daha, doteturao je do ruba uzletišta.

Dolazi Pitt, izlance najglasnije što su mu dopuštala izmučena pluća.

Snažne ruke poručnika Harpera podignu Bolanda s Pittovog ramena i unesu onesviještenog zapovjednika u helikopter. Pitt izvuče Mauser iz pojasa i usmjeri cijev prema pramcu, pucajući sve dok i

posljednja čahura nije izletjela i pala na palubu. Zatim se popne u kabinu i baci na pilotsko sjedalo, siguran da je uspio.

Pitt se nije trudio da pričvrsti sigurnosni pojas povukao je ručicu za gas, oprezno usmjeravajući helikopter u vis dok su elise rotora zujile sve jače, a skije se polako odvajale od uzletišta. Helikopter se podigne nekoliko stopa u vis prije no što ga Pitt usmjeri prema naprijed i napusti Marthu Ann.

Kad se udaljio od broda, Pitt je gledao pokazivač stupnja nagiba letjelice sve dok mala kuglica nije bila u sredini. Gdje je nebo?, pitao se u sebi. Gdje? Gdje?

Iznenada, nebo se pojavi. Helikopter izleti u mjesečinu. Elise rotora podizale su ga sve više letjelica lijeno, poput albatrosa, nagne svoj aluminijski kljun i krene u potjeru za svojom sjenom od mjesečine prema udaljenim zelenim palmama Havaja.

Poglavlje XII

Henry Fujima bio je posljednji pripadnik rase koja izumire, četvrte generacije japanskih Havajaca, čiji su otac, otac njegovog oca, i njegov otac prije njega, bili ribari. Tijekom četrdeset godina, po lijepom vremenu, Henry je uporno progonio tune u svojem ručno izgrađenom sampanu. Flote sampana koje su toliko godina bile znane Havajcima sada su nestale. Sve jača konkurencija međunarodnih ribarskih kompanija i krivolovaca uzimala je danak floti, sve dok Henry nije ostao posljednji koji je zabadao svoj štap od bambusa pod površinu kože velikog Pacifika.

Stajao je na stražnjem dijelu svojega malog, čvrstog čamca, s ukočenim, bosim nogama na drvenom dnu, umrljanom tijekom godina uljem tisuća mrtvih riba. Zabacio je svoj štap u ranojutarnje valove, prisjećajući se starih vremena dok je lovio ribu sa svojim ocem. Nostalgично se prisjećao mirisa ugljena u hibachiju i smijeha dok su boce sakea prelazile od sampana do sampana kad bi se flota u sumrak okupila i privezala. Zatvorio je oči, gledajući odavno umrla lica, oslušujući glasove koji više nisu govorili. Kad je opet otvorio oči, pogled mu privuče mrlja na obzoru.

Gledao je kako mrlja raste i pretvara se u brod, hrdavu, staru olupinu koja je jurila morem. Henry nikada nije vidio da veliki trgovački brod tako brzo siječe valove.

Sudeći po pjeni koja je letjela visoko tiz trup broda, kretao se gotovo dvadeset i pet čvorova. Tada se ukoči.

Brod je išao ravno, a Henry mu je bio na putu. Vezao je svoju košulju na štap i počeo njome panično mahati lijevodesno. U užasu, promatrao je kako pramac raste nad njim poput čudovišta koje se sprema progutati muhu. On vrisne, ali nitko se ne pojavi iza ograde visoke palube most je bio prazan. Stajao je bespomoćno i zapanjeno kad se veliki, hrdavi brod zabio u njegov sampan, razbijajući umorni mali čamac u tisuće ivera.

Henry se borio za život pod vodom, a brodske elise u prolazu izrezale su mu ruke. Dok je propeler prolazio, očajničkim naporima spasio se da ga ne povuče prema sebi. Izbio je na površinu boreći se da uhvati dah među uskovitlanim valovima zaostalim iza broda. Napokon je uspio održati glavu nad površinom, polako plivajući i trljajući sol iz očiju, dok mu je krv tekla iz ozlijeđenih ruku.

Pitt je ušao u svoj stan tek nakon deset ujutro. Bio je umoran i oči su mu se same sklapale. Malo je šepao noga mu je bila ponovno premotana, a osim malo ukočenosti, nije osjećao nikakvu bol. Više od svega na svijetu htio je pasti u krevet i zaboraviti na protekla dvadeset i četiri sata.

Ignorirao je zapovijed da spusti posadu MarhteAtin u Pearl Harbour ili na heliodrom u Hickam Fieldu. Umjesto toga, spustio je helikopter na travnjak na dvjesto stopa od ulaza za hitne slučajeve Vojne bolnice Tripler, te velike betonske građevine položene na brdo koje je gledalo na južnu obalu Oahua. Bio je tamo dok Bolanda i mladog mornara nisu prenijeli na stolove za operacije, a tek tada dopustio je ljubaznom vojnom liječniku da mu zašije posjekotinu na nozi. Tada je neprimjetno izišao na stražnja vrata, pozvao taksi i mirno zadrijemao tijekom vožnje do plaže Waikiki.

U udobnosti svojeg kreveta nije spavao duže od pola sata, kad netko zalupa na vrata. U početku, lupanje mu je zvučalo kao udaljena jeka u stražnjem dijelu njegove glave i pokušao ga je potisnuti. Na kraju se izvukao iz kreveta i doteturio preko apartmana do vrata, te ih otvorio. Uplašena žena zrači nekakvom čudnom ljepotom, kao da je neki duboko skriveni animalni instinkti čine življom. Nosila je kratki muumuu ukrašen crvenim i žutim cvjetovima, jedva dovoljno dug da joj prekrije bokove. Njezine kestenjastosmede oči gledale su ga, raširene, tamne i uplašene.

Pitt je na trenutak stajao na mjestu, a zatim korakne unatrag i pozove je unutra. Adriana Hunter prođe pokraj njega u apartman, okrene se i baci mu se u naručje. Drhtala je i govorila kroz jecaje.

Pitt je zagrlj. Adriana, za ime Božje.

Ubili su ga, zajeca ona.

Pitt je odmakne od sebe i zagleda se u njezine podbuhle, vlažne oči.

O čemu pričaš?

Riječi se zakotrljaju iz nje. Ležala sam u krevetu s... prijateljem. Ušli su kroz prozor terase, njih trojica, tako tiho da nismo ni shvatili da su u sobi dok nije bilo prekasno. Pokušao se boriti, ali nosili su nekakve male, bezvučne pištolje. Ubili su ga. Bože, izrešetali su ga. Njegove krvi bilo je posvuda. Bilo je strašno.

Drhtala je Pitt je povede prema ležaju i čvrsto je zagrlj.

Ja sam vrisnula i utrčala u ormar i zaključala vrata, nastavi ona. Smijali su se stajali su tamo i smijali se. Mislili su da sam zatvorena u ormaru, ali ormar je imao vrata s obje strane. Otvara se i u gostinjsku sobu. Zgrabila sam haljinu s vješalice i pobjegla kroz prozor gostinjske sobe. Nisam htjela poći na policiju. Bojala sam se. Pokušala sam nazvati tatu, ali u uredu su rekli da je nedostupan. Tada sam se već uspaničila. Nisam imala kamo, pa sam došla ovamo.

Obrisala je oči rukom.

Stajala je tako da joj se tijelo ocrtavalo na svjedu i Pitt je mogao vidjeti da ispod muumuuu nema ništa na sebi.

To je noćna mora, prošapta ona.

Prljava, odvratna noćna mora. Zašto su to učinili? Zašto?

Sve u svoje vrijeme, reče on nježno.

Podi u kupaonicu i umij se. Šminka s očiju ti je na pola obraza. Zatim ćeš mi reći koga su to oni ubili.

Ona se odgurne od njega. Ne mogu.

Opameti se, odbrusi on. Stan ti je ukrašen truplom. Što misliš, koliko ćeš dugo čuvati tajnu?

Ja... ne znam.

Policiji Honolulua trebat će dvadeset minuta da ga identificira. Čemu onda izigravati mučenicu? Je li to lokalna zvijezda koja ima ženu i desetero djece?

Još gore. On je prijatelj mojeg oca.

Oči su joj bile molećive.

Ime, reče on.

Kapetan Ori Cinana, promrmlja ona polako.

On je časnik tatine flote.

Pitt je bio dovoljno priseban da zadrži ravnodušan izraz na licu. Bilo je gore no što je mislio. Pokazao je prema kupaonici i jednostavno rekao Idi!

Ona poslušno ude u kupaonicu, okrene se i pogleda ga nekako čudno i bespomoćno, pa zatvori vrata. Čim je začuo vodu kako teče, Pitt posegne za telefonom. Bio je bolje sreće od Adriane. Pet sekunda nakon što je operateru na centrali rekao svoje ime, admiral Hunter bučno se oglasi na vezi.

Što ste, do vraga, mislili kad mi se niste javili?, napadne ga Hunter.

Bio sam gotov, admirale, odgovori Pitt. Ne bih vam bio od koristi dok se ne operem i ne uhvatim par sati sna, što mi je onemogućeno, zahvaljujući vašoj kćeri.

Kad je Hunter opet progovorio, ton glasa bio je sasvim drukčiji. Moja kćer? Adriana? Ona je s vama?

Ima truplo u svojem stanu. Nije mogla doći do vas, pa je došla ovamo.

Hunter zastane na dvije sekunde.

Zatim se oglasi snažnije no prije.

Ispričajte mi detaljno.

Iz onoga što mi je uspjela ispričati, razabrao sam da su naši prijatelji iz Vrtloga ušli u njezin stan preko terase i upucali čovjeka. Adriana je pobjegla kroz dvostruki ormar.

Je li ozlijeđena?

Nije.

Pretpostavljam da policija zna za to.

Na sreću, nije ih zvala. Koliko ja znam, žrtva još uvijek krvari po njezinom tepihu.

Hvala na obavijesti. Dovest ću odmah ljude iz službe sigurnosti Pitt začuje kako Hunter izvikuje prigušene zapovijedi s druge strane linije. Mogao je lako zamisliti kako svi unutar dosega glasa skaču poput uplašениh zečeva. Zatim se vrati na liniju.

Je li identificirala žrtvu?

Pitt duboko udahne.

Kapetan Ori Cinana.

Hunter je imao stila. Pitt mu to nije mogao zanijekati. Tišina je trajala samo djelić trenutka. Koliko brzo možete ti i Adriana doći ovamo?

Za najmanje pola sata. Moj auto još uvijek je parkiran na doku u Honoluluu. Morat ćemo uzeti taksi.

Bolje da ostanete tamo gdje jeste. Čini se da su ti ubojice svugdje. Odmah ću poslati čuvare.

U redu, bit ćemo ovdje.

Još jedna stvar. Koliko dugo poznajete moju kćer?

Čista slučajnost, gospodine. Oboje smo se našli na istoj zabavi nakon što sam vam donio kapsulu iz Starbucka. Trudio se svim

silama zvučati nehajno. Čula me kako spominjem vaše ime pa se predstavila. Pitt je znao na što Hunter misli, pa ga je preduhitrio.

Valjda sam u razgovoru spomenuo da sam odsjeo u Moana Towersu. Vjerojatno se toga prisjetila u panici pa je došla ovamo.

Ne znam kako si je Adriana tako sjebala život, reče on.

Ona je zapravo jako dobra djevojka.

Pitt zastane. Kako se ocu govori da mu je kćer seksualni manijak i da je pijana ili drogirana osamnaest sati od dvadeset i četiri na dan?

Krenut ćemo prema Pearlu čim čuvari dođu ovamo, bilo je sve što je Pitt uspio reći. Zatim spusti slušalicu i ulije si čašu Scotcha. Imao je okus poput tekućine za čišćenje vodovoda.

Došli su deset minuta kasnije, ne da ih otprate u stožer generala Huntera u Pearl Harbour, već da otmu Adrianu i ubiju Pitta. Njegova je pažnja bila podijeljena između Adriane, koja se sklupčala na kauču i spavala mirno poput djeteta, i ulaznih vrata. Pitt osjeti kako mu se koža na vratu zateže sve dok mu se nije činilo da će puknuti. Nije imao vremena da dohvati telefon.

Spustili su se na konopcima s krova, njih petorica, i tiho ušli u sobu s balkona Pittove spavaće sobe. Njihovi poznati kompaktni pištolji nisu bili upereni u Pittovo srce, već u Adrianin usnuli mozak.

Pomakni se i ona umire, reče čovjek u sredini, div sa zlatnim očima.

Pitt je u tih prvih nekoliko sekunda šoka bio svjestan samo potpune odsutnosti emocija, kao da ga je ovaj potpuno neočekivani događaj lišio sposobnosti razmišljanja. Ali tada, polako, ogorčeno shvati da je ovaj krupni čovjek pred njim manipulirao njegovom sudbinom već više od tjedan dana. Bio je to čovjek dubokih, žutih očiju koji ga je progonio u snovima i noćnim morama, čovjek koji je otkrio tajnu Kanolija iz arhiva muzeja Bishop prije tako mnogo godina.

Krupni čovjek se približi. Izgledao je premlado za čovjeka koji se sigurno bližio sedamdesetoj godini. Proces starenja nije mu naborao kožu niti sasušio mišiće.

Bio je odjeven neformalno, poput kupača, s kupaćim gaćama i hotelskim ručnikom prebačenim preko jednog ramena, dok su drugi bili odjeveni kao ljudi s ulice. Lice mu je bilo dugo i mršavo, uokvireno gustim slojem razbarušene srebrene kose.

Div se približi i nasmiješi prijateljskim osmijehom barakude, gledajući svojim hipnotičkim žutim očima s visine od šest stopa i

osam pedala.

Dirk Pitt iz Nacionalne agencije za mora i podmorje. Glas je bio tih i dubok, ali u njemu nije bilo ničeg zlobnog niti prijetećeg.

Čast mi je. Godinama pratim vaše pothvate s interesom povremeno su i zabavni.

Drago mi je što sam vam zabavan.

Hrabro rečeno. Nisam očekivao ništa manje. Div klimne svojim ljudima. Oni prikiju Pitta za stolac prije no što je mogao shvatiti što se događa.

Moje isprike zbog smetnje, gosp. Pitte. Prljava igra, neugodna koliko to prljave igre već jesu, ali nužna. Žao mi je što sam vaš morao uvući u svoj plan. Namjeravao sam vas upotrijebiti samo kao glasnika. Nisam mogao predvidjeti koliko ćete biti uvučeni u priču.

Lijepo uprizoreno, reče Pitt polako. Koliko dugo ste me pratili, čekajući priliku da me navedete na pronalazak kapsule s porukom sa Starbuckč Zašto ja? Desetogodišnji dječak mogao bi uzeti kapsulu s plaže i odnijeti je admiralu Hunteru.

Učinak, bojniče. Učinak i vjerodostojnost. Imate utjecajne prijatelje i rođake u Washingtonu, a vaš dosje u NAMPu prilično je hvalevrijedan. Znao sam da će biti sumnje u točnost poruke, pa sam računao na vašu reputaciju da bi otkriće imalo učinak i vjerodostojnost. Blijedo se nasmiješi i provuče ruku kroz sijedu kosu.

Ali to je bio vrlo loš izbor. Ispalo je da ste vi uvjerali admirala Huntera kako je poruka zapovjednika Dupreea krivotvorena.

Šteta, reče Pitt sarkastično. Oluči blefirati.

Vaš informant nije mnogo propustio.

Da, povremeno je bio vrlo vrijedan.

Nastane duga stanka. Pitt se okrene i pogleda Adrianu. Još je bila sklupčana na kauču. Sretnica, pomisli Pitt spava tijekom cijele ove ružne scene. Zatim vrati pažnju na diva. Ne vjerujem da ste mi rekli vaše cijenjeno ime.

Nema veze. Moje ime za vas nema nikakav značaj.

Ako ćete me ubiti, mislim da je pošteno da znam tko je odgovoran.

Čovjek je stajao, oklijevajući, a zatim polako klimne glavom.

Delfi, reče jednostavno.

To je sve?

Bit će dovoljno.

Ne izgledate kao Grk.

Pittove ruke sada su bile čvrsto vezane iza stolca dva čovjeka još su uvijek imali oružje upereno u Adrianu. Druga dvojica završili su s Pittom i udaljili se.

Osim Delfija, svi drugi izgledali su normalno srednje visine i težine, preplanule kože, odjeveni u obične kratke hlače i aloha majice. Lica su im bila bezizražajna tiho su i bez pogovora prihvaćali Delfijev autoritet. Pitt nije sumnjao da i ubijaju na njegovu zapovijed.

Izgradili ste bezobzirnu i učinkovitu organizaciju. Stvorili ste jednu od velikih misterija ovog vremena. Tisuće mornara umrlo je od vaše ruke. Zbog čega?

Žao mi je, gosp. Pitte. Ovo nije film u kojem glavni negativac ispriča sve prije no što ubije glavnog junaka. Nema teatralnosti, nema dugih klimaksa, nema nepotrebnog otkrivanja tajna. Gubio bih vrijeme pokušavajući objasniti svoje motive bilo kome s manje intelektualnog razumijevanja od jednog Lavelle i Roblemanna.

Kako me planirate srediti?

Nesreća. Budući da volite vodu, umrijet ćete u vodi, utopljeni u vlastitoj kadi.

Neće li to izgledati smiješno?

Ne. Namjeravam učiniti to na uvjerljiv način. Policija će pretpostaviti da ste se brijali električnim aparatom za vrijeme kupanja. Priznajem da je to glup postupak. Aparat vam je ispao iz ruke i pao u vodu. Voltaža je bila dovoljna da vas onesvijesti glava vam je pala pod vodu i utopili ste se. Istražitelji će to zabilježiti kao nesretan slučaj, a zašto i ne? Vaše ime bit će tiskano u osmrtnicama novina, i Dirk Pitt će s vremenom tonuti u zaborav među svojim rođacima.

Iskreno, čudim se što se toliko trudite zbog mene.

Prikladan kraj za čovjeka koji je gotovo uništio pothvat koji je briljantno zamišljen i proveden gotovo trideset godina.

Poštedite me ega, zareži Pitt.

A što je s Adrianom? Moglo bi biti čudno ako se oboje utopimo u kadi za vrijeme brijanja.

Opustite se. Sudbina gdice Hunter nije da bude ozlijeđena. Uzimam je kao taoca. Admiral Hunter dvaput će promisliti prije no što nastavi svoju potragu za Pacifičkim vrtlogom.

To neće zadržati Huntera duže od dvije minute. Dužnost je u njegovom priručniku važnija od obitelji. Gubite vrijeme. Pustite je.

I ja sam discipliniran čovjek, reče Delfi. Nikad ne odstupam od svojim planova kad ih jednom načinim. Moji su ciljevi jednostavni. Samo se želim osloboditi destruktivnih planova komunističkih zemalja i imperijalističkih nagona Sjedinjenih Država. Oni će zajedno uništiti civilizaciju. Ja imam namjeru preživjeti.

Vrijeme, pomisli Pitt. Moram ga navesti da priča. Još nekoliko minuta i Hunterovi ljudi bit će na vratima.

Govor mu je bio jedino oružje.

Ludi ste, reče Pitt hladnokrvno.

Tijekom desetljeća vršite masovna ubojstva u ime preživljavanja. Poštedite me starih, otrcanih fraza o komunizmu i imperijalizmu. Vi ste običan anakronizam, Delfi. Vaša vrsta izišla je iz mode s Karlom Mancom, zalizanom kosom i brčićima. Zakopani ste već pola stoljeća i to i ne znate.

Delfijeva proračunana hladnokrvnost malo je napukla obrazi su mu malo porumenjeli, ali odmah je vratio kontrolu.

Filozofska odvojenost je za neznalice, bojniče. Za nekoliko minuta više neću morati slušati vaše iritantne pokude. On klimne. Jedan od stražara pode u kupaonicu i otvori slavinu kade. Pitt pokuša pomaknuti ruke. Iako su mu zapešća bila omotana mnogo puta, konopac je bio dovoljno labav da mu ne ostavi masnice na koži.

Pitt iznenada pomisli da ga čula varaju osjetio je sladak, ugodan miris plumerije. Bilo je to nemoguće, ali znao je da je ona ovdje. Summer je bila u sobi.

Delfi tiho pokaže prema Adriani i čovjek koji je vezao Pitta izvadi iz džepa malu kutiju, stavi iglu na injekciju, pa podigne rub Adrianinog kratkog muumua, nakon čega zabije iglu u jednu stranu lijepo zaobljene stražnjice. Ona se malo trgne, uzdahne, namršti se, pa za nekoliko sekunda utone u dubok san koji je sličio komi. Delfijev pomoćnik brzo vrati injekciju u džep i podigne Adrianu u naručje, čekajući nove zapovijedi od svojega gospodara.

Bojim se da je ovo zbogom, reče Delfi.

Odlazite prije glavnog događaja?

Nastavak me više ne zanima.

Nikada nećete s njom izići iz zgrade.

Imamo automobil u podrumskoj garaži, reče Delfi samozadovoljno. On priđe vratima, odškrine ih i proviri u hodnik. Kad je već napola izišao kroz vrata, Pitt vikne za njim.

Posljednje pitanje, Delfi.

Div zastane, okrene se i pogleda Pitta.

Djevojka koja se naziva Summer, tko je ona?

Delfi se zlobno nasmiješi. Summer je moja kći. On mahne u znak pozdrava. Zbogom, bojniče.

Pitt očajnički pokuša još jednom. Pozdravite u moje ime bandu na Kanoliju.

Delfijev pogled se smrkne. Činilo mu se kako mu je na trenutak pala na um neka neizrečena sumnja, a tada je brzo potisne gledajući u Pitta.

Zbogom, reče on, pa iziđe u hodnik poput sjenke.

Pitt nije uspio zadržati Delfija dovoljno dugo da spriječi Adrianinu otmicu. Sjedio je očajno, kada čovjek iziđe iz kupaonice, klimne, pa se vrati unutra.

Drugi stražar odloži svoje oružje na stolac i priđe Pittu, a njegovo obično, okruglo lice skrivalo je svaku naznaku sadističke crte ličnosti.

Pitt je vidio kako se udarac približava, ali bilo je prekasno da se sagne. Mogao je samo spustiti glavu.

Stražareva šaka zabila se u vrh Pittove glave, tako da je odletio sa stolca na pod pokraj balkonskog zastora.

Pittu se smrača pred očima, ali on protrese glavom i nesigurno se postavi na noge. Kao kroz maglu, ugleda stražara kako kleči na podu, držeći jednom rukom deformirano zapešće i cvileći poput ranjene životinje.

Kopile je slomilo zapešće, zaključa Pitt. Na licu mu se pojavi okrutan osmijeh kad je shvatio da bol iz kvrge na njegovoj glavi nije ništa prema boli od prijeloma kosti.

Pitt je nepokretno stajao. Tada se jedna ruka pojavi iza zastora i dodirne mu ruku. On osjeti kako netko reže konopac kojim su mu bile vezane ruke i zapešća. Aroma plumerije zapljusne ga poput toploga, oslobadajućeg vala. Za trenutak, bio je slobodan, a netko mu je oprezno gurnuo mali dvosjekli nož u dlan desne ruke. Nije se usuđivao okrenuti prema njoj i odmaknuti zastore koji su je skrivali.

Umjesto toga, čvrsto je zgrabio nož i provrtio šakama kako bi bio siguran da se može osloniti na njih i da nisu ukočene.

Stražar je prestao s cviljenjem i počeo je puziti po tepihu prema Pittu. Njegov partner u kupaonici radio je svoj posao, svjestan jedino zvuka vode koja je u mlazu istjecala iz slavine na kadi. Stražar položi slomljenu ruku u krilo, posegne zdravom rukom prema stolcu i zgrabi svoje oružje, pa u kratkom luku okrene cijev i nacilja u Pittova prsa, dok su mu bol i mržnja izbrisali iz uma svaku pomisao na Delfijevu zapovijed o insceniranju nesretnog slučaja.

Znoj se osuši u svakoj pori Pittovog tijela. Stražar je bio predaleko da krene prema njemu projektil iz oružja probušit će mu torzo prije no što prijeđe i pola razdaljine između njih.

Stražar je dugo sjedio i samo je promatrao Pitta. Tada se, počne približavati na koljenima, malo po malo, smanjivši razdaljinu na pet stopa. Još uvijek predaleko.

Pitt je prolazio kroz muke prokletih. Tri stope razdaljina je morala biti manja od tri stope prije no što bude mogao udariti s nekakvom nadom da će prvi pogoditi cilj. Dužina ruke. Mora biti dužina ruke, reče on sebi odmjeravajući razdaljinu.

Stražar dopuzi bliže. Oružje je bilo usmjereno u Pittova prsa, a povremeno bi se podizalo prema glavi. U jednom trenutku, uz zloban osmijeh, spustio ga je prema Pittovim genitalijama.

Strpljenje, ponavljao je Pitt sebi iznova i iznova. Strpljenje. Dvije najvažnije riječi, ponavljao je on u sebi, bile su strpljenje i nada. Možda će mu i uspjeti stražar je skoro prišao dovoljno blizu. Pitt je napeto čekao još nekoliko sekunda kako bi bio siguran. Ako napadne prebrzo, možda neće stići odgurnuti oružje dovoljno u stranu od svojeg tijela prije no što opali, a nije sumnjao u to da će stražar refleksno pritisnuti mali gumb za pucanje i na najmanji kontakt. Njegova jedina prilika za uspjeh ležala je u iznenađenju. Još je uvijek držao iza leđa svoje oslobođene ruke, uljulkujući stražara u lažno uvjerenje da ima pred sobom lak plijen. Trenutak se približavao. Prisilio se da otvori usta i raširi oči, glumeći strah.

Tada skoči. Lijevom rukom udari stražarevu ruku s oružjem prema gore, ignorirajući šištanje projektila dok je ovaj prozujio jedva na pedalj iznad njegovog ramena, a gotovo istim pokretom zamahne desnom rukom u kratkom luku oštrica noža prereze stražarevo grlo

sve do dušnika. Strašan zvuk grgljanja dopre iz rane u stražarevom vratu dok mu je krv šikljala na grudi, na tepih i na Pittove ruke. Oči stražara šokirano se zagledaju u Pitta, prije no što se okrenu u dupljama njegovo tijelo polako sklizne na pod, trzajući se.

Pitta je na trenutak prikovao prizor mrtvog stražara. Zatim dohvati oružje s poda i polako krene prema kupaonici.

Mogao je čuti zujanje električnog aparata za brijanje dok je drugi stražar pripremao instrument Pittovog pogubljenja.

Kada je bila puna i spremna. Pitt je gledao u vrata od kupaonice dok se polako prikradao oslonjen na zid.

Iznenada, kroz apartman odjekne zvuk zvonca na vratima. Pitt se trgne od neočekivanog zvuka i ukoči se kad je drugi stražar izletio iz kupaonice i zastao u nijemom šoku od užasnog prizora svojeg mrtvog suborca na podu.

Tada se okrene i blijedo pogleda Pitta.

Baci oružje i ne miči se, reče Pitt oštro.

Delfijev krvnik stao je nepomično, gledajući malo oružje u Pittovoj ruci. Zvonce na vratima opet se oglasi.

Čovjek skoči u stranu, a dok je podizao svoje oružje prema Pittu, ovaj ga ustrijeli ravno u srce.

Stražar zastane na mjestu, gledajući u Pitta odsutnim, iznenađenim pogledom. Ruke mu mlitavo padnu niz bokove, ispustivši na pod oružje, i on se polako spusti na koljena, prevrne u stranu i ostane ležati na podu u položaju fetusa.

Pitt je stajao nepokretno, slušajući panično lupanje po ulaznim vratima, dok je promatrao mrtvo tijelo čovjeka pred sobom. Učini mu se da se četiri zida sobe sklapaju na njega. Nešto je nedostajalo. Njegov um odbio je suradnju nakon posljednjih nekoliko minuta bio je tup i zbunjen. Još je netko trebao biti tamo...

Summer!

On potegne u stranu zastor kod balkona, ali iza njega ne pronađe ništa osim zida. Panično pretraži sobu, dozivajući je po imenu. Nije odgovorila. Balkon, pomisli on. Sigurno je pratila Delfija i njegove ljude s krova. Balkon je bio prazan, ali konopac je bio vezan za ogradu koja je vodila na terasu apartmana ispod njegovog. Pobjegla je na isti način kao i prije.

Tada njegove oči zapaze mali cvijet koji je ležao u jednoj od njegovih fotelja. Bio je to delikatni cvjetić plumerije bijele latice s unutarnje strane prelijevale su se u žutu nijansu. On ga podigne, proučavajući ga kao da proučava rijetkog leptira. Delfijeva kći, pomisli on. Kako je to bilo moguće?

Još je stajao na balkonu s cvijetom u jednoj ruci i oružjem u drugoj, gledajući prema sjajno plavom valovitom oceanu, kad su ljudi iz Hunterove sigurnosne službe probili njegova vrata.

Poglavlje XIII

Gosp. Pitte... Atraktivna mlada tajnica progovori oklijevajući. Admiral vas očekuje. O, uzgred, reče ona, svi smo ponosni što ste u 101. floti nakon onoga što ste učinili na MarthiAnn.

Kako je admiral podnio otmicu svoje kćeri? Nije htio zvučati previše grubo.

On je žilav momak, odgovori ona jednostavno.

Je li on u svojem uredu?

Nije, gospodine. Svi čekaju u prostoriji za sastanke. Ona ustane i zaobiđe stol. Ovim putem, molim vas.

Slijedio ju je niz hodnik. Ona zastane kod vrata s desne strane, pokuca, otvori ih, najavi ga i tiho zatvori vrata iza njega kad je ušao.

U prostoriji su sjedila četiri čovjeka. Dvojicu je poznao, dvojicu nije. Admiral Hunter mu priđe i rukuje se s njim. Izgledao je starije, mnogo starije i mnogo umornije nego prošli put kod ga je Pitt vidio, prije samo četiri dana.

Hvala Bogu da ste na sigurnom, reče Hunter toplim glasom, iznenadivši Pitta iskrenim i intenzivnim pristupom. Kako vam je noga?

U redu, reče Pitt kratko. On pogleda starca u oči. Žao mi je zbog kapetana Cinanc Adriane. Bila je to moja greška. Da sam barem više pazio.

Glupost reče admiral škrto se osmjehnuvši.

Sredili ste dvojicu gadova. Borba je sigurno bila žestoka.

Prije no što je Pitt mogao odgovoriti, Denver ustane i potapša ga po leđima. Dobro te vidjeti. Izgledaš trulo kao i uvijek.

Možda zato što sam umoran kao pas. San od trideset minuta u dvadeset i četiri sata uništava mi djevojački ten.

Žao mi je zbog toga, reče Hunter. Ali ponestaje nam vremena. Ako ne izvadimo Starbucka vraški brzo, možemo ga otpisati zauvijek. Napor se odražavao u borama oko Hunterovih očiju.

Vama moramo zahvaliti na vremenu koje smo dobili. Poplavljanje prednjeg odjeljka za torpeda bio je djelo genija.

Pitt se naceri. Kormilar MartheAnn bio je siguran da ćemo obojica plaćati štetu od svojih plaća.

Hunter dozvoli da mu nagovještaj osmijeha podigne rubove usana. Dodite i sjednite ali prije svega, dopustite mi da vam predstavim dr.

Elmera Chrvslera, voditelja Istraživačkog centra bolnice Tripler.

Pitt se rukovao s niskim, sitnim čovjekom čiji je koščati stisak nalikovao kliještama. Glava mu je bila potpuno obrijana, a uši su mu pridržavale divovske naočale s okvirima od roga. Smeđe oči iza naočala bile su sitne, ali osmijeh je bio velik i iskren.

I dr. Ravmonda Yorcka, pročelnika Odjela za podmorsku geologiju s oceanografske škole Eton. York nije izgledao kao geolog više je nalikovao krupnom vozaču kamiona ili drvosječi. Bio je krupan, gotovo šest stopa visok, i širok u ramenima. Osmjehnuo se pokazujući savršeno zubalo.

Dok su se upoznavali, Pittovu ruku smrvilo je pet najvećih i najmesnatijih prstiju koje je ikada vidio.

Hunter pokaže Pittu da sjedne, pa reče Nestrpljivo čekamo vaš izvještaj o gubitku MartheAnn i borbi u vašoj hotelskoj sobi.

Pitt se opusti i pokuša natjerati svoj umorni um na kategorizaciju događaja u pravilnom slijedu. Znao je da ga svi pažljivo promatraju, slušajući svaki detalj koji je mogao izvući iz sjećanja.

Denver klimne glavom. Uzmite si vremena i oprostite nam ako tu i tamo upadnemo s pitanjem.

Pitt poče tiho.

Pretpostavljam daje sve počelo kad sam otkrio uzvisinu na morskom dnu, uzvisinu koja nije zabilježena na našim podvodnim topografskim kartama.

Zatim im je ispričao sve. Dvojica znanstvenika zapisivali su bilješke, dok je Denver sve snimao na kazetofon. Povremeno bi neki od ljudi za stolom prekinuo i postavio pitanje na koje bi Pitt odgovorio najbolje što je mogao. Njegov jedini propust bio je vezan uz Summer lagao je rekavši da je sakrio nož u dlan prije no što su ga Delfijevi ljudi vezali.

Hunter skine celofan s kutije cigareta i baci ga u pepeljaru.

A što je s tim Delfijem? Do sada je verbalni kontakt bojnika Pitta jedina komunikacija koju smo imali s bilo kim povezanim s Vrtlogom, ako on to zaista jest.

Dr. Chrvsler se nagne preko stola.

Možete li detaljno opisati tog čovjeka?

Približno šest stopa i osam pedalja visine, odgovori Pitt.

Dobrih je proporcija za tu visinu ne bih nagađao težinu nekoga toliko visokog. Lice puno bora, sijeda kosa i, naravno, njegova najvažnija karakteristika, žute oči.

Chrvslerovo čelo se namršti. Žute?

Da, gotovo zlatne.

To nije moguće, reče Chrvsler.

Albino bi mogao imati ružičaste oči s malo narančaste primjese. Postoje neke bolesti koje mogu promijeniti boju očiju u sivožućkastu. Ali, zlatna boja?! Nije vjerojatno. Šarenica oka jednostavno ne sadrži prave pigmente za tu nijansu.

Dr. York izvadi lulu iz svojeg džepa i polako je okrene u ruci.

Vrlo je čudno to što opisujete diva žutih očiju. Takva osoba zaista je postojala.

Prorok Saveza medija, reče Chrvsler tiho.

Naravno, dr. Frederick Moran.

Ne sjećam se tog imena, reče Hunter.

Frederick Moran bio je jedan od najvećih klasičnih antropologa ovog stoljeća. Zastupao je teoriju da će ljudski um biti ključni faktor u istrebljenju ljudskog roda.

York klimne glavom.

Briljantan ali egocentričan čovjek. Nestao je na moru prije gotovo trideset godina.

Prorok iz Delfa, reče Pitt za sebe.

Denver odmah uoči vezu.

Naravno. Delfi dolazi od proročišta u drevnoj Grčkoj.

Nije moguće, reče Chrvsler. Čovjek je mrtav.

Je li?, upita Pitt. Možda je pronašao svoj Kanoli.

Zvuči kao havajski Shangrila, reče Hunter.

Možda i jest, reče Pitt. On ukratko ispriča svoj razgovor s Georgeom Papaaloom u muzeju Bishop.

Još uvijek mi je teško vjerovati da čovjek poput dr. Morana može jednostavno nestati na trideset godina i iznenada se pojaviti kao ubojica i otmičar, reče York.

Je li taj Delfi rekao nešto drugo što bi ga moglo povezati s Moranom?, upita Chrvsler.

Pitt se nasmiješi. Implicirao je da moja inteligencija daleko zaostaje za inteligencijom Lavelle i Roblemanna, tko god oni bili.

Chrvsler i York se pogledaju.

Vrlo čudno, ponovi York.

Lavella je bio fizičar koji se specijalizirao u hidrologiji.

A Roblemann je bio poznati kirurg. Chrvslerove oči iznenada se rašire i zaustave na Pittu. Prije no što je Roblemann umro, eksperimentirao je sa sustavom mehaničkih škruga koje bi omogućile ljudima da apsorbiraju kisik iz vode.

Chrvsler zastane i priđe spremniku za vodu u jednom kutu sobe. Napuni papirnatu čašu, stvarajući duboke zvukove grgljanja u staklenoj boci, vrati se za stol i iskapi sadržaj čaše prije nego što nastavi.

Kao što svi vjerojatno znamo, primarna funkcija bilo kojeg dišnog sustava jest pribavljanje kisika koje je potreban tijelu i odbacivanje ugljičnog dioksida. Kod životinja i ljudi, pluća labavo vise u prsima i napuhuju se i ispuhuju putem dijafragme i pritiska zraka. Kad je zrak jednom u plućima, apsorbira se u krvotok. S druge strane, ribe dobivaju kisik i rješavaju se ugljičnog dioksida putem mekih tkiva vaskule koje sadrži mnogo sitnih vlakana. Uređaj koji je Roblemann navodno stvorio bio je kombinacija pluća i škruga koji se kirurški spajao s prsima kanalima za prijenos kisika.

To zvuči nevjerojatno, reče Hunter.

Nevjerojatno, da, reče Pitt. Ali to i objašnjava zbog čega niti jedan od ljudi koji su se ukrcali na Marthu Anti nije nosio ronilačku opremu.

Takav mehanizam, doda Chrvsler, teško bi omogućio čovjeku da bude pod vodom duže od pola sata.

Denver odmahne glavom u čudu. Možda se pola sata ne čini mnogo, ali to je još uvijek mnogo bolje od nespretne opreme koja se danas koristi.

Znate li, gospodo, što se dogodilo s Lavellom i Roblemannom?, upita Hunter.

Chrvsler slegne ramenima.

Umrli su prije mnogo godina.

Hunter podigne telefon. Odjel za informacije? Ovdje admiral Hunter. Želim detalje o smrti dvojice znanstvenika koji su se zvali Lavella i Roblemann. Pošaljite mi ih čim ih pronađete.

Pa, to je početak. Dr. York, što znate o podmorskoj geologiji u području Vrtloga?

York otvori aktovku i na stol ispred sebe položi nekoliko karata. Nakon što sam propitao preživjele iz prostorije za detekciju s MartheAnn i zapovjednika Bolanda u bolnici, i nakon što sam čuo Pittova 2zpdL2An.a, mogu donijeti samo jedan zaključak. Vrtlog nije ništa više no neotkrivena podmorska planina.

Kako je moguće da nikada do sada nije otkrivena?, upita Denver.

To nije tako neobično, reče York, ako uzmete u obzir da su planinski vrhovi na kopnu otkrivani sve do kasnih 1940ih, a još moramo načiniti detaljnu kartu devedeset i osam posto morskog dna.

Nisu li većina podmorskih planina vulkani?, upita Pitt.

York napuni svoju lulu iz vrećice s duhanom. Podmorske planine mogu se definirati kao izolirane uzvisine koje se dižu s morskog dna, kružnog oblika, s prilično strmim padinama i relativno malim ravnim površinama na vrhu. Da odgovorim na vaše pitanje, većina podmorskih planina jest vulkanskog porijekla. Međutim, dok znanstveno istraživanje ne dokaže drukčije, mogao bih predložiti drugi pristup.

On zastane da zapali lulu. Ako pretpostavimo kako je mit o Kanoliju istinit i da su otok i njegovi stanovnici zaista potonuli tijekom neke kataklizme, mogao bih razmotriti teoriju da se uzdigao i na kraju potonuo zbog rascjepina, a ne zbog izbivanja vulkana.

Drugim riječima, potres, reče Denver.

Više ili manje, odvrati York. Rascjepine su pukotine u zemljinoj kori. Kao što možete vidjeti, ta podmorska planina nalazi se u zoni Fullertonove pukotine. Moguće je da bi snažna aktivnost mogla podići uzvisinu od nekoliko stotina stopa iznad razine mora tijekom tisuću godina, te da bi je mogla potopiti u roku od nekoliko dana. Bio je okrenut prema prozoru, a oči su mu bile zagledane u prazno dok je vizualizirao proces uništenja po koracima. Izvještaj gosp. Pitta o podizanju morskog dna i nižoj temperaturi vode oko planine također podržava ovu teoriju. Hladna voda iz dubina često se uzdiže i tisuće stopa do površine iz širokih pukotina na dnu, a to objašnjava odsutnost koralja koralji neće uspijevati u vodi s temperaturom ispod dvadeset stupnjeva.

Hunter se na trenutak zamišljeno zagleda u karte, pa reče: Budući da su ljudi koji su se ukrkali na Marthu Ann morali odnekud doći, jesu li mogli doći iz podmorske planine?

Ne razumijem, odgovori York.

Na radaru Marthe Ann nije se vidjelo ništa. To uklanja mogućnost postojanja još jednog broda u okolici. Osim olupina, sonar nije detektirao niti jedno drugo plovilo u blizini, pa to eliminira i podmornicu. Preostaju dvije mogućnosti. Ili se došli iz podvodne komore koju je izgradio čovjek, ili iz same podmorske planine.

Ja bih isključio podvodnu komoru, reče Pitt. Napala nas je vojska od gotovo dvije stotine ljudi. Trebala bi ogromna podvodna građevina za smještaj tolikog broja.

Onda nam preostaje podmorska planina, reče Hunter.

Chrvsler osloni bradu na ruke i zagleda se preko stola u Pitta.

Vjerujem da ste rekli, bojniče, kako ste nanjušili eukaliptus kad je magla obavila brod.

Da, gospodine, to je točno.

Čudno, vrlo čudno, promrmlja Chrvsler.

On se okrene prema Hunteru.

Koliko god to čudno zvučalo, admirale, vaša ideja o podmorskoj planini nije pretjerana.

Kako to?

Ulje eukaliptusa godinama se u Australiji koristilo za pročišćavanje zraka u rudnicima. Također je poznato da smanjuje vlažnost zraka u zatvorenim prostorima.

Zazuj telefon Hunter ga podigne i ne reče ništa samo je slušao. Kad je spustio slušalicu, izraz na licu bio mu je zadovoljan.

Doktori Lavella i Roblemann izgubljeni su na moru na istraživačkom brodu Explorer. Metalska kompanija Pisces poslala ga je na ekspediciju istraživanja dubinske geologije radi operacija vađenja ruda. Explorera su posljednji put vidjeli sjeverno od Havaja prije...

Trideset godina, dovrši Denver. On podigne pogled s hrpe papira koju je držao u rukama. Explorerje bio prvi brod koji je nestao u Vrtlogu.

Kladim se da je i Frederick Moran potonuo na istom brodu, reče Pitt.

Vrlo vjerojatno je bio voda ekspedicije, ustvrđi Chrvsler.

Slagalica pomalo dobiva oblik, promrmlja York.

Da, Boga mi, slaže se. On se nasloni u stolcu i podigne pogled, kao da razmišlja o stropu.

Mnogi od otoka na kojima su živjeli pacifički domorodci bili su izdubljeni pećinama. Koristili su ih primarno u vjerske svrhe. Pećine za sahranjivanje mrtvih, hramovi, prostorije s idolima i tome slično. Da je podmorska planina u Vrtlogu bila vulkan i da je nestala u eksploziji, očito ne bi ostalo ništa od domorodačke civilizacije. Ali, ako je otok potonuo zbog pomicanja u Fullertonovoj pukotini, velika je vjerojatnost da su mnoge pećine ostale čitave.

Što želite reći?, upita Hunter nestrpljivo.

Područje dr. Lavelle bila je hidrologija. A hidrologija je, gospodo, znanost koja se bavi ponašanjem vode koja cirkulira kopnom, zrakom i podzemljem. Ukratko, dr. Lavella je mogao biti jedan od nekoliko ljudi u zapadnom svijetu koji je mogao osmisliti sustav za crpljenje vode iz mreže podmorskih pećina.

Hunterove umorne oči promatrale su Yorcka, ali doktor nije dalje komentirao. Hunter udari po stolu zglobovima prstiju i ustane.

Dr. York, dr. Chrysler, puno ste nam pomogli. Mornarica vam je dužnik... Sada, biste li nas ispričali, molim vas...

Dvojica civila rukuju se s njima, pozdrave i odu. Pitt ustane i polako priđe velikoj karti na drugom kraju duge prostorije.

Denver se skupi u svom stolcu.

Sada barem znamo s kim imamo posla.

Pitam se, reče Pitt tiho, gledajući crveni krug na sredini karte. Pitam se hoćemo li ikada zaista saznati.

Četiri sata kasnije Pitt se probudi iz dubokog sna i polako dođe sebi. Čekao je trenutak, a zatim je usredotočio oči na dva uspravna, smeđa stupa ispred sebe. Njegov magloviti um razbistri se u trenutku kad je prepoznao par lijepo oblikovanih, preplanulih ženskih nogu. On ispruži ruku i prstom pomiluje jednu butinu pokrivenu najlonom.

Prestani podvikne djevojka. Bila je slatka, a njezino lice odavalo je blago iznenađenje. Njezino tijelo bilo je bujno i stegnuto u odoru pomorskog časnika.

Oprostite, valjda sam sanjao, reče Pitt s osmijehom.

Njezino lice porumeni od stida i ona nesvjesno poravna suknju i zagleda se u pod. Nisam vas htjela probuditi. Mislila sam da ste već ustali i donijela sam vam kavu. Njezine oči ljubazno se nasmiješe. Sada vidim da vam ne treba.

Pitt je pratio njezin lelujavi hod dok je izlazila iz prostorije. Zatim sjedne na kožni ležaj, ispruži ruke i ogleda se oko sebe po admiralovoj radnoj sobi.

Bilo je očito da je Hunter zaposlen. Stol i pod bili su zatrpani kartama i papirima, a velika, ukrašena pepeljara bila je do vrha napunjena opušcima cigareta. Pitt posegne u džep za svojim cigaretama, ali ne uspije ih naći. Pomiri se s njihovim gubitkom i posegne za kavom. Bila je vruća, ali gorki okus vratio je njegova otupljena čula na normalu. U tom trenutku Hunter uđe u sobu.

Ispričavam se što vam nisam omogućio duži san, ali imamo neka otkrića.

Pretpostavljam da ste pronašli Delfijev odašiljač.

Hunterove obrve malo se podignu.

Prilično ste perceptivni za čovjeka koji se upravo probudio iz dubokog sna.

Pitt slegne ramenima.

Logično zaključivanje.

Izvidničkom zrakoplovu trebalo je dva sata da ga ugleda, reče Hunter.

Jarbol antene visok tri stotine stopa baš se i ne može prikriti.

Gdje je lociran?

Na udaljenom kraju otoka Maui, u starom, napuštenom vojnom kompleksu izgrađenom tijekom Drugog svjetskog rata za obalno topništvo. Pregledali smo stare bilješke. Imanje je prije mnogo godina prodano tvrtki pod nazivom...

Metalska kompanija Pisces, prekine ga Pitt.

Hunter se blagonaklono nasmiješi.

Još jedan logični zaključak?

Pitt klimne glavom.

Hunter se naceri poput vuka.

Jeste li znali da će Martha Ann sutra u ovo vrijeme pristati u Honoluluu?

Pitt se sada jako iznenadi. Kako je to moguće?

Nekoliko minuta nakon što ste poletjeli helikopterom, odgovori Hunter, programirali smo računala da vrate brod na Havaje.

Razbij nekoliko instrumenata presijeci nekoliko žica, reče Pitt. Delfijevi ljudi sigurno su mogli zaustaviti strojeve ili uništiti opremu za

upravljanje.

Mogli biste tako pomisliti, odgovori Hunter, ali zapovjedni sustav MartheAnn osmišljen je tako da je u obzir uzeta upravo ta mogućnost. Mi radimo pod stalnom prijetnjom da nam brod zarobi neka strana država, ako sagledamo prilično tajnovite operacije spašavanja 101. flote. Strojarnica i navigacijske kontrole automatski se izoliraju čeličnim vratima za koja je potrebno najmanje deset sati da ih se probije. Do tada, brod je već siguran u međunarodnim vodama i spreman za nastavak vađenja olupina.

Plovi li on bez posade?

Ne, s prvim svjetlom prebacili smo posadu na brod, reče Hunter.

To je bilo vraški dobro. Helikopter je stigao baš u trenutku kad je Martha Ann pregazila ribarski čamac. Uspjeli su izvući ribara iz vode koji trenutak prije no što su ga dohvatili morski psi. Bilo je to za dlaku.

Sada kad je Martha Ann na putu kući, što je sa Starbuckom?

Otpisat ćemo ga, reče Hunter monotonim glasom.

Zapovijed iz Pentagona. Združeni stožer potvrdio je odluku bolje je osakatiti Starbucka što je moguće prije, kako se projektili ne bi mogli lansirati, a izvaditi ga kasnije.

Kako ga mislite osakatiti?

Sutra u 5 sati ujutro, fregata Monitor lansirat će projektil Hyperion na položaj gdje ste pronašli Starbucka. Udarac od detonacije bojne glave, u kombinaciji s pritiskom vode, urušit će sve zračne komore u podmorskoj planini i uništiti podmornicu.

Pretjerana upotreba sile, promrmlja Pitt.

Slažem se. Ja sam savjetovao povratak s udarnim timom mornaričkih SEALa i zarobljavanje podmornice, ali nadglasan sam. Sigurno je sigurno, rekoše velike face s Potomaca. Boje se da bi Delfi mogao sravniti sa zemljom bilo kojih trideset gradova svijeta ako je ubacio sekvencu lansiranja raketa u računalo.

Vrlo komplicirana procedura. Morao bi reprogramirati kontrole navođenja da pogodi mete izvan Rusije.

Nije važno kamo bi mogao poslati bojeve glave. Združeni stožer boji se da je on naučio kako se to radi.

Ne slažem se. Ako Delfi sjedi na trideset nuklearnih projektila šest mjeseci bez da ikoga obavijesti o tome ili zaprijeti da će ih

upotrijebiti, očito nije shvatio sustave za lansiranje.

Vjerojatno ste u pravu, ali to ne mijenja ništa. Imam svoje zapovijedi i namjeravam ih poslušati.

Pitt uputi Hunteru dug pogled.

Nisu li vaši nadređeni svjesni otmice Adriane?

Hunter polako odmahne glavom.

Neću u to miješati svoj osobni problem.

Ako su ona i Delfi još na otoku i ako ih se može pronaći prije sutrašnjeg jutra...

Znam na što mislite. Ako ulovimo Delfija, kriza je gotova.

Dobar scenarij, ali neće upaliti. Nažalost, oboje su na podmorskoj planini.

Ne možete biti sigurni u to.

Moji ljudi pročešljali su podatke o svim licenciranim privatnim zrakoplovima na otocima. Otkrili su mlazni hidrozrakoplov registriran na našeg starog prijatelja, metalsku kompaniju Pisces. Tim ljudi iz službe sigurnosti opkolio je dok gdje su ga čuvali, ali bilo je prekasno. Svjedoci su rekli kako su se dva sata prije jedan div i tamnokosa žena ukrcali i odletjeli. Nakon toga, pratili smo ih satelitom sve do položaja Starbucka.

Onda moramo pretpostaviti da je Adriana s njim u podmorskoj planini.

Hunter klimne bez riječi.

Pitt dovuče stolac do Hunterovog stola. Uništavanje Starbucka i morskog dna oko njega velika je pogreška. Ne znamo ništa o Delfiju i njegovom planu. Možda ima i druge baze negdje u svijetu. Je li on paravan za neku stranu državu? Što ako je posada podmornice još uvijek živa? Ima previše neodgovorenih pitanja da bismo dopustili da sve odleti u zrak. Dajte mi jedan dobar razlog iz kojeg bismo trebali sjediti ovdje poput zombija dok gomila uredskih intelektualaca na sedam tisuća milja od nas upravlja našim akcijama na temelju nekoliko podataka. Ja kažem da trebamo...

Dosta je! Hunterov glas bio je autoritativan. Radim ono što mi kažu, a i vi ćete.

Ne, neću. reče Pitt tihim glasom.

Odbijam stajati i gledati kako se radi velika pogreška.

U trideset godina njegove službe u Mornarici, niti jedan podređeni nikada mu nije odbio poslušnost. Još uvijek nije znao kako reagirati. Mogu vas zatvoriti dok se ne ohladite, bio je njegov jedini odgovor.

Možete pokušati, reče Pitt hladnokrvno.

U pravu sam, a vi nemate čvrstih argumenata. Ako eliminiramo Morana ili Delfija, kako god se već zvao, a nakon toga nestane još koji brod, uvijek ćemo se pitati. A ako nestane još poneki tijekom sljedećih nekoliko godina, morat ćemo započeti iz početka. Nećemo imati ništa osim sumnje da nismo uspjeli.

Hunter pogleda Pitta. Prije dvadeset godina on bi bio s druge strane stola, riskirajući svoj život radi uvjerenja, spreman prokockati karijeru u službi zbog nečeg u što vjeruje. Odustajanje od broda, u ovom slučaju od Starbucka, bilo je suprotno tradicijama kojima je služio od prvog dana na Pomorskoj akademiji. No, nikada u životu nije odbio zapovijed, iako je bilo situacija kada je to poželio učiniti. Možda je postojala šansa, gotovo beznadna, nemoguća šansa. Nešto što je admiral Sandecker rekao o Pittu sada mu se vratilo. S tim čovjekom moguće je gotovo sve.

On donese odluku.

U redu, reče, dobit ćete priliku da se iskažete. Morat ćemo to pakleno platiti u Washingtonu, ali o tome ćemo brinuti kasnije. Kakav god plan imali, bolje vam je da bude dobar.

Pitt se opusti. Jednostavno rečeno, ubacit ćemo obučenu podmorničku posadu u Starbuck i zapovjediti odredu marinaca da unište Delfijev odašiljač prije 5 sati sutra ujutro.

Lakše je to reći nego učiniti, promrmlja Hunter. Imamo manje od petnaest sati.

Pitt je šutio nekoliko trenutaka. Kad je progovorio, zvučao je hladno i odlučno.

Postoji rješenje. Porezne obveznike koštat će nekoliko dolara. Ali šansa za uspjeh bolja je od pedeset posto.

Hunter se nelagodno vrpolio dok mu je Pitt objašnjavao svoj plan. Dao je dopuštenje oklijevajući, uvjeren daje plan lud, ili da mu Pitt nije ispričao sve. Pretpostavljao je da je u pitanju ovo drugo.

Poglavlje XIV

Prastari zrakoplov Douglas C54 stajao je na uzletištu, a nos mu je bio usmjeren prema crnom asfaltu između markirnih svjetala u boji. Krila i trup treperili su u skladu s četiri vibrirajuća motora dok su njihovi propeleri otpuhivali prašinu i šljunak pod rep zrakoplova, pa u noć. Zatim se zrakoplov pokrene prema naprijed, polako ubrzavajući, dok su se svjetla sa staze odražavala od sjajne aluminijske podloge i prozora. Napokon se podigne s uzletišta i elegantno preleti preko svjetala Honolulua, u širokome luku skrene ulijevo preko Dijamantne Glave, pa krene na sjever. Uskoro Pitt pusti polugu za gas i oslušne urlanje motora dok je provjeravao kontrolnu ploču i pokazivače na njoj, zadovoljan što će ga drhtava, bučna starina povesti tamo kamo želi stići.

Htio sam te pitati, majstore. Jesi li ikada sletio sa zrakoplovom u more? Pitanje je postavio nizak, širok čovjek u kopilotskom sjedalu.

Ne u posljednje vrijeme, odgovori Pitt.

Mali čovjek tamne, kovrčave kose zabaci ruke u zrak i odglumi bolni izraz na licu. O, Bože, zašto sam se dao uplesti u ovu ludu komediju? On se okrene i naceri prema Pittu.

Valjda imam tako dobro srce da me svi iskorištavaju.

Nemoj mi prodavati ta sranja, izlane Pitt.

Poznajem te od vrtića nikada te nitko nije iskoristio.

Al Giordino snuždi se na sjedalu i makne jedan uvojak crne kose iz oka. Je li tako? A što je bilo s onim kad sam mjesecima na uglu prodavao ljubičice kako bih mogao izvesti onu veličanstvenu malu plavušu na maturalni ples?

Što je bilo s tim?

Bože, kakav komad... Što je bilo s tim?, oponašao je Pitta.

Ti kopile. Kad smo došli na ples, rekao si joj da imam gonoreju... nije mi se htjela niti približiti do kraja večeri.

A, da, sada se sjećam, naceri se Pitt.

Čak je inzistirala da je odvezem kući.

On nakrivi glavu i zatvori oči, prisjećajući se.

Kako je bila mekana i mazna. Šteta što vam nije uspjelo.

Giordinovo lice odražavalo je zaprepaštenje.

Toliko o kavalirštini.

Pitt i Giordino bili su dobri prijatelji išli su zajedno u razred u srednjoj školi i u koledžu. Giordino protegne ruke. Bio je nizak, ne viši od pet stopa i četiri palca, a koža mu je bila tamne nijanse i dlakava, dok mu se talijanska krv jasno vidjela u crnoj, kovrčavoj kosi. Iako su izgledom bili potpuna suprotnost, Pitt i Giordino savršeno su se slagali bio je to jedan od glavnih razloga zbog kojih je Pitt inzistirao da Giordino postane zamjenik direktora za specijalne projekte. Njihove su eskapade, na zgražanje admirala Sandeckera, već bile legenda u oceanografskoj agenciji.

Neće li zapovjednik Hickam Fielda biti malo ljut kad otkrije da smo drpili njegov privatni zrakoplov?, upita Giordino.

Jedva je čekao. Čim ovaj stari muzejski primjerak sleti u more, dobri general će dati nalog za nabavku novog transportera na mlazni pogon.

Giordino zavidno uzdahne.

Ah, imati svoj vlastiti zrakoplov. Volio bih stari B17 leteću tvrđavu s golemim krevetom i barom za piće.

I možeš prebojiti oznake Zrakoplovnih snaga i zamijeniti ih parom zečeva.

Nije loše, reče Giordino. Mislim da bih ti ga čak tu i tamo posudio, naravno, uz malu naknadu.

Pitt odustane od rasprave.

Pogleda kroz bočni prozor kabine prema moru i spazi svjetla trgovačkog broda koji se kretao u sjeveroistočnom smjeru, prema San Franciscu. Nije mogao vidjeti bijele vrhove valova crni ocean izgledao je mirno i glatko. Mirno more najbolje je za slijetanje, pomisli, ali je i teže procijeniti visinu.

Koliko još do tvojeg tajanstvenog igrališta?, upita Giordino.

Još petsto milja, odgovori Pitt.

Brzinom kojom tjeraš ovog starog kita, morali bismo stići za manje od dva sata. Giordino podigne noge na ploču s instrumentima. Već smo na dvanaest tisuća stopa. Kada želiš početi sa spuštanjem?

Za oko sat i četrdeset minuta, odgovori Pitt. Želim se spustiti najkasnije što mogu. Neću riskirati da nas primijete sve dok ne budemo mogli položiti ovog maloga na sam ulazni prag.

Giordano tiho zazviždi.

Zvuči kao da ćemo morati pogoditi iz prve.

Nećemo imati drugu priliku.

Giordino se nagne i kvrcne široki pokazivač u sredini ploče s instrumentima. Mogli bismo uspjeti ako ovaj podvodni marker položaja nastavi bipkati.

Pitt pogleda uređaj za navigaciju i prilagodi smjer leta tako da se igla iza kružnog stakalca smjesti između oznaka.

Signal bi trebao biti sve jači što se više približimo.

Samo nas dovedi unutar pet stotina jarda, reče Giordino s nadom. Selma Njuškalo vodit će nas ostatak puta. On klimne prema maloj, plavoj, vodonepropusnoj kutiji, čvrsto privezanoj uz naslon stolca, u kom se skrivao uređaj na baterije za radiotraganje.

Siguran si da je Selma provjerena?, reče Pitt.

Radi, reče Giordino strpljivo. Kao što rekoh, dovedi nas unutar pet stotina jarda od bipera i ja ću nas dovesti do Starbucka.

Pitt se nasmiješi. Usprkos svojem indolentnom stavu, Giordino je bio perfekcionista koji je odgovarao na svaki izazov sa stilom koji je uvijek opčinjavao Pitta. On pokretom pozove Giordina i podigne ruke s upravljača. Giordino klimne i preuzme kontrolu nad zrakoplovom dok se Pitt dizao s tijesnog pilotskog sjedala, izišao iz kabine i premjestio u putnički dio trupa.

U udobnosti generalovog privatnog transportera sjedilo je dvadeset ljudi Pitt pomisli vjerojatno dvadeset najviše rezigniranih ljudi na planetu. Bili su smrtno rezignirani to se nije moglo opisati na drugi način. Istina, dobrovoljno su se javili, ali prilika za avanturu nadjačala je njihovu želju za dugim i plodnim životom. Svaki čovjek bio je odjeven u crno gumeno ronilačko odijelo koje je bilo malo otvoreno, kako bi omogućilo znoju da ispari u prohladnom zraku. Iza njih, pričvršćen na pod teretnog prostora zrakoplova, počivao je asortiman opreme i zavežljaji različitih oblika. U stražnjem dijelu trupa nalazio se red spremnika za zrak, pričvršćenih i zaštićenih kako bi se spriječilo da se razlete po zrakoplovu tijekom slijetanja.

Najbliži ronilac, plavokosi čovjek skandinavskih crta lica, podigne pogled prema Pittu. Ludilo, čisto ludilo.

Mladi zapovjednik Samuel Crowhaven definitivno je bio vrlo nesretan čovjek. Obećavajuća karijera u podmorničkoj službi, i ja sam je morao odbaciti zabivši se u ocean usred noći.

Nema velike opasnosti. To se zapravo ne razlikuje od vožnje automobilom u garažu, reče Pitt utješno. Ja ne bih toliko brinuo...

Crowhaven je bio iskreno iznenađen. Vožnje automobilom u... sigurno se šalite.

Spuštanje ove ptičice na vodu je moja odgovornost, zapovjednice. Da sam ja na vašem mjestu, brinuo bih o onome što slijedi.

Ja sam časnik strojarnice na podmornici, reče Crowhaven žalosno. Nisam stvoren za komandosa.

Obećavam da neću ubiti vas i vaše ljude pri slijetanju, reče Pitt tiho. A Giordino će vas odvesti do Starbucka. Nakon toga, vi ste na redu.

Jeste li sigurni da je podmornica suha?

Osim prednjeg odjeljka za torpeda, bila je suha kad sam je ja ostavio.

Ako ništa nije promijenjeno, prostoriju za torpeda mogu isprazniti od vode i pokrenuti podmornicu unutar četiri sata.

Prema planu, imat ćete četiri i pol sata. To vam ostavlja granicu sigurnosti od trideset minuta.

Nije mnogo vremena.

To je sve što imate.

Crowhaven žalosno zatrese glavom. Samoubojstvo, to je to.

Naravno, shvaćate da ćete se možda morati probijati borbom u podmornicu.

Kao što rekoh, ja nisam komandos. Zato sam pozvao ove ubojice čeličnih očiju iz SEALa.

Pitt pogleda petoricu ljudi koje je Crowhaven pokazao palcem. Bili su to članovi elitne mornaričke postrojbe. Nije bilo sumnje da izgledaju čvrsto. Sjedili su odvojeno od drugih, stalno provjeravali svoju opremu i oružje veliki, tihi, usredotočeni ljudi, vrhunski obučeni za borbu na kopnu ili pod vodom. Pitt se okrene prema Crowhavenu.

A ostali?

Podmorničari, reče Crowhaven ponosno. Nije ih mnogo za upravljanje podmornicom veličine Starbucka, ali ako ga itko može vratiti u Pearl Harbour, oni to mogu. Uz uvjet da jedan od reaktora radi. Ako ga moramo pokretati, nikada nećemo stići na vrijeme.

Imat ćete reaktor, reče Pitt samouvjereno. Glumio je hladnokrvnost. U stvari, nije mogao nikako znati je li podmornica još uvijek tamo, niti radi li još uvijek reaktor. Čekaj i nadaj se ta fraza opet mu prostruji

umom. Nije mogao učiniti ništa više nego prevladavati prepreke kad bi došlo vrijeme za to. Ali ako bude problema, izvadite svoje ljude do 4.30.

Ja nisam heroj, reče Crowhaven sjetno.

Pitt ga potapša po ramenu, okrene se i vrati u kabinu.

Admiral Hunter pogleda na svoj sat po dvadeseti put u posljednjih sat vremena. Zgnječi cigaretu koju je nervozno puckao, ustane sa stolca i prođe kroz užurbani operativni stožer do velike karte koja je pokrivala zid. Iza njega, Denver se zavalio u stolac tvrdog naslona, dok su mu noge bile ispružene na drugi stolac. Denver nije niti na trenutak prevario Huntera svojom indiferentnošću. Kad je došla poruka o kretanju zrakoplova, gotovo se istog trena trgne i uspravi.

Tatice, ovdje Dečko. Čujete li me? Prijem.

Pittov glas prolomi se iz zvučnika postavljenog iznad radija.

Hunter i Denver nadvili su se nad radiooperatera prije no što je ovaj stigao potvrditi prijem.

Dečko, ovdje Tatica. Govori. Prijem.

Pripremam posadu za mehaničara. Krećem se prema kockastoj zastavici. Prijem. Bio je to Pittov signal da započinje sa spuštanjem prije slijetanja na vodu iznad podmorske planine.

Operater odgovori u mikrofona.

Trofej očekuje pobjednika. Prijem.

Vidimo se na pobjedničkom postolju, Tatice...

Glas iz zvučnika zastao je u pola rečenice.

Hunter zgrabi mikrofona. Hajde, Dečko. Ovdje Tatica. Prijem.

Nastane zatišje. Zatim se začuje nešto snažniji glas s malom promjenom tona. Tatice, oprostite zbog stanke. Kakve su vaše instrukcije? Prijem.

Instrukcije?, upita Hunter polako. Tražite instrukcije?

Da. Molim vas, recite.

Kao u transu, Hunter odloži mikrofona i isključi odašiljač.

Blagi Bože, našli su nas, reče on mehanički.

Denver nije mogao prikriti šok. To nije bio Pittov glas, reče on u nevjerici. Delfijev odašiljač sigurno je upao u frekvenciju.

Hunter se polako spusti na stolac. Nisam nikada smio pristati na taj suludi plan. Sada nema načina da Crowhaven komunicira s nama kada ude u Starbuck.

Može odašiljati u kodu kroz računala za komunikaciju, predloži Denver.

Jeste li zaboravili?, reče Hunter nestrpljivo. Računala za komunikaciju nisu instalirana na vrijeme prije probne vožnje Starbucka. Radio može operirati samo na standardnim frekvencijama. Dok marinci ne osvoje Delfijev odašiljač, oslušivat će svaku otvorenu frekvenciju. Čak i ako nije shvatio naše prave planove u ovom trenutku, znat će što se događa čim se Crovvhaven javi...

I napasti Starbuck ili ga dići u zrak, dovrši Denver.

Hunterov glas bio je jedva čujan. Neka im Bog pomogne, promrmlja on. On je jedini koji to sada može učiniti.

Pitt strgne slušalice s ušiju i baci ih na pod kabine. Kopile nam je presjeklo vezu, izlane on. Ako Delfi shvati što smjeramo, sigurno će nam namjestiti zamku.

Sjajan je osjećaj da imam prijatelje poput tebe, reče Giordino uz sarkastičan osmijeh.

Ti i jesi srećković, na Pittovom licu nije bilo osmijeha.

Admiral Hunter vjerojatno moli da prekinemo misiju.

Nema šanse, reče Giordino ozbiljno. Ljudi, vi precjenjujete tog velikog žutookog klauna. Kladam se u sanduk dobrog pića da ćemo upasti i zbrisati prije no što on i shvati da su ga opljačkala dvojica najvećih kradljivaca podmornica na Pacifiku.

Ako ti tako kažeš.

Budi realan, reče Giordino s visoka. Nitko pri zdravoj pameti ne bi se svojevolumno spustio zrakoplovom na more usred noći to jest, osim tebe. Taj momak Delfi vjerojatno misli da smo samo na izviđačkom letu. Neće sumnjati ni u što prije zore.

Svida mi se tvoj optimizam.

Mama je uvijek govorila da se znam izraziti.

A što je s našim putnicima?

Nitko ih nije molio da podu. Ionako vjerojatno pišu svoje osmrtnice u ovo trenutku. Zašto ih razočarati?

U redu, pokušat ćemo. Pitt posegne prema kontrolnoj ploči i kvrcne visinomjer. Male, bijele iglice ležale su na dnu. On uključi svjetla za slijetanje i počne promatrati kako se voda mreška pod trupom dok je indikator brzine treperio na dvije stotine i sedamdeset čvorova. Zatim

stavi na glavu drugi par slušalica i pažljivo oslušne nekoliko trenutaka. Signali iz podvodnog markera bliže se vrhuncu, reče on. Trebali bismo još jednom provjeriti prije slijetanja.

Giordino lijeno uzdahne, otkopči svoj pojas, prijeđe do inženjerske ploče i doda listu za provjeru Pittu. Pročitaj mi je.

Pitt je čitao označene točke s kartice dok je Giordino potvrđivao.

Stabilizatori?

Dvadeset posto normale, odgovori Giordino.

Razine mješavine?

U redu.

Pitt je prolazio kroz dosadnu, ali nužnu rutinu, svako malo pogledavajući more koje je bilo na samo pedeset stopa ispod njih. Napokon dođe do posljednje točke na kartici.

Ventil središnjeg spremnika na krilima i prekidači za ubrizgavanje?

Zatvoren i isključen.

To je to, reče Pitt i baci karticu za provjeru preko ramena na pod kabine. To više nitko nikada neće trebati.

Giordino se nagne nad instrumentima i pokaže.

Zvijezde na horizontu ravno pred nama... blijede.

Pitt klimne glavom. Fronta magle.

Na crnoj liniji obzora uskoro se pojavi zlokobna mrlja. Pitt je postupno smanjivao gas sve dok brzinomjer nije pokazivao stotinu i dvadeset čvorova.

Ovo je čaroban trenutak, reče Pitt tiho. Pogleda kratko u Giordinove tamne oči lice njegovog prijatelja, iako ozbiljno, bilo je hladnokrvno i smireno.

Daj mi krilca na stotinu stupnjeva, reče Pitt.

Zatim pođi iza u glavnu kabinu i ponašaj se kao kondukter autobusa koji se dosađuje.

Zabavit ću ih nizom svojih najboljih zijevanja. Giordino se nagne preko sjedala kopilota i pritisne prekidač za krilca sve dok nije pokazivao stotinu stupnjeva. Dovidenja, prijatelju. Vidimo se nakon zarona. Lagano stisne Pittovu podlakticu, okrene se i iziđe iz pilotske kabine.

Vjetar je puhao sa strane Pitt nagne C54 kako bi kompenzirao kretanje u stranu. Dok se zrakoplov spuštao još za nekoliko stopa, mogao je jasno vidjeti vrhove valova u odsjaju svjetala za slijetanje.

Potihio je žalio što je bilo nemoguće spustiti zrakoplov u potpunom mraku. Još ne, još ne, ponavljao je stalno u sebi. Još tri milje. Morat će spustiti zrakoplov u pravom djeliću sekunde, prije markera i magle, kako bi mu još ostalo sile inercije da ga donese do ciljanog područja. Brzina je sada pala na manje od stotinu i pet čvorova.

Polako, mali nemoj mi još trokirati.

Pitt se usredotoči na održavanje krila u ravnini ako se jedan vrh zabije u val, zrakoplov će se pretvoriti u divovski kotač. On nježno spusti zrakoplov još malo niže, spustivši se iza linije valova, u namjeri da se spusti s donje strane jednog vala, koristeći njegovu uzvisinu za ublaživanje udara.

Propeleri su stvarali snažne mlazove vode iza motora, a magla je počela okruživati vjetrobran kabine kad se dogodio prvi udar.

Bilo je to poput udara groma, samo glasnije. Okrugli, crveni vatrogasni aparat otkine se sa svojeg ležišta i preleti preko Pittovog ramena, zabivši se u kontrolnu ploču. Pitt se upravo oporavio od šoka, kad se zrakoplov odbije od vode poput kamena za žabice, pa po drugi puta uroni svoj aluminijski truh. Zatim se njegov nos zabije u stražnji dio vala i C54 naglo se zaustavi uz veliki pljusak vode.

Pitt je gledao ošamućeno u maglu kroz mokri vjetrobran. Uspio je. Spustio ga je u jednom komadu. Zrakoplov se blago dizao i spuštao na valovima. Plutat će možda nekoliko minuta, možda i danima, zavisno od toga koliko je teško oštećen donji dio trupa. On duboko uzdahne i opusti se, sa zadovoljstvom primijetivši da su baterije preživjele udar i da su i dalje osvjetljavale unutrašnjost kabine prigušenim svjetlom. On ugasi motore i svjetla za slijetanje kako bi štedio baterije, skine svoj sigurnosni pojas i požuri kroz vrata u glavnu kabinu.

Ovaj put tamo je pronašao mnogo samouvjereniju skupinu ljudi. Crowhaven ga prvi potapša po leđima. Ostali su zviždali i pljeskali svi, osim pet pripadnika SEALa. Oni su već radili svoj posao, otvarajući vrata za spašavanje i provjeravajući opremu.

Dobra predstava, Dirk. Giordino se široko naceri. Ni ja to ne bih bolje učinio.

Kada to čujem od tebe, to je pravi kompliment. Pitt brzo navuče svoju ronilačku opremu, stavi na leđa spremnik za zrak i namjesti masku na lice.

Koliko će dugo plutati?, upita Crowhaven.

Provjerio sam trup, reče Giordino proučavajući spremnike za zrak na Pittovim leđima. Voda ulazi vrlo polako.

Ne bismo li trebali probušiti rupu u dnu trupa da potone što prije?, upita Crowhaven.

To ne bi bio mudar potez, odgovori Pitt. Kada Delfi otkrije napušteni zrakoplov koji plovi bez posade, mislit će da smo prešli u čamce za spašavanje. Zato sam svu opremu za spašavanje ostavio u Hickamu. Ne bi bilo dobro da pronađe čamce za spašavanje spremljene i neupotrijebljene. Nadajmo se da će tragati za nama na površini dok ćemo mi biti pod vodom.

Sigurno postoji lakši način da se postane admiral, reče Crowhaven kiselo.

Pitt nastavi. Kada pokrenete podmornicu, komunicirajte s admiralom Hunterom na tisuću dvjesto i pedeset kilocikla.

Crowhavenove oči se suze. Šalite se. To je komercijalna frekvencija. Mogao bih imati problema sa Saveznom komisijom za komunikacije ako budem odašiljao na tisuću dvjesto pedeset.

Vrlo vjerojatno, složi se Pitt umorno.

Ali Delti ima sustav nadgledanja koji stalno djeluje. Već je upao u našu predviđenu frekvenciju. Tisuću dvjesto pedeset je tvoja jedina šansa da se probiješ. O tome ćemo brinuti ako budemo imali sreće da dočekamo sljedeći izlazak sunca.

Pitt navuče peraje i provjeri svoj regulator disanja. Zatim se nagne kroz otvor za spašavanje i zagleda u tamu. Valovi su se prelijevali preko rubova krila, a zrakoplov je bio nagnut malo prema naprijed. On se okrene Giordinu.

Je li tvoja čarobna kutija spremna?

Giordino podigne detektor signala.

Hoćemo li?

Da, možemo.

Nadi nam podmornicu, reče Pitt, klimajući prema otvoru.

Giordino je na trenutak sjeo leđima okrenut prema vodi, namještajući usnik. Zatim veselo mahne Pittu i nestane u moru. U tišini, jedan po jedan, pet pripadnika SEALa i Crowhaven i njegovi ljudi spuštali su se u vodu u mrak izvan zrakoplova. Svi su izišli s turobnim izrazima lica.

Pitt pogleda prema dolje i ugleda kako podvodna ronilačka svjetla trepere u daljini, dok je svaki čovjek usmjeravao svoj snop svjetlosti na čovjeka pred sobom i zaplivao u dubinu.

Pitt je izišao posljednji. Još je jednom pogledao unutrašnjost zrakoplova, i poput čovjeka koji odlazi iz kuće preko vikenda, otvorio poklopac sklopke i ugasio svjetla.

Poglavlje XV

Mračne, mlake vode Pacifika sklopile su se nad Pittovom glavom na trenutak je dozvolio svojem tijelu da se opusti u bestežinskoj dimenziji mora. Zraka svjetlosti iz njegove ronilačke svjetiljke osvjetljavala je ronioca na dvadeset stopa ispod njega ovaj je pogledavao preko ramena da vidi slijedi li ga Pitt. Pitt iznenada shvati da bi moglo biti opasno biti posljednji u nizu. Zagušujuća tmina stvorila je u njemu nekakvi duboki strah bio je siguran da sve moguće vrste grabežljivaca vrebaju i pokušavaju dohvatiti njegove noge. Svakih nekoliko sekunda okretao se, svijetleći u svim smjerovima, ali nije ugledao niti jedno čudovište noći. Jedina čudna stvorenja u njegovom vidokrugu bili su drugi ljudi koji su mirno plivali ispod njega.

Pittov oprez malo se smanjio kad je pod sobom ugledao dno jer, koliko je on znao, možda je plivao i naopako. Stijene su poprimale morbidne oblike sablasnih lica, ali kad je posegnuo rukom prema njima i dotaknuo njihovu grubu, čvrstu površinu, činile su se kao stari prijatelji. Nervozna lignja, prvi znak podmorskog života, projurila je kroz njegovo vidno polje i nestala. Tada se formacije stijena prorijede, a dno postane pjeskovito Pittu prostruji adrenalin kada se pod zrakama svjetla pod njim pojavi veliki oblik.

Starbuck je još ležao onako kako ga je ostavio. U mraku je izgledao poput sablasnog čudovišta.

Udarajući perajama, Pitt je pretekao ljude iz Mornarice i došao na čelo. Uhvatio je Giordina za ruku i zagledao se u masku svojeg prijatelja. Lice u maski bilo je blago iskrivljeno ronilačkim svjetlom, ali Giordinove oči sjajile su, a usprkos usnika, njegov je osmijeh bio jasno vidljiv kad je pokazao palcem uvis.

Pitt napiše nekoliko riječi na svoju pločicu za poruke, pozove Crowhavana i pokaže mu.

Ovdje mi silazimo. Vaša je.

Crowhaven klimne glavom, dok mu je plava kosa slobodno plutala. Brzo počne raspoređivati svoje ljude četiri podmorničara i jedan pripadnik SEALa trebali su ući kroz poplavljeni odjeljak za torpeda i zatvoriti cijevi i ventile koje su otvorili ronioci s Marthe Ann. Ostatak ljudi trebao je kroz komore za spašavanje ući u suhi dio podmornice i probiti se do kontrolne sobe.

Podmorničari više nisu bili uplašeni. Sada su se trebali osloniti na svoju vještinu i iskustvo. Ljudi koji su ulazili u prednji odjeljak ušli su u jednoj grupi, ali ostatak posade morao se podijeliti u tri smjene zbog nedostatka prostora u komorama. Pitt zatvori poklopac nakon što su posljednja petorica ušli u podmornicu. Zatim pričekava dok nije osjetio djelovanje ispušnih cijevi dok su crpili vodu iz odjeljka za spašavanje. Tada tri puta udari drškom noža o trup. Gotovo odmah odgovore mu tri prigušena udarca iznutra, koja su značila da za sada nema problema. Pitt otpliva uz usku gornju palubu do pramca, gdje ponovno udari tri puta. Odgovor je ovoga puta bio mnogo sporiji, a zvuk je bio prigušeniji zbog akustičnosti poplavljene prostorije za torpeda.

Pitt opet napiše na ploču.

Ulaz je tu negdje. 18 minuta.

Giordino je shvatio. Osamnaest minuta zraka to je vrijeme koje će imati za potragu za ulazom u podmorsku planinu. Pitt ga potapša po ramenu i odjuri udesno. Giordino je pratio Pittovu brzu priliku dok su tiho lebdjeli nad pustim morskim dnom, vezani prigušenim sjajem svojih svjetiljaka. Nisu se trudili pamtit oznake na dnu umjesto toga, vjerovali su kompasu pričvršćenom za Pittovo lijevo zapešće on im je bio jedini način da ponovno pronađu Starbucka prije no što ostanu bez zraka.

Naletjeli su na još jednu žrtvu Vrtloga koja se polako materijalizirala u dvostrukom snopu njihovih svjetiljaka. Ploče s bočne strane trupa bile su glatke i čiste, i nije bilo znakova morske trave bila je to svježja olupina. Pitt je bio zbunjen proučavao je listu nestalih brodova, a osim Starbucka, niti jedan novi nestanak nije prijavljen u posljednjih šest mjeseci. Kako bi brod te veličine mogao nestati a da se njegovo kašnjenje ne prijavi luci?

Stajao je uspravno, kao da još uvijek plovi po površini, odbijajući prihvatiti svoju sudbinu. Plivali su pokraj napuštenih paluba i ugledali nešto što je nekada bila velika dizalica. Šteta, pomisli Pitt. To je sigurno bio dobar brod. Nadgradnja broda vrvjela je elektronskim skenerima i antenama najnovijeg dizajna.

Do sada nije bilo ni traga Delfijevim ljudima, ali da bi bio siguran, Pitt pokaže Giordinu da drži stražu dok on ne pretraži most. Giordino odmahne rukom potvrđujući da je razumio, postavi se na palubu

ispod stubišta prema zapovjednom mostu, tamo ugasi svjetlo i istog trena stopi se s crnim dubinama.

Pitt se provuče kroz otvorena vrata kormilarnice i ude u njezinu zloslutnu unutrašnjost nalik grobnici. Okretao je svoju svjetiljku uokolo, prikovan neobičnim okruženjem. Pogled mu padne na ružnu, prozirnu zmiju koja zamigolji pod stropom i polako izvijuga kroz ispušnu cijev, a za njom još jedna duguljasta prilika gmizavca sklizne iz kuta prostorije u cijev. Zmije su bile mlazovi njegovih ispušnih mjehurića koji su se popeli do vrha kabine prije no što su pronašli izlaz do površine.

Pitt nije znao što očekuje pronaći u brodu, ali ono što je pronašao stvaralo mu je noćne more tijekom mnogo godina. Karte su ležale na stolu, a vodena struja pomicala je njihove rubove amotamo. Još su uvijek bile čvrste na dodir, kao da su tek jučer potopljene. Ručke kormila bile su odbačene u očaju, možda u spoznaji da ih niti jedne ruke nikada više neće uhvatiti. Mjed na stalku kompasa svjetlucala je pod prigušenim svjetlom, a igla kompasa još je uvijek vjerno pokazivala prema nekom zaboravljenom smjeru, dok su strjelice na telegrafu zauvijek bile pomaknute na položaj ugašeno. Pitt se sagne bliže nešto je bilo čudno. Slova pod signalnom polugom nisu bila napisana na engleskom.

Pažljivo ih prouči, pa opet otpliva do kompasa, usmjerivši snop svjetlosti na pločicu s imenom pričvršćenu iznad otvora za kompas. Njegovo znanje ruskog jezika sastojalo se od dvadesetak riječi, ali mogao je razumjeti dovoljno ruskog pisma da pročita ime broda Andrej Viborg.

Dakle, ruski špijunski brod pronašao je Starbucka, razmišljao je Pitt. Samo da bi umro i počivao pokraj njega, zahvaljujući Delfiju i njegovim piratima. Pitt nije imao vremena za daljnje razmišljanje. Nešto ga dodirne po ramenu. On se okrene i usmjeri svjetiljku u lice čovjeka. To je lice bilo zastrašujuće neprirodno i iskrivljeno u strašnoj grimasi. Bijeli zubi svjetlucali su u širom otvorenim ustima, a jedno oko zurilo je netremice u njega drugo oko pokrio je mali račić koji je pojeo pola jabučice. Čovjek se ljuljao i kretao poput pijanog strašila, a ruke su mu se podizale i spuštale, kao da doziva u tihoj, neumitnoj sili struje. Strašna prikaza lebdjela je na četiri stope od palube i plutala prema Pittu koji se smrznuo od tog prizora.

Pitt divlje odgurne mrtvo tijelo, gledajući ga kako pluta prema unutrašnjim vratima kormilarnice, gdje je nestalo u mračnom pokrovu.

Ništa se više nije imalo za vidjeti ili učiniti na sovjetskom brodu. Bilo je vrijeme da se izgubi odatle imao je još samo nekoliko minuta prije no što on i Giordino budu na rezervi zraka.

Giordino je još uvijek čuvao stražu pod mostom, kada u daljini začuje zvučne valove. On dopliva do kormilarnice i mahne Pittu, koji je upravo izlazio, pokazujući mu da ugasi svjetlo.

Pitt posluša obojica čučnu pod prozorom, slušajući zujanje električnog motora koji se približavao, nekoliko sekunda prije no što su ugledali prigušeno svjetlo.

U prvi trenutak izgledalo im je poput neobične, prehistorijske životinje, ali dok se približavalo, mogli su vidjeti da se radi o podvodnom vozilu dizajniranom poput kornjače, s horizontalnim krilcima na repu koja su omogućavala upravljanje. Dvije prilike sjedile su na minipodmornici čovjek na prednjem sjedalu je upravljao, a njegov partner na stražnjem sjedalu je kormanio. Mali propeler sjekao je vodu iza stražnjeg stabilizatora i gurao dvojicu ljudi kroz dubine brzinom od oko pet čvorova. Vozilo i njegovi putnici kretali su se ravno prema mostu Andreja Viborga.

Pitt i Giordino pribili su se uza zid ispod prozora. Bio je rekasno da zadrže dah nisu mogli učiniti ništa, osim bespomoćno ledati kako njihovi mjehurići plutaju u vis prema podmornici, iinhroniziranim pokretom obojica isuču noževe i pripreme se za teizbježan susret dva niza mjehurića iz njihovih disalica sigurno e otkriti njihovu prisutnost.

Podmornica skrene oko prednjeg jarbola i približi se ormilarnici. Sada je bila tako blizu da je Pitt jasno vidio male aparate a disanje pričvršćene za prsa dvojice ljudi. On čvršće uhvati nož ripremio je tijelo za skok kroz vrata, nadajući se da će imati priliku a prvi ubod, svjestan činjenice da se njegovo malo sječivo ne može sporediti s oružjem koje izbacuje projekte. Napeti trenutak prođe.

U posljednjem trenutku, pramac podmornice skrene naglo vis, prođe kroz mjehuriće i nestane iznad mosta. Zvuk motora olako se gubio.

Svjetla podmornice izgube se gotovo istog trenutka, a skoliko sekunda kasnije nestane i zvuk propelera.

Giordino upali svjetiljku, i Pitt vidje kako zbunjeno sliježe menima. Zatim Pitt polako shvati. Andrej Vihorg još nije ispustio e svoje zračne džepove.

Duž cijelog trupa i nadgradnje miješali su se mjehurići zraka ulje, i polako dizali prema morskoj površini. Delfijevi ljudi dnostavno su ignorirali mjehuriće, znajući da je potopljenim odovima potrebno više mjeseci, pa čak i godina, da izbace sav zrak. Pitt potapša svoj sat i pokaže u smjeru minipodmornice ja se udaljavala. Giordino klimne, i njih dvojica zajedno otplivaju i ograde broda i spuste se na morsko dno, iskoristivši groteskno likovane stijene i vegetaciju kao zaklon.

Dok se tamni trup Andreja Viborga gubio iza njih, Pitt gleda brod posljednji put preko ramena. Amerikanci su sada znali caciju njegovog počivališta, ali bio je siguran da Rusi neće nikada znati gdje da ga traže.

Očitavanja Pittovog dubinomjera počela su rasti. Vodio je ordina uz padinu podmorske planine. Voda je bila hladna, daleko idnija no što je trebala biti u ovom dijelu Pacifika.

Naprezali su oči gledajući do kraja vidnog polja koje su im stvarale svjetiljke, tražeći znakove aktivnosti, ali nije se pojavio nikakav dokaz koji bi odavao geometrijski ravne linije ljudskih građevina. Morao je postojati otvor, pomisli Pitt. Minipodmornica morala je odnekud doći.

Sada su već prešli svoju vremensku granicu. Nije bilo šanse da se vrate u sigurnost Starbucka. Nisu imali izbora osim da nastave dalje dok ne iscrpe zrak u spremnicima, a tada krenu prema površini, uz nikakvu nadu da će ih netko pokupiti prije no što udar projektila s Monitora pretvori njihova tijela u krvavu masu.

Iznenada, Pitt primijeti promjenu u temperaturi vode. Postala je toplija, možda čak za pet stupnjeva. U istom trenutku, moćna vodena struja sruči se niz padinu, podižući pijesak u male uskovitlane oblake, rastežući morsku travu tako da je horizontalno treperila. Nagli udar struje udario je svojom masom dvojicu ljudi, odbacivši ih nad morskim dnom poput loptica za stolni tenis u orkanu. Snažan tok odnio je obojicu kroz šumu morske trave, čije vlati su im šibale po licu, ostavljajući crvene tragove na obrazima i čelu.

Pitt napravi salto i sudari se s velikom stijenom prekrivenom debelim slojem morskog bilja. Zelena sluz utrlja mu se u ruke, a oštri rubovi kolonije školjkaša zarezu njegovo gumeno odijelo. Na trenutak je bio pribijen za stijenu, a tada ga neočekivani trzaj struje vrati natrag na njezin put. Osjeti kako ga je nešto uhvatilo za nogu. Bila je to Giordinova ruka zagrlio je Pitta za nogu ispod prepona, držeći se svom snagom.

Pitt pogleda u Giordinovu masku mogao se zakleti da mu je jedno smeđe oko namignulo. Težina njihovih tijela već je slabila snagu struje, a što je još važnije, dok se Giordino drži za njega, neće se moći razdvojiti tijekom svojeg burnog putovanja kroz oluju pijeska i morske trave.

Pitt postane svjestan tupog zveckanja. Čudan zvuk dolazio je iz njegovih spremnika za zrak koji su udarali u stijenu. Na trenutak se okrenuo na leđa i okrenuo svjetiljku u vis, zakratko gledajući svjetlucaje odraza površine. Posegne da je dotakne, a tada shvati da mu je um odlutao. Trgne se u pravi trenutak da podigne ruku i zaštiti lice prije no što se zabio u masivnu stijenu presvučenu slojem školjaka.

U tih prvih nekoliko sekunda sudara spasilo ga je gumeno dijelo debljine četvrt pedlja. Ali to nije bilo dovoljno da ga spasi u otpunosti. Nazubljene školjke prerezale su gumu i unutrašnju odstavu od platna Pitta probode bol kada oblak krvi izbije iz njegove uke. Masku mu se otrgnula s lica i uskovitlani pijesak ušao mu je u ići i nos, oštećujući osjetljive membrane. Pokuša izdahnuti kroz nos la izbaciti pijesak, ali samo je pojačao nadraženost. Oči su ga peklye od nješovitog napada pijeska i slane vode kapci mu se naglo zatvore, i njegov mozak odleti u tminu.

Zatim mu glava udari u nisku stijenu, pred očima mu se asprne briljantna niska duginih boja, pa se ugasi, i tada se sve umiri.

Giordino osjeti kako je Pittovo tijelo omlitavilo ronilačka vjetiljka ispala mu je iz otvorene šake i pala na dno. Giordino osvijedi svojom svjetiljkom u Pittovo lice, primijetivši da je izgubio vijest. Zadovoljio se time što je Pittov usnik još uvijek bio među njegovim zubima, a zatim je svojim kratkim, snažnim rukama čvršće tisnuo Pittovu nogu i nastavio se držati.

Ispod Giordina je prolazio dio dna prekriven pjeskovitim junkom on izbacio noge, očajnički pokušavajući zakočiti. Obje peraje dletjele su mu s nogu i oderao je kožu sa stopala i gležnjeva. Zubima tako stisnuo usnik cijevi za zrak da je pregrizao gumu, ali svoje krvavljene noge zabio je još dublje u pijesak. Bio je to očajnički okušaj i nije uspio. Njegova stopala samo su iščupala dvije morske Ujke prije no što je izgubio uporište.

Iznenada, poput mačke koja se umori od miša, nepredvidljiva odvodna struja izbacila ih je iz svojega glavnog toka. Giordino brzo pruži ruku i zgrabi šaku morske trave, vukući svoj onesviješteni ret prema maloj udubini nalik na krater. Tada se opusti i otpluta u ubinu u mirnoj vodi, puštajući Pitta da polako potone pokraj njega.

U operativnom bunkeru u Pearl Harbouru vladala je tišina, aktilografkinje su zanimale računala su bila tiha i isključena, a ihova stakalca izgledala su poput velikih okruglih očiju bez kapaka, jlovina osoblja okupila se oko radio centra. Muškarci su zamišljeno išli, ne govoreći ništa, a žene su nervozno ulijevale kavu, blijede i morene. Napeta atmosfera pritiskala je sve i crpila im energiju.

Hunter i Denver sjedili su s obje strane radiooperatera, gledajući se umornim, zakrvavljenim očima.

Denver izvadi malu, plastičnu bočicu iz džepa i počne se poigravati njome, kotrljajući je naprijednatrag po stolu. Hunter ga je nakratko proučavao, a zatim upitno podigne obrve.

Što je to?

Denver podigne bočicu.

Pitt mi je to dao na analizu. Bio je to dio injekcije.

Pitt vam je to dao?, nastavi Hunter. Što je u njoj?

DG10, reče Denver kratko.

Jedan od najsmrtonosnijih otrova koji postoje. Vrlo ga je teško detektirati. Tijelo izgleda kao nakon srčanog udara.

Što je on radio s tim?

Denver slegne ramenima. Ne znam. Bio je vrlo tajanstven u vezi s tim. Rekao je da ćemo na kraju saznati.

Hunterov pogled bio je zamišljen, udaljen. Zagonetka, taj čovjek je prokleta zagonetka...

Telefon, admirale.

Huntera prekine časnik koji mu pruži slušalicu.

Tko je to?

Časnik je na trenutak djelovao izgubljeno, a zatim oklijevajući reče Aloha Willie, noćni diskdžokej s radiopostaje Popo.

Hunter zine u čudu.

Što je to, gospodine? Ne želim razgovarati s nikakvim prokletim diskdžokejem. Kako je dospio na našu privatnu liniju?

Časniku je bilo vrlo neugodno. Rekao je da je hitno, gospodine. Njegova nagradna zagonetka bila je Crna ptica vratila se u gnijezdo. Rekao je da ćete osvojiti nagradu ako znate odgovor.

Kakva je to glupost?, eksplodira Hunter.

Recite tom luđaku da... Iznenada, Hunterova usta se ukoče, a oči rašire. Moj Bože, Crowhaven!

On zgrabi slušalicu i počne brzo razgovarati s glasom na drugoj strani linije. Zatim vrati slušalicu zapanjenom časniku i okrene se Denveru.

Crowhaven odašilje na frekvenciji radiopostaje iz Honolulua.

Denverov izraz lica bio je totalno zbunjen. Ne shvaćam.

To je briljantno. Stvarno briljantno, reče Hunter uzbuđeno.

Delfiju nikada neće pasti na pamet da osluškuje frekvenciju komercijalne radiopostaje, naročito ne rocknroU program. Nitko osim par klinaca neće to slušati u ovo doba noći. On se nagne prema radiooperateru. Namjesti frekvenciju na 1250.

U prvom trenutku, betonske zidove zapljusne glasan udar glazbe koji napadne bubnjiće svih ljudi u bunkeru. Zatim, prije no što se zbunjeno osoblje okupljeno oko radija potpuno oporavilo od šoka, visoki glas koji je sipao riječi poput strojnice izbije iz zvučnika. Hejho tamo, vi rane jutarnje ptičice. Ovdje Aloha Willie s lajboljih četrdeset melodija kojima će zaljuljati vaše tropske zračne rlove i ponuditi neke sjajne zvukove za vas disko vukove! Vrijeme je ri i pedeset. U redu, jeste li spremi, ljudi? Zalijepite uši za tranzistore slušajte nas dok vam puštamo najnoviju komičnu ploču Tatice i ljegovog benda. Hajde, Tatice!

Radiooperater u bunkeru uključi gumb za odašiljanje i ubaci e u program. Tatica zove Bend. Javite se, molim. Prijem. Ovdje Bend, Tatice. Čujete li me? Prijem. Denver skoči na noge.

To je Crowhaven. Uspio je! Zove nas sa Starbuckal ćujemo te, Bende. Prijem.

Evo konačnog rezultata. Gosti jedan pokušaj, jedan pogodak, ri pogreške. Domaći niti jedan pokušaj, tri pogotka, četiri pogreške.

Hunter je zurio u zvučnik. Kod za gubitke. Crowhaven je ireuzeo kontrolu nad podmornicom, ali platio je to jednim mrtvim i ri ranjena člana posade.

Čuli smo rezultat, Bende, zujao je čovjek s radija. Naše estitke gostima na pobjedi. Kada mogu napustiti igralište? Odgovor dođe istog trena.

Tuševi rade i svlačionica bi trebala biti ispražnjena za sat remena. Ukrcat ćemo se na autobus i napustiti stadion do 4 sata. Denver udari šakom po stolu, a na kerubinskom licu pojavi širok osmijeh. Reaktori generiraju paru u turbinama i crpkama isprazniti prednji odjeljak za torpeda za sat vremena. Hvala Bogu, su ispod predviđenog vremenskog roka.

Hunter posegne i dohvati mikrofon od operatera.

Bende, ovdje Tatica. Gdje je Dečko?

Dečko i njegov pomagač otišli su do brda u potrazi za izgubljenim zlatnim rudnikom. Od tada se nisu javili. Pretpostavljamo da su se izgubili u pustinji i ostali bez vode.

Hunter bez riječi odloži mikrofon. Ovo nije trebalo prevoditi.

Poruka je bila više nego jasna.

Javit ćemo vam najnovije sportske vijesti u 5 sati, nastavi Crowhavenov glas.

Bend završava prijenos.

Aloha Willie uleti istog trena.

Evo ga, ljudi. A sada na broj dvanaest na top listama Avery Anson Pants pjeva veliko trganje bikinija...

Radiooperater ugasi zvučnik.

Sve do 5 sati, to je to, gospodine.

Admiral Hunter polako se udalji i potone u fotelju.

Zurio je u zid.

Visokom smo cijenom to platili, reče Hunter tiho.

Pitt je trebao ostati s Crowhavenom, reče Denver ogorčeno.

Nije trebao poći u potragu za vašom kćeri...

Denver se prekasno zaustavi.

Hunter podigne pogled.

Nisam mu dao dopuštenje da traži Adrianu.

Znam, gospodine, Denver bespomoćno slegne ramenima.

Pokušao sam ga odgovoriti, ali inzistirao je na tome da pokuša. On radi ono što hoće.

Radio je ono što je htio, reče Hunter beznadno, vrlo tihim glasom.

Dobrodošao natrag u zemlju živih mrtvaca.

Pitt polako fokusira pogled i ugleda uvijek nacereno Giordinovo lice.

Tko je živ?, progunda Pitt.

Poželio je da je opet u nesvijesti, da prožimajuća bol u njegovoj poreznoj ruci i kvrga na glavi pripadaju nekome drugome. Nije se pomicao samo je ležao i upijao more boli.

Neko vrijeme mislio sam da će ti trebati lijes, reče Giordino nehajno.

On ispruži ruku i Giordino ga potegne u sjedeći položaj. Pitt zatrepće očima da izbacpi pjesak i sol. Gdje smo, do vraga?

Podvodna pećina, odgovori Giordino. Pronašao sam je čim si se ti onesvijestio, kad smo izišli iz one jezive struje.

Pitt pogleda malu komoru, mutno osvijetljenu Giordinovom oštećenom svjetiljkom. Bila je široka oko dvadeset stopa a duga oko trideset, a strop je bio na visini između pet i deset stopa. Tri četvrtine dna pećine nalazilo se pod vodom, dok se ostatak sastojao od kamene podloge na kojoj su počivali on i Giordino. Stjenke polupoplavljene galerije bile su glatke i prekrivene stotinama račića koji su jurili uokolo poput uplašenihr mrava.

Pitam se na kojoj smo dubini, promrmlja Pitt.

Moj dubinomjer pokazuje osamdeset stopa izvan pećine.

Pitt je žudio za cigaretom. Dovuče svoje bolno tijelo do stjenke i nasloni se na nju, gledajući u tupoj fascinaciji krv koja je umrljala njegovo crno gumeno ronilačko odijelo.

Šteta što nemam kameru, reče Giordino.

Bila bi ovo sjajna novinarska reportaža iz života.

Izgleda gore nego što je, slaže Pitt. Klimne prema Giordinovim stopalima. Žao mi je što to ne mogu reći za tvoje papke.

Da, ne mislim da ću se neko vrijeme dičiti svojim prstićima, Giordino iskašlja sluz i pljune je u vodu. Što sada?

Ne možemo van, reče Pitt zamišljeno. S toliko krvi, privući ćemo sve morske pse iz okolice od deset milja. On zastane, pogleda na

sat, pa se zagleda u vodu. Imamo još oko dva sata prije no što Monitor ispali projektil. Što kažeš, da ih potrošimo na razgledavanje?

Giordinov izraz nije odavao entuzijazam. Baš i nismo u najboljem stanju za istraživanje pećina.

Znaš kako mi brzo dosadi sjedenje.

Giordino umorno odmahne glavom. Što sve ne radim zbog prijatelja. On pažljivo nacilja račića, pljune i promaši.

Pretpostavljam da je sve bolje od večeri s ovim momcima.

U kakvom ti je stanju oprema?

Nadao sam se da ćeš me to pitati, reče Giordino.

Otprilike u istom kao i ja. Pored naših spremnika za zrak koji su, oprostite na izrazu, na izdisaju, imamo jednu masku, četrdeset stopa najlonskog konopca, jednu peraju i ovu svjetiljku koja je pri kraju.

Zaboravi spremnike. Najprije ću pokušati s ronjenjem na dah.

Pitt navuče peraju na nogu i uzme najlonski konopac, te zaveže jedan kraj za zapešće. Ti se odmaraj i drži drugi kraj konopca. Kada trznem tri puta, izlazi što brže odovud. Na dva trzaja, vuci svom snagom. Na jedan trzaj, prati me.

Ovdje ću biti usamljen, uzdahne Giordino.

Samo ja i račići.

Pitt se naceri. Nećeš dugo biti sam.

Pitt dohvati svjetiljku i sjedne na rub stijene. Udahne i izdahne nekoliko puta, hiperventilirajući kako bi pročistio tijelo od ugljičnog dioksida. Napokon, kad je bio siguran da je napunio pluća do kraja, on sklizne u mračnu vodu i zapliva prema dnu pećine.

Pitt je bio odličan ronilac. Mogao je ostati pod vodom gotovo dvije minute, zadržavajući dah. Mišići su ga boljeli, a krvave posjekotine pekle od slane vode, ali zaronio je u dubinu dodirujući glatku stjenku pećine, dok je drugom držao svjetiljku. Stjenka se spuštala petnaest stopa pod oštrim kutom, a tada se izravnavala. Pitt naiđe na gomilu stijena koje su mu skoro zablokirale napredovanje, ali uspio ih je prijeći puzeći, i otkrio da se stjenke pećine počinju širiti izvan njegovog vidnog polja. Provukao je tijelo u drugu komoru i polako krenuo prema gore, mašući jednom perajom.

Za nekoliko sekunda izronio je i udahnuo svježiji zrak, u galeriji koja je bila osvijetljena blagim svjetlom. Bio je to zlatni svijet, svijet žutila u kojem su čak i sjene bile žute nijanse. Strop je bio visok najmanje

dvadeset stopa i svjetlucao je od mnoštva sitnih stalaktita s kojih je voda kapala po cijeloj unutrašnjosti pećine.

Pitt zapliva prsno kroz zlaćanu vodu do velikog stubišta urezanog u stijenu, koje se protezalo u dugi, zavojiti tunel, s čudnim, trokutastim urezima u stubama.

Dva kipa muškaraca s ribljim repovima i četvrtastim bradama ležala su poput sfinge s obje strane pristaništa. Kipovi su bili jako oštećeni vodom koja je kapala i izgledali su vrlo stari.

On se izvuče iz vode i sjedne na donju stubu pristaništa, pa dne masku, trepćući očima kako bi ih prilagodio čudnom svjetlu, teko ronilačko odijelo počelo mu je nadraživati ruku. Polako, pazeći a posjekotine, on ga uspije skinuti s tijela. Kad je odmotao najlonski anopac sa zapešća, vidi da mu je preostalo još samo oko tri stope Miopca. Jednom snažno povuče konopac, i čim se napeo, počne ga ići sve dok Giordinova kovrčava glava ne izroni na površini.

Došao sam u žuti pakao, progunda Giordino.

Rukom ukloni kosu iz očiju i ispruži ruku prema Pittu.

Dobrodošao u Delfijevu kuću užasa.

On zgrabi Giordinovu ruku i izvuče ga iz vode na stubu.

Giordino klimne prema kipovima. Lokalni odbor za doček? rotrlja ruku po jednoj četvrtastoj bradi, gladeći kamenu površinu.

Imaš li kakvu ideju oko toga otkud žuta svjetlost?

Čini se da izbija iz stijena.

Tako je, složi se Giordino. Pogledaj moju ruku. On idigne dlan koža je također sjajila. Ne mogu ti dati kemijsku lalizu mineralnog sastava, ali prilično sam siguran da sadrži veliku ličinu fluorescentne tvari.

Nikada nisam vidio da tako jako svijetli, reče Pitt.

Giordino onjuši zrak. Osjećam eukaliptus.

Ulje od eukaliptusa. Koriste se njime za smanjivanje ažnosti i osvježavanje zraka.

Giordino počne skidati svoje ronilačko odijelo, i nježno ga tegne preko ozlijeđenih stopala. Pitt vidje pod čudnim svjetlom i su izranjavane skoro do kosti, a oko njih ubrzo se proširila lokva vi. Ali, pomisli on, još uvijek može hodati.

Izvidjeti ću stubište. Zašto ne pričekaš ovdje diveći se diku?

Nema šanse, nasmiješi se Giordino. Mislim da bi bilo udrije da ostanemo zajedno. Pratit ću te. Pazi samo kuda ideš.

Pitt pogleda Giordinovo krvavo tijelo, a zatim i svoje.

Izgleđamo jadlo za invazijske snage, pomisli on obojica su ii teško ozlijeđeni.

U redu, snagatore, ali nemoj glumatati tihog junaka.

Pitt je znao da su njegove riječi beskorisne.

Giordino će ga slijediti dok ne padne u nesvijest. Bez da pričekaja komentar, on se okrene i krene uz stubište.

Penjali su se vrlo polako kroz nestvarno okruženje u zavojitom tunelu. Jedini zvuk bio je njihovo teško disanje i stalno pljuskanje vode koja je padala sa stropa. Tunnel se postupno sužavao, sve dok nije bio malo viši od pet stopa i širok oko tri stope. Stube su postajale sve niže, dok se nisu pretvorile u ravno tlo.

Pitt je hodao leđima prislonjenim uz vlažni zid, pognute glave kako se ne bi udarao. Baterije ronilačke svjetiljke gotovo su se potrošile, a snop svjetlosti bio je jedva nešto snažniji od fluorescencije. Svakih trideset stopa zastajao bi i čekao da Giordino došepa za njim. Pitt je primijetio da Giordinu nakon svakog zaustavljanja treba malo duže da opet krene. Postajalo mu je sve jasnije da Giordino ne može dugo izdržati.

Slijedeći put pronađi pećinu s dizalima, proštenja Giordino. Trebala su mu tri daha da izgovori riječi kroz stisnute zube.

Malo vježbe nikada nikome nije naškodilo, reče Pitt.

Sada je morao natjerati Giordina da nastavi. Ako ne pronađu put do površine iznad podmorske planine, umrijet će usamljeni, zdrobljeni pod tisućama tona stijena i vode.

Pitt krene dalje. Ronilačka svjetiljka sada je samo slabašno svijetlila i on pusti da mu isklizne iz ruke na kamenu pod. Oklijevao je trenutak, gledajući za svjetiljkom koja se kotrljala niz tunnel smjerom iz kojeg su došli. Pitao se odsutno što će Giordino misliti kad se dokotrlja do njega.

Pitt se naježi u času kada je iznenadna struja hladnog zraka zaplesala po njegovoj koži. Pred njim je morao biti otvor ili ventilacijska cijev. Uskoro mu oči preplavi blaga, plava opna. Činilo se da plava boja treperi i mijenja se u nijanse koje su bacale blijede, žive sjene na zidove prolaza. Pitt se približi. Stvar se kretala na način koji mu je bio poznat.

Zašto je ne mogu prepoznati, pitao se omamljeno.

Mozak mu se zamagljivao umor mu je prostrujio kroz vene i umrtvio proces razmišljanja. On zastane da pričeka Giordina, ali Giordino se nije pojavio.

Pitt nije mogao suzbiti svoje osjećaje izoliranosti i tjeskobe.

Po drugi put u posljednjih sat vremena borio se da suzbije crni veo koji mu je okruživao vidno polje.

Posegne rukom i polako dodirne sjajno plavo svjetlo. Njegovi prsti dodirnu meku, glatku površinu.

Zastor, promrmlja on sam sebi. Obični zastor.

On razmakne zastor i ude u vilinsku zemlju crnih skulptura i plavih zidova presvučenih baršunom. Velika soba bila je ukrašena delikatno izrađenim ribama od ebanovine uklopljene u sag duboke indigo boje. Sag nije bio nalik ničemu što je Pitt ikada vidio. Stopala su mu utonula u sag do gležanja. On podigne pogled i vidje da se cijeli fantastični prizor odražava u divovskom ogledalu koje je obuhvaćalo cijeli strop. U sredini sobe, na četiri izrezbarena kipa sabljarka u skoku, nalazio se krevet nalik na školjku bisernicu ukrašen tijelom nage djevojke koja je ležala na svjetlucavom satenu, a njezina bijela put davala je živi kontrast plavim i crnim motivima sobe.

Ležala je na leđima s jednim koljenom privučenim sebi, a jednim dlanom držala je malu, bijelu dojku, kao da je miluje. Lice joj je bilo skriveno dugom, ravnom kosom koja je sjajila pod svjetlom dok se spuštala s jastuka. Dok su joj se grudi dizale i spuštale u ritmu disanja, bilo je jasno vidljivo da joj je trbuh čvrst.

Pitt se nesigurno nagne nad krevet i ukloni joj kosu s lica. Njegov je dodir probudi, i ona tiho zajeca. Oči joj se polako otvore i usredotoče na Pitta. Na trenutak nije joj bilo jasno u što gleda, dok njezin mozak nije registrirao prizor krvave prikaze koja je stajala nad njezinim krevetom. Tada njezino lijepo lice pokaže šok, a velike, izazovne usne otvore se kako bi ispustile krik, ali ostanu nijeme.

Bok, Summer, promrmlja Pitt uz osmijeh.

Bio sam u susjedstvu, pa rekoh, da svratim.

Tada se vrata u Pittovoj glavi zalupe i on se sruči na sag.

Poglavlje XVI

Pitt više nije brojio koliko se puta pokušao izvući iz tamne izmaglice, samo da bi mu svijest opet skliznula i da bi opet pao u crnu prazninu. Ljudi, glasovi i prizori prolazili su mu umom u razbacanom vrtlogu kaleidoskopske zbrke. Pokušao je usporiti kretanje likova, ali luda vizija i dalje je trajala kad je otvorio oči da izbriše noćnu moru iz uma, vidio je utjelovljenu noćnu moru zvjerske, žute Delfijeve oči.

Dobro jutro, gosp. Pitte, reče Delfi suho. Ton je bio ljubazan, ali mržnja je bila vidljiva u ledenom izrazu njegovog lica.

Žao mi je zbog vaših ozljeda, ali baš nas i ne možete tužiti zbog toga, zar ne?

Niste postavili znakove zabranjen pristup, Pittov glas zazvuči u njegovim vlastitim ušima poput govora senilnog čovjeka.

Propust. Ali opet, nitko vas nije pozvao da upadnete u ispušnu struju naše energetske turbine.

Energetske turbine?

Da. Činilo se da Delfi uživa u Pittovom zbunjenom pogledu. U mojem utočištu postoji više od četiri milje tunela, a kao što ste primijetili, prilično je hladno. Stoga nam je potrebno grijanje i zaliha električne energije kakvu nam mogu osigurati samo parne turbine.

Potpuna udobnost doma, promrmlja Pitt, pokušavajući razbistriti glavu.

Vjerujem da su one odgovorne za maglu na površini.

Da, toplina iz naših energetskih postrojenja dolazi u kontakt s hladnijom vodom i to uzrokuje kondenzaciju magle. Rezultat je fronta magle!

Pitt se s mukom podigne u sjedeći položaj. Pokušao je vidjeti kazaljke na satu, ali brojčanik mu je bio u mraku.

Koliko sam dugo bio u nesvijesti?

Otkrili su vas u spavaćoj sobi moje kćeri prije točno četrdeset minuta. Delfi je zamišljeno promatrao Pittovo tijelo puno ožiljaka, ne odajući niti malo osjećaja ili zabrinutosti.

Moja ružna navika, reče Pitt uz osmijeh. Uvijek se pojavljujem u spavaćim sobama djevojaka u nezgodno vrijeme.

Delfi zadrži svoj ravnodušni izraz lica. Div srebrene kose sjedio je na bijelom kamenom ležaju prekrivenom jastucima od crvenog

satena, a Pitt primijeti da su njega plegli na hladni pod gladak poput mramora. Ignorirao je Delfija na trenutak i pokušao vidjeti okolinu. Izgledala je poput neke od onih futurističkih kreacija na svjetskim izložbama. Prostorija je bila normalnih proporcija, oko dvadeset i pet četvornih stopa, a zidovi su bili ukrašeni originalnim uljima na platnu koja su prikazivala podmorske krajolike grupirane uredno, ali neformalno. Rasvjeta je dolazila s okruglih mjedenih uređaja postavljenih na bijelom stropu.

Uz drugi zid stajao je široki drveni stol koji je na svojoj pisaćoj površini imao podlogu od crvene kože, u skladu s priborom na stolu i modernim, skupim interkomom. Ali jedinstvena inovacija koja je tu sobu razlikovala od bilo koje slične sobe bio je veliki, prozirni zid koji je gledao u more. Bio je širok gotovo deset stopa, a visok osam kroz debeli, prozirni kristal Pitt je mogao vidjeti vrt s kamenjem spiralnog i gljivastog oblika, ocrtanog podvodnim svjetlima. Murina duga osam stopa vijugala je uz donji rub zida i hladnim pogledom promatrala ljude u sobi. Delfi nije uočio murinu zlatne oči pod poluspuštenim kopcima još su bile usmjerene na Pitta.

Pittov pogled vrati se na Delfija.

Čini se da niste razgovorljivi ovog jutra. Delfi se nasmiješi.

Možda brinete zbog sudbine svojeg prijatelja?

Prijatelja? Ne znam o čemu govorite.

Čovjeka s ozlijeđenom nogom. Ostavili ste ga u napuštenom prolazu.

Ovih dana smeća ima svugdje.

Glupo je da nastavite sa svojom predstavom. Moji ljudi otkrili su vaš zrakoplov.

Još jedna loša navika. Pogrešno parkiram.

Delfi je ignorirao primjedbu.

Imate točno trideset sekunda da mi kažete što radite ovdje. U redu, sve ću reći, reče Pitt nehajno.

Unajmio sam zrakoplov za let do Las Vegasa na posebnu turu po kockarnicama i izgubili smo se. To je sve, kunem se.

Vrlo lukavo, reče Delfi umorno.

Kasnije ćete moliti za milost.

Uvijek sam se pitao kako bih se držao pod mukama.

Ne vi, Pitt. Ne bih ni pomislio da vam prouzročim i najmanju neugodu. Postoje i profinjeniji načini da se dođe do istine. Delfi ustane s ležaja i nagne se nad interkom. Dovedite mi drugoga. On se ispravi i pogleda Pitta ukočenim, beživotnim osmijehom.

Raskomotite se. Obećavam da nećete dugo čekati.

Pitt se nespretno osovi na noge. Očekivao je da se zaljulja od iscrpljenosti i vrtoglavice. No, iz nekog razloga, adrenalin mu je prostrujio tijelom i um mu se razbistrio.

Pogledao je na sat. Bilo je 4.10. Pedeset minuta do napada marinaca na odašiljač na Mauiu. Pedeset minuta dok Monitor ne raznese podmorsku planinu u komadiće. Sada je imao malo šanse da se odovud izvuče živ. No, žrtva će biti vrijedna, pomisli on turobno, samo da Crowhaven pokrene Starbucka. On zatvori oči i pokuša zamisliti kako Starbuck plovi oceanom prema Havajima, ali slika mu nekako nije dolazila na oči.

Crowhaven se nije mogao prisjetiti kada je posljednji puta vidio toliko krvi. Pod zapovjedne sobe bio je prekriven krvlju, a upravljačke su konzole na nekoliko mjesta bile poprskane u stilu apstraktnih slika Jacksona Pollocka.

Stvari su u početku išle glatko. Previše glatko. Ulaz u odjeljak sa zalihama protekao je bez problema čak su stigli skinuti ronilačku opremu i kratko predahnuti. Međutim, kad se prethodnica SEALa prikrala u zapovjednu sobu Starbucka, izbio je pakao.

Za Crowhavena, sljedećih je nekoliko minuta bilo najstrašnije u njegovom životu. Četiri minute zaglušujuće grmljavine automatskog oružja u rukama specijalaca, četiri minute krikova i jauka koji su odjekivali unutrašnjošću potopljene podmornice.

Delfijevi ljudi pucali su iz svojih čudnih, bezvučnih oružja dok svaki od njih nije dobio najmanje šest do osam pogodaka iz automatskih pušaka SEALova. Pitao se kako je moguće da bilo tko izdrži toliko pogodaka, osim ako nije lud. Trojica su ubijena odmah, a preostala četvorica umrla su nakon njegove poruke Hunteru. Ništa ih nije moglo spasiti.

Na njegovoj strani, jedan pripadnik SEALa bio je mrtav jedan od tih gadova koji su sada ležali na podu pogodio ga je u lijevu sljepoočnicu. Još su trojica bili teško ranjeni. Stežući zube od boli,

bili su sigurni da će on, čarobnjak Crowhaven, pokrenuti tu veliku čeličnu smrtonosnu zamku i osigurati im liječenje brže od metka.

Ali sada je već četrnaest minuta zaostajao za planom. Bilo mu je krivo stoje obećao admiralu Hunteru da će pokrenuti Starbucka do 4 sata. Stvar je bila u usisnoj sili šest mjeseci ležanja na dnu oceana stvorilo je snažnu usisnu silu oko oplata. Svi ventili za balast ispušteni su ali ni to nije bilo dovoljno da se istrgnu iz zahvata morskog dna. Počeo se pitati hoće li doživjeti istu sudbinu poput izvorne posade Starbucka.

Priđe mu njegov zamjenik, namrgođeni niži časnik.

Nemamo više što izbaciti, zapovjednice. Glavni spremnici za balast prazni su, a izbacili smo i dizel gorivo i spremnike s pitkom vodom. Još uvijek se ne pomiče, gospodine.

Crowhaven udari po stolu poput nemirnog djeteta.

Ne, Boga mi, pomaknut će se pa makar joj morao iščupati utrobu. On uputi svom podređenom divlji pogled. Punim gasom unatrag!

Časnikove oči se rašire. Gospodine?

Zapovjedio sam, punim gasom unatrag, do vraga!

Oprostite, ali na taj način izbit ćemo elise. Sada su do pola zabijene u dno. Velika je i šansa da si poderemo trup.

To je puno bolje od smrti, reče Crowhaven kratko.

Izbacit ćemo ovu mamicu odovud kao da je mula koja je zapela u močvari. Nema više prepirke, zamjenice. Krećite se punim gasom unatrag pet sekunda, a zatim punim gasom unaprijed slijedećih pet sekunda. Ponavljajte taj proces dok je ne potrgamo ili se ne oslobodi.

Zamjenik slegne ramenima i odjuri u strojarnicu.

Nakon što su uključili turbine, prošlo je samo pola minute prije no što su prve loše vijesti došle u zapovjednu sobu.

Strojarnica, zapovjednice, glas njegovog zamjenika začuje se u zvučnicima. Ne može više dugo izdržati. Već smo iskrivili krilca propelera u pijesku. Izišla su iz ravnoteže i vibriraju kao luda.

Nastavite, odbrusi Crowhaven preko mikrofona. Nisu mu morali reći mogao je osjetiti kako pod drhti pod njegovim nogama dok su divovski propeleri udarali po dnu.

Crowhaven priđe mladom, crvenokosom i pjegavom čovjeku koji je stajao ispred nekoliko upravljačkih konzola koje su sezale od poda

do stropa i pažljivo proučavao pokazivače i obojena svjetla. Lice mu je bilo blijedo i potihlo je mrmljao sebi u bradu Crowhaven je pretpostavio da se moli. Položio je ruku na rame tehničara i rekao:

Sljedeći put kada krenemo punom parom unatrag, ispalite sve prednje torpedne cijevi.

Mislite li da će to pomoći, gospodine?, glas je bio molećiv.

To je samo kapljica u bunaru pritiska, ali spreman sam se loviti za svaku slamčicu.

Glas njegovog zamjenika opet je dopro iz strojarnice.

Upravo je otišla lijeva osovina propelera, zapovjednice. Odlomila se i povukla sa sobom i dva ležišta.

Nastavi s procedurom, odgovori Crowhaven.

Ali, gospodine, čovjekov glas bio je molećiv, očajan.

Što ako ode i desna osovina? Čak i ako isplovimo na površinu, kako ćemo dalje?

Veslat ćemo, reče Crowhaven odrješito.

Ponavljam, nastavi s procedurom!

Ako se obje osovine prelome, prelomile su se. Ali dok i desna osovina ne ode, raskomadat će je sve dok ima šansu za spašavanje Starbucka i njegove posade. Bože, pitao se, kako toliko stvari može poći krivo u posljednji trenutak?

Poručnik Robert M. Buckmaster, pripadnik marinaca, ispustio je kratki rafal iz svoje automatske puške prema betonskom bunkeru i upitao se isto to. Najbolji plan za miševе i ljude, pomisli on. Operacija je trebala biti jednostavna zapovijed je glasila, zauzmi odašiljač. Skupina ljudi iz Mornarice još je uvijek bila skrivena u tropskom gustišu, čekajući na vijest o dovršenoj misiji kako bi preuzeli opremu i poslali šifrirane poruke koje Buckmaster nije razumio. Poručnici marinaca rijetko su smjeli doznati povjerljive informacije, pomisli on. U redu je biti ubijen, ali nije u redu znati zbog čega.

Stara vojna građevina na sjeverozapadnom kraju Mauia izgledala je napuštena i nevina, ali čim se njegov odred približio, naletjeli su na više opreme za detekciju i rano upozoravanje nego što je okruživalo trezor sa zlatom u Fort Knoxu. Žica pod naponom, reflektori koji su aktivirali zaglušujuće sirene i obasjavali cijelu instalaciju snažnim bljeskom. Ništa u brifingu nije ga pripremlilo na ovo, pomisli on ljutito.

Nemarno planiranje bez detaljnih upozorenja na prepreke. Poručnik ili ne, on će osobno očitati bukvicu svojim zapovjednicima zbog ovoga.

S prozora, ulaza i krovova koji su se do tada činili praznima, branitelji su otvorili tešku paljbu iz automatskog oružja, zaustavivši Buckmasterovu postrojbu komandosa. Marinci su uzvratili, a njihovo ciljanje bilo je smrtonosno tijela su se počela gomilati oko otvora nalik na otvore bunkera. U jeku bitke, krupni narednik grubog izgleda protrčao je kroz sjene između snopova reflektora i bacio se na tlo pokraj Buckmastera.

Uzeo sam oružje s jednog od njihovih mrtvaca, vikne on da nadglasa buku. To je ruski ZZK Kalešrev.

Ruski?, upita Buckmaster u nevjerici.

Da, gospodine. Narednik podigne automatsko oružje pred Buckmasterove oči. To je najnovije lako oružje u sovjetskom arsenalu. Nemam pojma kako su ovi momci došli do njega.

Pričuvaj to za obavještajce.

Buckmaster se opet usredotoči na zgrade s odašiljačima dok je buka od pucnjave postajala sve jača u tami.

Kaplar Danzig i njegov vod prikovani su iza zid. Narednik prekine kako bi ispalio niz kratkih rafala i odvuкао pažnju nekima od branitelja. Dao bih svoju mirovinu za protutenkovski top od devedeset milimetara, vikne on između dva rafala.

Ovo je trebao biti iznenadni napad, sjećate li se? Rekli su nam da nam neće trebati teško oružje.

Iznenada, začuje se snažna eksplozija veliki oblak prašine vine se u zrak, a komadići betona počnu pljuštati po okolini. Buckmaster se zagrcne u šoku od udara zatim polako ustane na noge i zagleda se u ostatke zgrada s odašiljačima.

Radio vikne on. Do vruga, gdje je radist?

Marinac s kamuflažnom bojom na licu, odjeven u crnozeleno kamufiažno odijelo, dotrči iz sjene. Ovdje, poručnice.

Poručnik Buckmaster dohvati ponuđeni primopredajnik, užasavajući se onoga što mora reći.

Tatice... Tatice. Ovdje Ludi sjekač. Prijem.

Ludi sjekaču, ovdje Tatica. Govori. Prijem. Glas iz primopredajnika zvučao je kao da dopire s dna bunara.

Banda iz kvarta pred nosom nam je digla posao u zrak. Ponavljam, pred nosom su nam digli posao u zrak. Nećemo se ubaciti u vijesti večeras.

Tatica razumije, Ludi sjekaču. Izražava svoje žaljenje. Kraj.

Buckmaster zabije primopredajnik na mjesto. Bio je ljut i nije ga bilo briga hoće li za to čuti i u Pentagonu. Nešto je večeras ovdje jako krenulo po zlu. Cijela atmosfera imala je neki zloslutni prizvuk. Pitao se, dok su se njegovi ljudi počeli grupirati, hoće li ikada saznati tko je izvukao deblji kraj.

Poglavlje XVII

Vrata se otvore i dva čovjeka uvuku Giordina u sobu, pa ga grubo bace na pod. Pitt zadrži dah. Al je bio u jadnom stanju ozlijeđene noge nisu bile liječene na njima nije bilo ni najmanjeg traga dezinfektanta ili zavoja. Krv s posjekotine iznad njegovog lijevog oka zgrušala se i napola mu zatvorila oko, što mu je davalo zapanjujuće zlokoban izraz koji je plamtio nepokolebljivim prkosom.

Dobro, bojniče Pitt, reče Delfi prijekorno. Ništa nemate za reći svojem prijatelju iz djetinjstva? Ne? Možda ste mu zaboravili ime? Znači li vam nešto Albert Giordino?

Znate njegovo ime?

Naravno. To vas iznenađuje?

Zapravo i ne, reče Pitt mirno. Pretpostavljam da vas je Ori Cinana opskrbio svim podacima o Giordinu i meni.

Jedan dugi trenutak div za stolom nije shvaćao. Tada poveže Pittove riječi i podigne jednu obrvu na upitan način.

Kapetan Cinana?, glas mu je bio čvrst poput stijene, ali Pitt zamijeti lagani dodir sumnje.

Na krivom ste tragu. Nemate nikakvih...

Dosta glume, prekine ga Pitt grubo. Cinana je možda dobivao svoju kapetansku plaću od Mornarice Sjedinjenih Država, ali on je igrao za vaš tim. Lijepa namještaljka informator koji sjedi u vrhu protivničke ekipe. Znali ste operativne planove 101. flote i prije no što su stavljeni na papir. Kako ste vrbovali Cinanu, Delfi? Novac? Ili ucjena? Sudeći prema vašem dosjeu, rekao bih ucjena.

Vrlo ste perceptivni.

Zapravo i ne. Bilo je to lako shvatiti. Dobri kapetan nadživio je svoju upotrebljivost kao golub pismonoša. Više nije mogao živjeti s ulogom izdajice. Cinana se počeo slamati bio je na rubu živčanog sloma. Ako tome dodate njegovu malu, zlosretnu aferu s Adrianom Hunter, ispada da ste ga morali ukloniti prije no što je propjevao o vašoj organizaciji. Ali zabrljali ste njegovo ubojstvo, Delfi. Zabrljali ste ga totalno.

Delfi sumnjičavo pogleda Pitta.

Nagadate.

Nije nagađanje, reče Pitt. Jedan naš slučajni susret u kafiću Royal Hawaiian hotela uništio je vaš plan. Kad sam ja ušao tamo, Cinana

je čekao Adrianu Hunter. On, naravno, nije imao pojma da sam ja još jedna od Adrianinih igračaka, ali nije mogao riskirati sramotu upoznavanja spoj s admiralovom kćeri mladom od njega dvadeset godina u tamnom kutu kafića mogao bi rezultirati nekim ružnim pretpostavkama pa je pobjegao prije no što se ona pojavila. Kad je Summer stupila na scenu kako bi izvršila ubojstvo, zamijenila me s Cinanom. Zašto i ne? Odgovarao sam opisu. Niti Cinana niti ja nismo te večeri bili u odori, a povrh toga, ja sam pio s gdicom Hunter. Summer nije niti posumnjala. Pobrinula se za Adrianu, a zatim me namamila na plažu gdje mi je pokušala ubrizgati otrov. Tek kada se našla u mojem apartmanu počela je shvaćati daje strašno pogriješila. Prvi put naslutio sam nešto kad me oslovila s kapetane. Kasnije, vi ste mi sami dodali ostatak kad ste rekli da imate informatora. Zbrojio sam dva i dva odgovor je bio Cinana. Sve u svemu, vrlo jednostavno.

Da, vi ste čudan svat, Delfi. Kakav bi drugi čovjek mogao poslati svoju rođenu kćer u noć da izvrši ubojstvo? Niste baš Otac godine. Čak i vaši plaćenici lutaju unaokolo poput robota. U čemu je vaš trik, Delfi? Ulijevate im nekakve droge za otupljivanje uma u pahuljice, ili ih hipnotizirate tim lažnim žutim očima?

Delfi je postao nesiguran Pitt se nije ponašao poput čovjeka koji gleda smrti u oči.

Otišli ste predaleko.

Delfi se nagne naprijed i hipnotički se zagleda u Pittove oči.

Pittove oči duboko zelene boje nisu oklijevale, njegov vatreni pogled susreo se s Delfijevim. Ne trudite se, Delfi. Nisam niti najmanje impresioniran. Kao što rekoh, lažne su. Žute leće, ništa više od toga. Ne možete općiniti čovjeka koji vam se smije. Varalica ste od glave do pete. Lavella i Roblemann. Koga pokušavate zavarati? Vi niste dostojni niti da im brišete ploču. Do vraga, ne možete čak niti dobro odglumiti Fredericka Morana...

Pitt naglo prekine, bacajući se u stranu kad je Delfi iskeženih zuba iskočio iza stola i široko zamahnuo šakom prema njemu. Udarac je nosio svaki djelić Delfijeve goleme snage, ali zaslijepljen bijesom, pogrešno je proračunao vrijeme i njegova šaka nije ni dotaknula Pitta. On posrne, uspravi se, a tada izgubi ravnotežu, padajući na

ruke i noge uz bolni jauk kada ga je Pittova noga udarila u bok. Ostao je tako, ljuljajući se lijevodesno.

U sobi na trenutak zavlada grobna tišina, dok se Delfi nesigurno dizao, oslonivši se na vrh teškog stola. Dahtao je, a usta su mu se pretvorila u ravnu liniju.

Pitt se smrznuo, proklinjući sebe što je pretjerao. Nije niti malo sumnjao nitko od ljudi u sobi nije mogao sumnjati da Delfi planira ubiti i njega i Ala. Delfi posegne iza stola, otvori ladicu i izvadi oružje. Nije to bilo jedno od oružja s projektilima, već automatik, primijeti Pitt nelagodno teški, tamnoplavi revolver 44 Colt nije očekivao da će Delfi imati takvo oružje. Delfi polako otvori revolver, provjeri metke, i opet ga zatvori. Žute oči nisu se promijenile bile su jednako ledene i bezizražajne. Pitt se okrene i pogleda Giordina, koji mu se naceri. Napeto su čekali kraj. Ali Delfijeve žute oči podignu se iznad njegovih meta prema vratima.

Ne, oče! preklinjala je Summer. Ne na taj način!

Stajala je na vratima odjevena u zelenu haljinu koja joj je sezala do polovine bedara, dok je njezina prekrasna preplanula glatka koža zračila toplinom i samopouzdanjem. Pittu krv brže prostruji žilama. Ona ude u sobu, a njezin pogled počivao je na Delfiju, siguran i izazovan.

Ne miješaj se, prošapta Delfi. Ovo te se ne tiče.

Ne možeš ih samo izrešetati tamo dolje, ustrajala je Summer. Ne možeš! Njezine velike, sive oči iznenada postanu blage i molećive. Ne unutar ovih zidova!

Njihova krv može se oprati.

To nije u redu, oče. Morao si ubijati da sačuvaš naše utočište. Ali to je bilo vani, na moru. Ne smiješ unositi smrt u svoju vlastitu kuću.

Delfi zastane i polako spusti revolver.

U pravu si, kćeri, on se nasmiješi. Smrt od metka je prebrza, premilosrdna i previše prljava. Pustit ćemo ih na površinu. Dat ćemo im priliku da prežive.

I to mi je neka prilika, zareži Pitt. Stotine milja do najbližeg kopna. Ljudožderi koji čekaju zalogaj ljudskog mesa. Divni ste.

Dosta toga morbidnog razgovora. Lice diva imalo je podsmješljiv izraz. Još uvijek želim čuti kako ste dospjeli ovamo, a nemam više vremena za vaše mudrovanje.

Pitt nehajno pogleda na sat.

Oko trideset i jednu minutu, da budem precizniji.

Trideset i jednu minutu?

Da, tada će se vaše cijenjeno utočište urušiti.

Opet se šalimo, zar ne, prijatelju? On priđe staklenom zidu, promatrajući murinu, a tada se naglo okrene. Koliko je još ljudi bilo u vašem zrakoplovu?

Pitt uzvratil pitanjem.

Što se dogodilo s Lavellom, Roblemannom i Moranom?

I dalje se igrate sa mnom.

Ne, smrtno sam ozbiljan, reče Pitt.

Odgovorite mi na par pitanja i reći ću vam sve što želite znati. Dajem vam riječ.

Delfi zamišljeno pogleda revolver, pa ga odloži na stol.

Vjerujem vam. Za početak, bojniče, moje je ime zaista Moran.

Frederick Moran morao bi sada imati osamdeset godina!

Ja sam njegov sin, reče Delfi polako.

Bio sam mladić kad je on krenuo s dr. Lavellom i dr. Roblemannom u potragu za izgubljenim otokom Kanolijem. Vidite, moj je otac bio pacifist. Nakon što je Drugi svjetski rat završio s paklenom vatrom atomske bombe, znao je da je samo pitanje vremena kad će se čovječanstvo uništiti u nuklearnom holokaustu. Kad se države naoružavaju za rat, oružje nikad ne ostane neupotrijebljeno, jednom je rekao. Počeo je istraživati područja koja će biti sigurna od radijacije i daleko od područja meta projektila. Na kraju je otkrio da podvodna baza pruža idealno utočište. Kad je otok Kanoli potonuo u more prije mnogo stoljeća, nestao je naglo, bez vulkanske aktivnosti ili velike kataklizme. To je ukazivalo na činjenicu da bi obredne pećine i tuneli koji se spominju u legendama još mogli biti nedirnuti. Lavella i Roblemann bili su istomišljenici mojeg oca pridružili su mu se u potrazi za izgubljenim otokom. Nakon gotovo tri mjeseca pretraživanja morskog dna, pronašli su ga i odmah počeli izrađivati planove za crpljenje vode iz prolaza. Trebalo im je gotovo godinu dana prije no što su uspjeli postaviti stožer u podmorskoj planini.

Kako su mogli tako dugo raditi u tajnosti?, upita Pitt.

Podatci govore daje brod ekspedicije nestao samo nekoliko mjeseci nakon što je isplovio.

Tajnost nije bila veliki problem, nastavi Delfi. Trup broda bio je modificiran, tako da su ronjoci i oprema mogli izlaziti i ulaziti iz mora. Nekoliko manjih izmjena, kao što je promjena imena na pramcu i bojenje nadgradnje, i brod je postao još jedno neupečatljivo plovilo na zapadnoj trgovačkoj ruti. Glavni problem nije bila tajnost, nego financiranje.

Ostalo znam, reče Pitt s iritantnim stupnjem sigurnosti.

Delfi podigne pogled.

Summer zakorači naprijed, a na njihovim licima odražavao se identičan sumnjičavi pogled.

Kako čudno da niste shvatili kako su cijela 101. flota, cijeli Odsjek za mornaricu, otkrili vašu namještaljku.

Zašto lažete?, upita Delfi.

Trebali ste to naslutiti, Delfi. Sjećate li se kad ste izlazili iz mog apartmana? Spomenuo sam Kanoli, ali vi niste niti trepnuli. Vjerojatno zato što ste znali da ću umrijeti, pa vam moje otkriće nije bilo značajno.

Kako? Kako ste uspjeli...

Kustos muzeja Bishop. On se sjećao vašeg oca. Ali to je bio samo početak. Svi su dijelovi ovdje, Delfi, i oni upotpunjuju slagalicu. Pitt priđe Giordinu i klekne pokraj njega. Zatim se opet okrene prema Delfiju. Ubijate zbog pohlepe, i ničeg drugog. Čak ste prenijeli tu okrutnu filozofiju i na vlastitu kćer. Vaš je otac možda bio pacifist, ali ono što je dr. Moran započeo isključivo iz znanstvenih i humanitarnih razloga, u vašim se rukama pretvorilo u najlukaviju otmičarsku operaciju u povijesti pomorstva.

Nemojte stati, reče Delfi turobno. Želim čuti sve.

Želite čuti kako to priča druga strana?, upita Pitt neutralnim tonom. Želite čuti kako su vas opisali u dosjeima? U redu. Međutim, prije nastavka, htio bih da malo olakšate situaciju Giordinu. Za njega je ponižavajuće da leži na podu poput životinje.

Delfi oklijevajući klimne stražarima, koji podignu Giordina za ruke i donesu ga do ležaja s crvenim jastucima. Tek kad se Giordino udobnije smjestio, Pitt je nastavio. Sljedećih nekoliko minuta neće imati mnogo smisla ako ne pogodi dovoljno o zavjeri koja leži u pozadini Delfijeve čudne organizacije. Ako je postojala šansa i jedan prema stotinu da prežive nadolazeću eksploziju, morao je izvaditi

Giordina i Summer izvan te prostorije. Veliki kristalni zid prvi će se rasprsnuti, a kroz njega će se uliti milijuni galona morske vode. Mogao je samo moliti za nešto što će ih prekinuti. On duboko udahne, nadajući se da mu je mašta u formi, pa započne.

Brod vašeg oca, Explorer, nadživio je svoju korisnost u trenutku kad su znanstvenici učinili podmorsku planinu pogodnom za život. Dr. Moran je trebao novac za kupnju opreme kako bi nastavio podvodnu izgradnju, pa je započeo s najuobičajenijom prijevarom na svijetu prijevarom kompanije za osiguranja. Prevariti društvo za nekoliko dolara u ime znanosti nije mu teško padalo. A zašto i bi? On i Lavella i Roblemann ionako su napustili društvo. Zato je s Explorerom otplovio do Sjedinjenih Država, nakrcao brod bezvrijednim smećem, osigurao i brod i teret, naravno pod drugim imenom. Zatim se brodom vratio na Kanoli, gdje je potopio brod i postao prva žrtva Vrtloga. Odmah je zatražio isplatu osiguranja.

Plan je bio tako uspješan, Delfi, da niste mogli odoljeti tome da pokrenete biznis na veliko nakon što su dobri znanstvenici umrli, tako da se više nisu mogli protiviti. Upotrijebili ste brodove koji vam nisu pripadali. Na ovaj način imali ste veći prihod, jer niste morali plaćati početnu cijenu broda. To mora da je bio vraški profitabilan plan. I još uvijek jest. Gotovo je smiješno jednostavan. Uredite da se nekoliko vaših ljudi prijave kao članovi posade trgovačkog broda koji putuje na zapad s kontinenta prema Orijentu. Zašto uvijek oni koji idu na zapad? Zapadna linija plovidbe prolazi vašim dvorištem, a ne samo da Kanoli leži na njezinom putu, već je i robu s etiketom proizvedeno u SAD mnogo lakše prodavati na zabačenim crnim tržištima. Sve što je vaša posada morala učiniti bilo je da skrene brod nekoliko stupnjeva s kursa, signalizira zaustavljanje strojarnici, a zatim stoji i gleda dok se vi i vaša vesela družina pirata penjete na brod i ubijate lojalnu posadu.

Nikada nije pronađen nikakav trag plovila. Kako je to moguće? Tijela ste opteretili utezima i bacili u more, brod ste prebojili od pramca do krme, promijenili nekoliko većih i vidljivijih karakteristika broda, i eto, imate novi brod. Prodaja tereta nije bila veliki problem osim ako roba nije bila specifična i previše vruća, a u tom slučaju ste je bacali u more. S novim brodom izveli biste nekoliko poštenih trgovačkih putovanja pod novom registracijom prije no što bi ga

naknadno osigurali, a tada biste ga potopili na vrhu podmorske planine kako bi uvijek imali dosta rezervnih dijelova potrebnih za modifikacije budućih akvizicija vaše flote. Bože, kako bi gusari s Kariba zavidjeli vašoj organizaciji, Delfi. Prema vama, oni su bili obična banda krijumčara. Dovraga, naveli ste polovicu svijeta da misli kako ovdje na dnu počiva trideset brodova, a u stvarnosti ih je dvostruko manje. Svaki od njih bio je dva puta na popisu nestalih. Jednom pod svojim izvornim imenom, a drugi put kad ste ga modificirali.

Vrlo oštroumno, prijezir u Delfijevom tonu nije odgovarao dubokoj zainteresiranosti u njegovim očima.

Lillie Marlene, nastavi Pitt tihim glasom, to je bilo lukavo. Stvari su se malo zakuhavale oko podmorske planine previše je privatnih jahta plovilo unaokolo, tražeći blago s nestalih brodova. Bilo je samo pitanje vremena kad će neki sonar pronaći obrise olupina. Zato ste zakuhali priču s Lillie Marlene da biste odvucli pažnju sa svoje operacije.

Obalna straža, ratna i trgovačka mornarica bili su zbunjeni čudnim otkrićem na palubi jahte. Bili biste odličan agent za odnose s javnošću, Delfi. Taj opis mrtvih tijela sa zelenom kožom i spaljenim licima utjerao je strah od nepoznatog u svakog praznovjernog mornara koji plovi Pacifikom. Brodovi i posade počeli su izbjegavati te dijelove poput kuge. Sve ste ih prevarili. Nitko nije razmatrao mogućnost da se radi o pokušaju maskiranja. Poslali ste onu lažnu poruku s radija Lillie Marlene. Operater je već bio mrtav. Posada španjolskog teretnjaka, San Gabriela, ubila je i njega i sve druge ljude s jahte.

Pitt zastane kako bi razmislili o njegovim riječima. To je bilo lukavo, eksplozija Lillie Marlene i smrt ekipe koja se ukrkala na nju. U stvarnosti, nije bilo eksplozije jahta je zarobljena i otpravljena do podmorske planine radi kompletnog face liftinga. Bila je previše lijep brod da bi se odbacila. Vjerojatno je u ovom trenutku usidrena u nekoj od marina za jahte u Honoluluu pod novim imenom, i registrirana na istu tvrtku koja, barem na papiru, posjeduje i vaše ostale brodove. Kako se ono zove? Pacifička korporacija Pisces?

Delfi se iznenada ukoči. Znaete za Pisces Pacifik?

Zar ne znaju svi?, upita Pitt. Mogu vam reći da je sve što posjedujete izvan podmorske planine u ovom trenutku zaplijenjeno. Vaš hidroavion, korporacijski uredi, radioodašiljač na Mauiu, da spomenem samo neke stvari. Pitt shvati kako je njegova mašta pogodila u cilj. Imali ste vrlo dobar plan, Delfi. Svaka mogućnost bila je pokrivena. Čak i da je neka od vaših žrtava uspjela poslati poziv u pomoć, vaš odašiljač na otoku učinkovito bi ga zamaskirao, a zatim odaslao zbrkanu poruku koja bi slučajno spomenula položaj broda, položaj na više od stotinu milja udaljenosti od mjesta gdje se dogodio piratski čin.

Delfijevo lice bilo je zlobna maska.

Treballi ste umrijeti, Pitte. Treballi ste trostruko umrijeti.

A, da, slegne Pitt ramenima. Ljigavac u sivom kamionetu. Jako nemaran pokušaj za nekog vaše profinjenosti. Ali pretpostavljam da niste imali vremena, naročito nakon što vas je Cinana informirao da sam toga jutra postavljen na dužnost s admiralom Hunterom i njegovim stožerom. Nakon što je Summer zabrljala stvar prethodne večeri, ne bi bilo zgodno da sam pokrenuo vlastitu istragu bilo bi još gore da je Adriana Hunter rekla nekoliko biranih riječi o svojoj vezi s Cinanom. Sve je vodilo jednom zaključku Pitta treba srediti, i to brzo.

Vi ste lukav čovjek, reče Delfi polako. Daleko lukaviji no što sam mislio. Ali to sada nije jako važno. Blefirali ste. Vaše nagađanje je prilično precizno. Međutim, promašili ste cilj u svezi mojeg oca. On je bio dobar čovjek. On i njegovi kolege poginuli su kada se pokvarila crpka svi su se utopili u poplavljenom tunelu malo prije završetka poslova. Ja sam jedini zaslužan za nestale brodove. Ja sam planirao i izvršio cijelu operaciju, počevši s Explorerom. Imao sam grešaka, ali niti jednu koja se ne bi mogla ispraviti. Da, gosp. Pitte, vi blefirate. Kapetan Cinana informirao me sve do svoje nesretne smrti. Admiral Hunter nije nikako mogao složiti cijelu priču u protekla dvadeset i četiri sata.

Delfi prijede rukom preko čela i protrlja zatvorene oči. Činilo se kao da pokušava izbrisati neku grešku.

Vi ste bili moja najveća pogreška. Tri desetljeća savršene izolacije i vi ste gotovo uništili sve.

Trideset godina jako je dugo vrijeme za izmicanje pravdi nakon tako strašnih zločina, reče Pitt. Uništili ste sami sebe, Delfi. Zagrizli ste

više nego što ste mogli sažvakati. Vaša najveća pogreška bilo je zarobljavanje Starbucka. Jedno je oteti trgovački brod ili jahtu. Obalna straža uglavnom pretražuje samo površinu u području posljednjeg poznatog položaja nestalog broda. Ali kada nestane plovilo ratne mornarice, ona nikada ne prestaje pretraživati more, bez obzira na to koliko daleko ili koliko duboko to bilo, dok ne pronađe ostatke.

Delfi se na trenutak zagledao kroz prozirni zid. Da je zapovjednik Dupree zadržao svoj smjer kretanja, umjesto što je skrenuo i otkrio naše utočište, on i njegova posada još bi bili živi.

Pittov pogled bio je leden. Kako ste to izveli? Kako ste zarobili nuklearnu podmornicu dok je bila pod vodom?

Zapravo, jako jednostavno, odgovori Delfi Moji ljudi rastegli su teški čelični kabl na putu podmornice i zaustavili su propelere. Kad je stala, na silu smo otvorili nekoliko vanjskih komora za balast, tako da je voda ušla u njezine zračne spremnike i dva unutarnja odjeljka. Dok je Starbuck tonuo na dno, blokirali smo niskofrekventne radiosignale, a otvori za spašavanje zapečaćeni su izvana. Mjesecima kasnije, kad su zalihe hrane nestale i kad je posada oslabila od gladi, moji ljudi ušli su i riješili ih se.

Zapravo, jako jednostavno, ponovi Pitt mrko. Starbuck je bio ulov stoljeća, zenit vaše razbojničke karijere. I bili ste kod kuće, sigurni. Mornarica je pretraživala stotinama milja dalje. Trebalo je samo nekoliko dana da iscrpите vodu iz poplavljenih odjeljaka, i imali ste Starbuck kao nov, na dubini od samo devedeset stopa. Osim što ste imali problem, Delfi. Nisam to u početku shvatio nije imalo smisla. Imali ste najnapredniju svjetsku nuklearnu podmornicu, uključujući i njezine projekte s bojevim glavama, koja vam je ležala na nekoliko stotina jarda od praga, i niste je pomaknuli niti pedalj zato što niste znali upravljati njome. Starbuck je visokosofisticirani stroj. Nakon što su vaš otac i drugi znanstvenici ubijeni, vi ste bili jedini preostali s nekakvom naznakom inteligencije. Vaša cijela organizacija izgrađena je na slijepoj poslušnosti prema vama. Niti jedan vaš čovjek nema inteligencije. Zato ste ostavili narednika Farrisa na životu nadajući se da ćete ga mučenjem navesti da obučí vaše ljude da barem dovezu Starbuck do ruske ili kineske luke gdje biste ga mogli prodati. Ali Farrisov um bio je poremećen. Muke koje je

proživio gledajući kako njegovi kolege iz posade i časnici umiru ili nestaju sve dok on nije ostao posljednji, bile su prevelike. Pukao je. Nikada se nije u potpunosti oporavio.

Manja pogreška, reče Delfi umorno.

Što se dogodilo s Andrejem Viborgom, Delfi? Jesu li Rusi zaključili da nema časti među lopovima i pokušali oteti Starbuck za sebe?

Ovoga puta ste pogriješili, bojniče Pitt. Delfi je blago masirao mjesto Pittovog udarca. Kapetan Andreja Viborga i sam je posumnjao kada se vaš brod, Martha Anti, zadržao predugo na jednom mjestu. Došao je istražiti stvar. Nisam imao izbora, morao sam eliminirati i njega, kao što sam eliminirao ostale.

Gubitak Marthe Ann vjerojatno vam je slomio srce, reče Pitt kiselo. Pokvarila vam je statistiku jer je bila prva i jedina žrtva koja vam je pobjegla.

Nažalost, naši gubitci u osvajanju broda bili su prilično teški, reče Delfi. Martha Ann bila je aktivirana na povratak u Pearl Harbour prije no što su moji ljudi poduzeli nužne korake da je zaustave.

Mogli ste je dići u zrak.

Prekasno. Kapetan Cinana upozorio nas je na novu posadu koja je već letjela s otoka da preuzme brod. Jedino smo stigli ukloniti naše mrtve i ranjene.

Čini se da vam ništa ne ide od ruke, zar ne?, reče Pitt razgovorljivo.

Vi ste bili na Marthi Ann, reče Delfi hladnim tonom. Vi ste pobili moje ljude i natjerali posadu u helikopter. Uvijek ste vi bili onaj koji kvari moje planove.

Jebite se, reče Pitt zlobno. Vi ste pozvali mene na zabavu, sjećate se? Nisam tražio da pronađem onu lažnu kapsulu s porukom.

Delfi iskezi zube. Zašto ste došli ovamo?, upita on.

Kakva je vaša misija?

Spašavanje Adriane Hunter, odbrusi Pitt.

Lažete vikne Delfi.

Kako vam drago.

Delfijeve oči se rašire iznenada je shvatio. On divlje udari Pitta po licu i ovaj zatetura prema zidu, s okusom krvi u ustima.

Podmornica, reče Delfi tihim glasom. Otkrili ste da je podmornica ispravna, pobili moje ljude i pobjegli s Farrisom. Sada ste se vratili s posadom po podmornicu.

Kao što sam obećao, reče Pitt. Ništa manje od istine. U pravu ste, Delfi. Doveo sam posadu mornaričkih podmorničara kako bismo spasili Starbuck. Dok smo mi ovdje raspravljali o grijehu vaših kriminalnih djela, podmornica je pokrenuta s dna.

Pitt je proučavao sat. Bilo je jedanaest minuta do 5 sati. Sada bi već trebala biti na oko dvadeset milja prema jugu.

Kako se ratna sreća prebacuje s jedne strane na drugu, reče Pitt tiho. Ali to i ne bi trebalo biti iznenađenje. Niste mogli biti toliko glupi da povjerujete kako će vam to uvijek prolaziti. Za jedanaest minuta, raketna krstarica Monitor ispalit će malu nuklearnu glavu posred vaše dragocjene podvodne planine. Za jedanaest minuta svi ćemo umrijeti.

Ništa ne može smrviti ove zidove, reče Delfi hladnokrvno.

Pogledajte oko sebe, bojniče. Ova planina građena je od granita, čvrstog granita tipa kvarca. Čvršći je od armiranog betona.

Pitt odmahne glavom. Jedna pukotina. Potrebna je samo jedna pukotina, i tisuće tona vode probit će se u ove pećine s pritiskom deset puta snažnijim od vatrogasnog šmrka. Snaga vode smrvit će sve prije no što budu imali prilike za utapanje.

Previše ste inventivni, reče Delfi.

Bilo kako bilo, nikakvi projektili neće biti ispaljeni dok ste god vi, satnik Giordino i gđica Hunter ovdje.

Nemojte se kladiti na to. Odluka dolazi iz Washingtona, ne od generala Huntera. Podcjenjujete Huntera. On neće preklinjati za naše živote i suprotstaviti se zapovjedima. Osim toga, vjerojatno ionako misli da smo Giordino i ja već mrtvi. Što se tiče Adriane, nitko neće ni znati dok sve ne bude gotovo da je njegova kći slučajno ubijena tijekom pomorske operacije uništenja Pacifičkog vrdoga. Čovjek ima i previše petlje neće oklijevati da žrtvuje i vlastitu kćer da bi uništio vašu operaciju.

Hladnokrvnost polako nestane iz mršavog lica diva i ono ostane ukočeno u nesigurnosti. Riječi. Ništa drugo no riječi. Ništa ne možete dokazati.

Pitt odluči zaigrati na svoju posljednju kartu. S deset minuta do kraja, bilo je sada ili nikada.

Mogu vam pružiti apsolutni dokaz da je sve što sam vam rekao potpuna istina. Provjerite u svojoj radiopostaji. Otkrit ćete da je vaš

odašiljač na Mauiu u rukama američkih marinaca. Također ćete otkriti da vas admiral Hunter pokušava kontaktirati već dvadeset minuta kako bi vas privolio na predaju.

Delfi se iznenada nasmije, zlobno i ljutito.

Budalo, reče on između dva urlika smijeha. Glupa budalo. Vaš očajnički blef nije uspio. Niste tako pametni kao što mislite. Niste mogli znati, zar ne? Postaja s odašiljačem na Mauiu više nije moja. Prodao sam je sa svim dijelovima Rusima prije šest tjedana. Nisam prisluškivao vaše razgovore. Rusi jesu. Sovjetska mornarica skupo je platila posjedovanje radiopostaje u takvoj blizini pacifičkog Mornaričkog stožera Sjedinjenih Država. Motreći poruke 101. flote, nadali su se da će pronaći lokaciju Starbucka. Majstorska prijevara, zar ne, bojniče? Nisu imali pojma da posluju s organizacijom koja već ima podmornicu. On pogleda Pitta s osvetom u očima. Ako očekujete spas u zadnji čas, dragi moj Pitte, gubite vrijeme. Neće biti poruke od admirala Huntera neće biti ponude za predaju neće biti atomskog projektila iz jednostavnog razloga što odlazim s podmorske planine. Njezina svrha je okončana. Sutra ću preseliti svoju organizaciju na novu lokaciju. Moja komunikacijska oprema je već rastavljena, a bez nje, ne može biti kontakta s Pearl Harbourom, niti s bilo kojim drugim mjestom.

Pitt ne odgovori. Jednostavno je stajao na mjestu, pitajući se hoće li sljedećih deset minuta biti za njega posljednje.

A to je samo pola priče, reče Delfi cereći se.

Da, baš ste pokrenuli Starbuck na dvadeset milja odovud. Koliko treba vježbe da izgovorite toliko mnogo laži s toliko uvjerenja?, on se nasmije naglas.

Bili ste u pravu u svezi jedne stvari, Pitte. Nisam mogao upravljati podmornicom s neiskusnom posadom. Ali shvatio sam njezin sustav balasta. U ovom trenutku, sve zračne komore su ispražnjene. No, ona je još uvijek na dnu. Ništa osim velike operacije vađenja ne može osloboditi njezin trup. Mjeseci ležanja na istom mjestu stvorili su takvu usisnu snagu da je njezin ispušeni balast ne može prevladati. Da, šteta. Vaša posada podmorničara kao da je već mrtva, ako ih sedmorica mojih najboljih ljudi već nisu ubili. Znao sam da vaša Mornarica neće odustati tako lako. Znao sam da će još jednom pokušati doći do svoje dragocjene podmornice, pa sam na

njoj ostavio svoje najbolje ljude ljude koji vole ubijati. Mislim da vaša posada inženjera nema protiv njih nikakve šanse.

Pitt pokuša skočiti na Delfija, pokuša zabiti svoju šaku u njegove zube ispod žutih očiju. Ali jedan od stražara opali i pogodi ga u lijevo rame. On se zabije postrance u zid, i samo polako sklizne na kamenu pod.

Krik koji je ispustila Summer zvučio je napola kao gušenje, napola kao grcanje. Oko velikih, sivih šarenica u njezinim očima pojave se bjeloočnice ona krene prema Pittu, a tada oklijevajući pogleda oca. On odmahne glavom i ona se poslušno i ponizno povuče.

Giordino se nije pomaknuo. Pasivno je promatrao Pitta, ali Pitt primijeti milimetarsko klimanje glavom, znak upozorenja.

Dobili ste bitku, prošišti Pitt kroz stisnute zube.

Ali niste dobili rat.

Opet ste u krivu, bojniče Pitt. Ja sam pobijedio. Kako god pogledate, ja sam pobijedio. Starbuck mi je bio Bogom dan. Čim uspijem, recimo tako, prebaciti vlasništvo nad podmornicom, mogu zatvoriti svoje poduzeće ovdje na Pacifiku i prebaciti se na manje problematične djelatnosti. Siguran sam da će novi vlasnici uživati u projektilima Hyperion.

Nuklearna ucjena pljune Pitt. Ludi ste.

Nuklearna ucjena? Hajde, hajde, bojniče. Kako predvidljivo od vas. To je materija za špijunske romane iz mašte. Nemam namjeru ucjenjivati supersile prijetnjom nuklearnog holokausta. Moji motivi proizlaze isključivo iz profita. Usprkos onome što možda mislite, nemam želudca za nepotrebno ubijanje žena i djece. Muškarce, to je nešto drugo. Ubijanje muškarca isto je kao i ubijanje životinje poslije toga nema ni malo žaljenja.

Pitt se osovi o zid. Nitko to ne zna bolje od vas.

Ne, nastavi Delfi. Moj plan je mnogo suptilniji genijalan u svojoj jednostavnosti. Dogovorio sam prodaju Starbucka i njegovih sustava naoružanja jednoj od arapskih zemalja s nalazištima nafte. Nije bitno kojoj. Sve što je bitno jest da su spremni platiti dobru cijenu bez pritužbe.

Ludi ste, ponovi Pitt. Totalno, beznadno bolesni u glavu.

Ali Delfi nije izgledao ludo niti se tako ponašao. Sve što je rekao činilo se logičnim. Bilo koja od bogatih arapskih nacija bila bi idealan

kupac.

Uskoro ćemo saznati, zar ne?

On priđe slušalici interkoma i progovori. Pripremite moju minipodmornicu. Bit ću tamo za pet minuta. Zatim se okrene prema Pittu. Idem u osobnu provjeru Starbucka. Preživjelima iz vaše posade, ako ih ima, prenijet ću vaše pozdrave.

Gubite vrijeme, reče Pitt ogorčeno.

Ne mislim tako, odgovori Delfi prijezirno.

Podmornica je tamo gdje sam je i ostavio.

Mornarica nikada neće odustati od Starbucka. Prije će ga uništiti.

Sutra u ovo vrijeme više ih nitko neće ništa pitati. Ovdje će biti arapska flota za spašavanje koja će podići podmornicu. Ovo su međunarodne vode. Vaša Mornarica nikada ne bi napala drugu naciju zbog napuštenog plovila i riskirala osudu svih drugih zemalja na svijetu zbog započinjanja rata. Mogu se jedino moliti da će s Arapima sklopiti nagodbu za povratak podmornice. Ja ću već do tada dobiti svoj honorar tri stotine milijuna britanskih funta položenih u švicarsku banku i poći svojim putem.

Nikada nećete napustiti ovu podmorsku planinu, reče Pitt, lica iskrivljenog hladnom mržnjom. Za osam minuta ćete umrijeti.

Delfijeve oči okrenu se prema Pittovima. Tako? Umrijet ću, zar ne? On se okrene kao da ignorira insekta i krene prema vratima. Zatim se osvrne. Tada ću barem imati zadovoljstvo u spoznaji da ste vi umrli prvi. On klimne stražarima. Bacite ih u more.

Nema posljednje želje za osuđenike na smrt?, upita Pitt.

Nema nikakve želje, odgovori Delfi uz sotonski osmijeh.

Još jednom, zbogom, bojniče Pitt. Hvala vam na vrlo zabavno provedenom vremenu.

Zvuk njegovih koraka zamre u daljini i zavlada tišina. Bilo je pet minuta do 5.

Poglavlje XVIII

Giordino se podigne na laktove, a cijelo tijelo mu skoči u grču i oči mu se okrenu u dupljama. On padne s ležaja, držeći se za grlo. Zadržao je dah dok mu lice nije poprimilo purpurnu boju čak je i sačuvao malo sline za taj trenutak, te je raspršio u zrak kroz drhtave usne teško dašćući. Bila je to majstorska izvedba, i naivni, zapanjeni stražari u potpunosti su pali na nju.

Pitt je promatrao prizor dok su se dvojica stražara, oružja usmjerenog na Pitta, približili Giordinu i podigli njegove mlitave ruke preko ramena. Još uvijek bez riječi, pokretom su pokazali Pittu da krene naprijed.

On klimne i priđe Summer.

Summer, reče on tiho. Nježno joj dodirne rame i zagleda se u njezino umorno lice. Imam ti toliko toga za reći, i tako malo vremena za to. Hoćeš li poći sa mnom?

Ona klimne i pokretom da znak stražarima. Oni jednostavno pognu glave u nijemom razumijevanju.

Summer uhvati Pitta za ruku i povede ga u dobro osvijetljeni kameni hodnik.

Molim te, oprost mi. Njezin glas bio je jedva čujniji od šapta.

Što? Ništa od toga nisi ti skrivila. Već si mi dvaput spasila život. Zašto si to učinila?

Pravila se da ne čuje. Pogledala je Pitta u oči, a njezino lice zračilo je nježnošću i ljepotom pokraj koje je sve drugo u prolazu izgledalo blijedo. Imam čudan osjećaj kad sam pokraj tebe, promrmlja ona. To nije samo sreća niti zadovoljstvo, već nešto drugo. Ne mogu to opisati.

Taj osjećaj je ljubav, reče Pitt nježno. On se sagne, tržne zbog boli u ramenu i poljubi je u oči.

Stražari koji su pridržavali Giordina zastanu u šoku.

Giordinove noge vukle su se po podu, a glava mu je ležala na desnom ramenu. Tiho je jaukao, a oči su mu bile zatvorene.

Stražari nisu primijetili kako se njegove podlaktice polako podižu do njihovih ramena, sve dok mu ruke nisu počivale pokraj njihovih vratova. Iznenada napne snažne mišiće, i u snažnom udaru spoji glave stražara.

Giordino je stajao nesigurno na ozlijeđenim nogama, uz zadovoljan osmijeh.

Je li to bilo umjetničko djelo ili nije?

Svaki pokret bio je savršen, naceri se Pitt. On jednom rukom uhvati Summer za bradu.

Hoćeš li nam pomoći da iziđemo odovud?

Ona polako podigne glavu i pogleda ga kroz pramenove crvene kose, poput uplašenog djeteta. Zatim ga obgrli oko struka i privije se uz njega. Suze joj zamute sivilo u očima.

Volim te, reče ona, uživajući u riječima. Volim te.

Pitt je opet poljubi, ovoga puta u usta.

Ne želim vam smetati, upadne Giordino. Ali, vrijeme nam istječe.

Summer požuri naprijed, pogledavajući onesviještene stražare.

Moramo požuriti prije no što nas vidi neki od ljudi mojeg oca.

Čekaj trgne se Pitt. Gdje je Adriana Hunter? Moramo je odvesti sa sobom.

Spava u sobi do moje.

Povedi nas tamo.

Ona nježno dodirne njegovo rame.

Ali kako? Ti si ranjen, a tvoj prijatelj ne može hodati.

Nosio sam njegov križ godinama.

Pitt klekne pokraj njega, a Giordino ga uhvati oko vrata. Zatim Pitt zakvači ruku pod Giordinovim koljenima i uspravi se.

Sigurno izgledam kao dječarac, promrmlja Giordino.

Ali nemaš težinu dječarca. Pitt klimne Summer.

U redu, povedi nas.

Summer požuri naprijed, osvrćući se na sve strane da provjeri je li put čist.

Nastavili su, dok nisu čuli kako se netko približava iz bočnog hodnika Summer im mahne da se zaklone.

Pitt pusti Giordina i oni se zaklone u jedan dovratok. Čovjekovi koraci mogli su se jasno čuti niz hodnik.

Pet sekunda koraci su se čuli iz sporednog prolaza. Pittovo srce udaralo je snažno od napora, a znoj mu se slijevao niz lice.

Jedan zdrav čovjek protiv dvojice ranjenika. Dvije zdrave noge protiv dvije nesigurne. Izgledi definitivno nisu na našoj strani, zaključujući

Pitt. Tada koraci nastave niz sporedni hodnik i njihov zvuk iščezne u drugom smjeru.

Hajde, hajde, prošapta Summer iz drugog dovratka niz hodnik. Sada je sigurno.

Pitt opet podigne Giordina i nastavi.

Kako stojimo s vremenom?, upita Pitt.

Nećemo uspjeti, odgovori Giordino turobno, ako projektil bude ispaljen po planu.

Bit će po planu, proštenja Pitt.

Delfi je tu pogriješio. Kada Mornarica ne dobije nikakav odgovor na ponudu predaje, protumačit će to kao znak otpora i uništiti podmorsku planinu.

Summer uhvati Pittovu ruku i povede ga, pridržavajući njegovo bolno, opterećeno tijelo najbolje što je mogla. Pitt zatetura prema naprijed, nogu pred nogu, govoreći sam sebi, još korak, još samo jedan korak i bit će tamo. Napokon, kad je bio na kraju snaga, Summer zastane pokraj jednih bočnih vrata.

Prisloni uho uz vrata i na trenutak oslušne. Zatim tiho odškrine vrata i uđe unutra. Pitt utetura za njom i padne na koljena, pustivši Giordina da se skotrlja na debeli crveni sag.

Summer dotrči do velikog kreveta urezanog u zid s druge strane i protrese usnulu Adrianu.

Probudite se, gdice Hunter. Molim vas, probudite se!

Adriana tiho jaukne Summer je uhvati za zapešće i izvuče njezino nago tijelo iz kreveta. San se brzo izgubi iz Adrianinih očiju kad je ugledala Pitta i Giordina na podu. Nije ni pokušala pokriti svoje nago tijelo, već potrči preko sobe i klekne pokraj Pitta.

O, moj Bože, Dirk! Što ti se dogodilo? Kako si dospio ovamo?

Došli smo po tebe, reče on dašćući.

Ona polako odmahne glavom u nevjerici.

Ne, ne, nemoguće. Nema izlaza iz ovog mjesta.

U susjednoj sobi, spavaćoj sobi Summer, postoji prolaz do mora...

Pitta prekine duboka grmljavina eksplozije. Soba zadrhti od udaljenog udara. Projektil s Monitora udario je o površinu vode iznad podmorske planine. Baršunasti zastori zaljuljali su se, a nekoliko koraljnih ukrasa na kamenom stolu zatreslo se od nevidljive sile.

Nema vremena za recitale, odbrusi Pitt. Idemo van.

Summer je izgledala izgubljeno i zbunjeno, kao da se ne može pokrenuti. Ne mogu... moj otac.

Ostani uz nas ili umri, reče Pitt.

Cijela ova planina srušit će se za koju sekundu.

Nekoliko sekunda nije se pokrenula, ali tada još jedan udar protrese sobu i ona se pribere. Potrči prema svojoj sobi, Adriana za njom, a Pitt i Giordino slijedili su ih uz bolni napor na začelju.

Tek su ušli u egzotičnu plavu spavaću sobu Summer, kada ih zaglušujući urlik i strahovit udarni val prikuju za pod. Divovska bujica morske vode probila je kroz velike pukotine na gornjim razinama podvodne planine i jurila kroz hodnike poput ekspresnog vlaka, razarajući sve na svojem putu.

Pitt se osovi na noge, zaboravivši svu bol. Zalupi vrata hodnika, zgrabi Adrianinu ruku i gurne je kroz zastor u izlazni tunel. Tada priskoči paloj Summer, podigne je i baci na Adrianu. U tom trenutku, veliko ogledalo sa stropa padne uz snažan tresak na pod, promašivši Pitta za nekoliko pedalja. Za staklom se sruči pravi vodopad, praćen tutnjavom i škripom dok se kamena soba raspadala.

Aj vikne Pitt kroz kaos vode i kamenja.

Ovdje sam uzvрати Giordino.

Mahao je rukom ispod kamenog stola. Pitt se probije kroz uskovitlanu, zapjenjenu vodu i zgrabi Giordina za ruku.

Ne prilazi vikne Giordino.

Ako me poneseš, nećeš uspjeti.

I da upropastim svoju priliku za dobivanje medalje za hrabrost?, reče Pitt. Nema šanse.

On zabaci Giordinovu ruku preko svojeg ramena i napola ga ponese, a napola povuče prema tunelu. Kad su došli do ulaza, voda im je već bila do koljena i prelijevala se u tamni otvor.

Žene, vi krenite naprijed, zapovjedi Pitt.

Bez da im je morao ponoviti, Adriana i Summer počnu nespretno šljapkati kroz uski prolaz.

Pitt se kretao sporo noseći Giordina, i on uskoro izgubi djevojke iz vidika.

Vodena struja slijevala se niz prolaz i on se spotakne i padne. Dok je padao, glava mu je na trenutak potonula i on udahne morsku

vodu. Gušeći se, uspije se osoviti na koljena i prijeći ostatak puta potpomognut snažnom, mišićavom rukom koja je došla niotkuda.

Začudo, bio je to Giordino, koji je stiskao zube od boli zbog ozlijeđenih nogu.

Ovo je jedno dobro djelo koje ćeš zažaliti, progunda Giordino.

Žali se, žali, progurglja Pitt, izbacujući morsku vodu. Uvijek se samo žališ. Hajde, moramo uhvatiti brod.

Sklizava kamena površina prolaza proširila se postupno u stubište i Pitt otkrije da mu je malo lakše hodati. Žuto, fluorescentno kamenje padalo je poput tuče, pljuskajući oko njih u vodenu struju.

Ta čudna, sjajna boja kamenja koje pada sa stropa pećine stvarala je dojam meteorske kiše. Tada, napokon, vodena struja je oslabila padajući sa stubišta u jezerce, omogućavajući Pittu da vidi kuda korača.

Drži se, stari družo, reče Pitt ohrabrujućim glasom. Skoro smo tamo. Dva kipa trebala bi biti odmah iza zavoja.

Vidiš žene?, upita Giordino.

Još ne.

Pitt je bio siguran da će one biti tamo. Val samopouzdanja prostruji mu žilama. Sada su bili previše blizu da bi poginuli. Preživjeli su eksploziju. Kad se nađu u vodi, čeka ih samo kratka dionica kroz vanjske pećine do površine. Istina, vani se mogu suočiti sa smrću u vidu morskih pasa, utapanja ili iscrpljenosti. Ali sve dok su još živi, Pitt će ih tjerati naprijed, sve dok im se posljednja vrata ne zalupe u lice. On ubrza korak i počne vući Giordina po dva koraka odjednom, pokušavajući dovršiti ovaj dio klaustrofobičnog putovanja što je moguće brže. Ako već moraju umrijeti, bolje je da umru u poznatom okružju sunca i neba.

Sada su prošli posljednji zavoj. Pitt je mogao vidjeti Summer. Stajala je na rubu jezera poput jednog od kipova, pod žutim, fluorescentnim svjetlom. Ugleda i Adrianu, koja se umorno oslanjala na bazu jednog kipa. Podigla je pogled kad su se približili, a oči su joj bile ispunjene užasom.

Dirk... prekasno je, promumlja ona. On...

Pitt je zaustavi usred rečenice. Nema vremena za razgovor. Strop počinje popuštati...

Posljednja riječ zapne mu u grlu. Mješavina osjećaja umora, boli, radosti i nade pretvori se u grč poraza. Iza jednog od kipova iziđe Delfi. U desnoj ruci držao je veliki Colt, a revolver je bio uperen ravno u Pittovo čelo.

Odlazite prije kraja zabave?, reče on, dok mu se mržnja širila licem. Brzo mi dosadi, reče Pitt, bespomoćno sliježući ramenima.

Mogli biste me ubiti i sada. Nemate mnogo vremena ako želite spasiti ostale.

Kako plemenito od vas, bojniče, reče Delfi, a lice mu je bilo maska okrutnog zla. Ali ne morate se zamarati detaljima. Moja kći i ja jedine smo osobe koje ćemo iz ove pećine otići živi.

Za trenutak, nitko ne reče ni riječ. Jedini zvukovi dopirali su od pljuskanja kamenja koje je padalo u vodu. Duboko unutar podmorske planine, drevni prolazi snažno se zatresu uz tutnjavu. Uskoro, vrlo uskoro, Kanoli će biti potpuno uništen i više ga nikada neće pronaći.

Iznenadan zvuk eksplozije zakotrlja se kroz pećinu i zavibrira u gromovitom crescendu, dok su čvrsti kameni zidovi podrhtavali.

Za jedan kratak trenutak Pitt pomisli da je Delfi ispalio hitac iz revolvera. Tada shvati da je zvuk dopro od gore. Jedan zid se srušio i sada se kotrljao niz stubište kao lavina. Pitt snažno gurne Summer i ona odleti sa stuba u žuto jezerce. U istom pokretu, on se baci na Adrianu, pokrivši njezino tijelo svojim.

U tom trenu lavina se sruči na njih. Tone kamenja zlatne nijanse zatrpale su stubište. Jedan od kipova nalik sfinji izdržao je nalet, ali drugi popusti pred silom lavine i prevrne se Pittu je sličio kauboju koji je pao s konja usred stampeda.

Pitt stisne zube i napne mišiće, dok je kamenje nemilosrdno udaralo po njegovim leđima. Jedan veći kamen udari ga sa strane i on začuje, umjesto da osjeti, kako mu jedno rebro puca. Krv mu se spusti niz obraze iz posjekotine na tjemenu.

Kroz grmljavinu i tutnjavu, začuje čudan, prodoran krik. Činio se udaljen, ali tada shvati da dolazi s Adrianinih usana udaljenih samo nekoliko pedalja vrisak je nastao iz nekontrolirane histerije. Kamenje je i dalje padalo, zatrpavajući Pittove noge sve do struka. Bio je prikovan, nepokretan. Čvršće je zgrabio Adrianu, kao da njegova ruka može iz nje istisnuti strah.

Prošla je gotovo cijela minuta dok Pitt nije postao svjestan bremenite tišine, koju je samo povremeno prekidao zvuk kamenčića koji su se kotrljali niz gomilu kamenja i uz pljusak padali u vodu. Sada je mogao osjetiti Adrianine grčevite pokrete, dok je jecala u nijemom užasu.

On polako podigne glavu i proviri preko kamenja. Veo fluorescentne prašine lebdio je u vlažnom zraku pećine i polako se slijegao, poput roja krijesnica, na kameni pod. Jedan kip još je stajao, gledajući hladno u prazninu, a baza mu je bila zatrpana debelim slojem kamenja. Drugi kip više nije stajao, ali kad je pažljivije pogledao, Pitt ga ugleda na jednoj strani razbijenu i smrvljenu starinu.

Tada se nešto pomakne ispod palog kipa. Pitt je pokušavao pogledom proniknuti kroz tamu. Oslobodio je jednu ruku kako bi istrlijao krv i prašinu iz očiju. Prilika se polako pridigne i okrene dva svjetlucava oka gledala su u Pittovom smjeru. Bio je to Delfi.

Njegovo veliko tijelo bilo je zdrobljeno pod slomljenim kipom samo su njegova glava i jedno rame bili vidljivi iznad krhotina kipa. Krv mu je tekla iz usta, ali činilo se da nije svjestan toga. Tada se zlatne, otrovne oči suze, kada je prepoznao Pitta.

Svjetlost je polako prodirala u tamu Pitt i Delfi ugledaju Colt u isti tren. Njegova čeličnoplava cijev virila je iz ruševina na oko četiri stope od Delfijeve glave. Pitt prokune svoju bespomoćnost dok se Delfijeva ruka kretala prema oružju. Pitt se počne boriti svom snagom da se oslobodi, ali ruke su mu bile previše čvrsto prikovane pod gomilom kamenja. Grčevito je i duboko disao osjećaj bespomoćnosti sve je više rastao u njegovom umu. Revolver je bio dvije stope bliži Delfiju.

Delfijevo lice iskrivilo se od napora koža mu je svjetlucala od znoja. Nije rekao ništa, čuvajući svaki gram svoje snage. Opet pogleda Pitta, zatrese glavom, kao da ga je uhvatio strašan grč mržnje, pa silom volje nastavi primicati ruku Coltu. Za Pitta, sekunde su sve više usporavale, sve dok vrijeme nije gotovo stalo. On počne panično razmicati kamenje sa svojih zatrpanih nogu, ali svaki pokret bio je strašna agonija, a ostalo mu je još jako malo vremena.

Delfijevi prsti dodirnu i dohvate Colt. Cijev se malo nagne u stranu, pa je on zakvači s dva prsta i povuče. Revolver se pomakne za osminu pedlja, ali Delfijev krhki stisak popusti.

Pokušavao je iznova i iznova, sve dok mu 44 nije bio u dohvatu cijelog dlana. Tada uhvati dršku tako snažno da mu zglobovi pobijele.

Delfi zakašlje i izbaci iz usta krv, koja umrlja kamenje pod njim. Ali njegova namjera nije se pokolebala lice mu se iskrivi u demonsku masku dok je podizao cijev revolvera. On palcem povuče kokot. Isceri se, pokazujući niz zuba prekrivenih grimiznom bojom, dok je ciljao među Pittove oči.

Iznenada, na nekoliko stopa ispred Delfija nešto se pomakne.

Pitt je promatrao u šoku kako se još jedna ruka pojavljuje iz hrpe kamenja. Poput sablasne prikaze koja ustaje iz groba, ruka i šaka podignu se i u luku zamahnu prema Delfiju. Šaka se polako stisne, osim malog prsta koji ostane ispružen. U sljedećem trenutku, pokretom brzim poput munje, šaka udari u cijev revolvera, zaglavivši mali prst duboko u cijev.

Giordino nije mogao dosegnuti dovoljno daleko da zgrabi revolver zaglavio je prst u cijevi, znajući da će, ako Delfi pritisne okidač, blokada trenutno preusmjeriti naboj i da će cijev eksplodirati divu u lice.

Delfijeve oči pomrači sjena nevjerice i iznenađenja. On nemoćno pokuša trgnuti Coltom na jednu, pa na drugu stranu snaga mu je nestala jedva je mogao držati revolver u vodoravnom položaju, a kamoli se upustiti u borbu da odčepi blokadu. Prst je ostao u cijevi.

Činilo se da Delfi razmišlja o situaciji, ali crnilo mu je sve više obuzimalo um. On se po posljednji put isceri i povuče okidač.

Prigušeni tresak uzdrma pećinu nekoliko malih kamenova se odlomi i sruči sa stropa.

Desna strana Delfijevog lica rasprsne se.

Uništeni revolver ispadne mu iz ruke, i on klone prema naprijed i glava mu udari o kamenje.

Giordino nije ispustio ni glasa.

Ruka i šaka još su mu bili uspravni kad je rastvorio dlan pokazujući palac i tri prsta mali prst bio je smrskan.

Pitt pojača borbu protiv svojeg kamenog zatvora. Napokon se uspije osloboditi. Tada podigne Adrianu i osloni je uz kip koji je još stajao. Onesvijestila se.

Ako si već pri poslu, promrmlja Giordino kroz stisnute usne, kako bi bilo da me iskopaš iz ove hrpe?

Drži se, reče Pitt.

On dopuzi preko hrpe do Giordina. Zajedno odgurnu kamenje koje je zatrpalo sve osim Alovog lica i desne ruke.

Je li ti još neka kost smrvljena osim malog prstića?, upita Pitt.

Ne, odgovori Giordino u grču od boli u ruci.

A tebi?

Rebro ili dva. Pitt skine svoje razderane kupaće hlačice i počne ih kidati u trake.

Evo, daj da ti zamotam šaku.

Čuo sam za davanje košulje s leđa za prijatelja, reče Giordino, zahvalno se smiješeći, ali ovo je novi obrat.

Kad je završio, Pitt začuje tihi jecaj na mjestu gdje je odron upao u jezerce. Summer se izvlačila iz vode, a oči su joj bile mutne i staklaste. Odsutno pogleda Pitta.

Moj otac...što?...

Glas joj se stiša, a riječi postanu nerazumljive.

Odmaraš se, reče Pitt.

Za nekoliko minuta izlazimo odovud i na sigurnom smo.

On posegne i privuče je sebi, pa položi njezinu glavu u njedra. Njegovi prsti nježno joj uklone vlažnu kosu s lica na njezinom tjemenu vidio je tamnocrvenu posjekotinu koja je počela naticati. On prošapta nekoliko riječi u njezino uho i nježno je poljubi u usta.

Voda se brzo podizala u pećini i već je doprla do stubišta, ali Pitt nije bio toga svjestan. Lice mu se zgrčilo od suosjećanja za Summer. Htio joj je viknuti da je voli, ali usne su mu se kretale bez zvuka. Ona pogleda Pitta u oči s odsutnim izrazom. Usne joj se pomaknu ona položi ruku na njegove grudi.

Mrtav je, zar ne?

Da, odron ga je ubio, slaže on, ali bila je to samo mala laž. Eksplozija Colta samo je ubrzala Delfijev kraj. Njegovo zdrobljeno tijelo odustalo bi od borbe unutar sat vremena.

Mrzim vas stalno prekidati, reče Giordino, ali mislim da nam je bolje da pobjegnemo, oprostite na izrazu, prije no što se strop sruši.

Pitt još jednom poljubi Summer, a tada se nesigurno osovi na noge. Upravo je htio zamoliti Giordina da osvijesti Adrianu, kad se ona

pojavi, naga, prekrivena zlatnom fosforescencijom, poput nimfe.

Misliš li da možeš plivati?, upita je Giordino.

Pokušat ću, odvrati Adriana slabim glasom.

A1, ti i Adriana krenite prvi, reče Pitt. Neka ti se uhvati za ramena. Summer i ja poći ćemo za vama. On klimne Giordinu.

Vidimo se u sljedećoj komori.

Giordino se ogleda.

Šteta što nam nije ostalo bar nešto od opreme.

Čak i da jest, nikada je ne bismo pronašli pod ovom hrpom.

Hajde, reče Giordino Adriani.

MUHU.....

Veliki zapadni i pacifički podvodni ekspres Albert Giordino ne čeka ni na koga.

On nježno uvede Adrianu u vodu. Teško je hodao, ali plivao je s lakoćom. On joj položi ruke oko svojeg bikovskog vrata i ona zabije lice između njegovih lopatica.

Sada se drži čvrsto i duboko udahni, zapovijedi joj on. Zatim oboje nestadoše, ostavljajući za sobom samo valiće na vodi.

Summer se osvrne prema hrpi kamenja koja je okruživala pali kip. Zar se ništa ne može učiniti?, upita ona.

Ništa.

Tuga je čudna emocija. Tužno i lijepo lice Summer iznenada postane mračno i ozbiljno, uz naznaku ledenog izraza odlučnosti.

Volim te, Dirk, ali ja... ja ne mogu poći s tobom. Pitt je pogleda. Glupost.

Molim te, shvati, reče ona.

Ova podmorska planina oduvijek mi je bila dom. Moja je majka zakopana ovdje, a sada i moj otac. To nije razlog da i ti umreš ovdje.

Ona položi lice na njegove grudi. Jednom sam obećala ocu da ga nikada neću napustiti. Moram poštivati to obećanje.

Pitt se borio protiv nagona da je natjera da uroni u vodu.

Umjesto toga, pomiluje je po glavi i nježno reče Ja sam sebičan čovjek. Tvog oca više nema i ti sada pripadaš meni. Želim te. Trebam te. Čak niti on ne bi od tebe htio da umreš kako bi ispunila svoje djevojačko obećanje.

On je čvrsto zagrlj.

Bez prepirke. Odlazimo zajedno i to sada.

Summer je još uvijek tiho plakala kad su s rukom u ruci zaronili pod žućkastu površinu vode.

Giordino i Adriana sjedili su na rubu u vanjskoj komori kad su Pitt i Summer izronili.

Zašto vam je trebalo tako dugo?, upita Giordino. Od ovog čekanja sam ogladnio.

Pitt je ostao u vodi, držeći se za rub, preslab da se izvuče van.

Sad smo na pola puta, reče on sigurnim glasom. Još kratko plivanje do površine, a tada, odosmo za Honolulu.

Nastavit ćemo istim redoslijedom, nastavi on čvrstim tonom. I zapamtite, izdahnite dok plivate prema površini. Nema smisla da bilo tko od nas dobije emboliju nakon što smo tako daleko došli. On se okrene prema Summer. Voda je pretvorila njezinu zelenu haljinu u prozirni veo i vlažni materijal otkrivao je svaku oblinu njezinog tijela. Poznavao je mnoge žene raznih oblika i veličina, ali sve su izgledale jednolične prema ovoj ženi iz podmorske planine. Um mu je bio toliko obuzet sa Summer da je jedva primijetio kako su Giordino i Adriana kliznuli u vodu.

Vidimo se gore, reče Giordino smiješeći se.

Ali, zabrinutost u njegovim očima bila je vidljiva. Nisu znali što će pronaći na površini. Ako bude ičega.

Pitt mu odgovori osmijehom. Sretno. Pazite na morske pse.

Ne brini. Ako vidim kojeg, ugrist ću ga prvi. On mahne svojom zdravom rukom i zaroni kroz podvodni prolaz, dok mu se Adriana čvrsto držala oko vrata.

Čudan mir zavlada u komori.

Tamna voda blago je zapljuskivala stjenke i male životinjice koje su se držale za stijenu. Prigušeno svjetlo izvana plesalo je po stropu, stvarajući sjene na uzburkanoj površini.

Gore nas oboje čeka novi život, reče Pitt nježno.

Summer se zagleda u Pittove zelene oči i lagano mu pomiluje lice vrhovima prstiju. Zatim brižne u plač njezina duša i biće bili su rastrgani između ljubavi prema ocu i nove ljubavi prema čovjeku kojeg je jedva poznavala.

Borila se u sebi da donese odluku, dok joj se duga, zagasitocrvena kosa talasala zajedno s blagim valovima, a suze miješale s morskom vodom na obrazima. Zatim shvati što mora učiniti.

Spremna sam, reče ona. Teško si povrijeđen, pa ti moraš poći prvi. Ja ću ići za tobom.

Pitt klimne bez riječi, prepuštajući se njezinoj logici.

Poljubi je u ruku.

Tada se nasmiješi, zaroni i nestane ispod površine.

Summer je gledala njegovo nago tijelo kako roni pod stijenama i nestaje u moru.

Zbogom, Dirk Pitt, promrmlja ona sebi u praznoj komori.

Stane na rub, savije svoje zanosno tijelo u luk i skoči u vodu. Za trenutak, gledala je u suncem obasjan izlaz u vanjski svijet. Tada se okrene i zapliva natrag prema žutoj pećini i svojem ocu.

Voda je postajala sve toplija kako se Pitt približavao površini. Pedeset stopa, pomisli on, toliko je pokazivao Giordinov dubinomjer kad su ušli u malu komoru sa zračnim džepom. On pogleda kroz zelenoplavu tekućinu, nazirući ritmičko kretanje osunčane površine nad sobom. Polako je ispuštao zrak, smanjujući pritisak na pluća i znatiželjno promatrajući svoje zračne mjehuriće koji su mu pokraj glave zajedno s njim putovali prema površini. Činilo se kao da nepokretno stoje u prostoru.

On izbije na površinu, a dočeka ga užareno tropsko sunce. Disao je duboko, punim plućima, poput pneumatske bušilice. Opusti se na nekoliko trenutaka, koliko mu je to dozvoljavalo bolno i iscrpljeno tijelo, plutajući na blagim valovima.

Oči mu se razbistre dok je tražio Adrianu i Giordina, a tada ih ugleda na dvadeset stopa od sebe, kako se dižu na vrhu vala, a zatim padaju iza njega.

Iznenada, ispod njih začuje se strašna tutnjava i grmljavina, a u tom trenutku veliki val mjehurića izbije na površinu mora. Iz dubina se pojave ostatci drveta, mrlje nafte i komadi pokidane odjeće.

Bio je to kraj Kanolija kraj Pacifičkog vrtloga.

Pitt je tražio Summer, očajnički gledajući vrhove valova oko sebe. Ali nije bilo niti traga od njezine crvene kose. On je počne dozivati imenom. Ali, jedini odgovor koji je došao bila je grmljavina s morskog dna.

On zagnjuri glavu u vodu i zaroni da je pronađe. Ali, tijelo ga nije slušalo došlo je do ruba svojih snaga. Činilo mu se da negdje u

dubini čuje iskrivljene zvukove glasova tada se krajnjim naporom vrati na površinu.

Čudovišna riba, to je bio jedini opis koji mu je ponudio njegov otupjeli mozak, čudovišna crna riba podigla se iz mora i nadvila nad njegovu glavu, prijeteci da će progutati ono što je preostalo od njega. Pitt nije više mario bio je spreman. More mu je ponudilo onu koju je mogao zavoljeti, samo da bi je ukralo u svojim dubinama.

Tada ga nešto čvrsto uhvati za ruku. Gotovo onesviješten od napora, on podigne pogled. Mnoštvo zamućenih lica spusti se iz čudovišne crne ribe, nježno podižući njegovo nago, teško ozlijeđeno tijelo i zamatajući ga u pokrivač. Jedno od lica izdvoji se od ostalih i nagne nad Pitta.

Kriste reče Crowhaven zapanjeno. Što vam se dogodilo?

Pitt pokuša odgovoriti, ali umjesto toga se zagrcne i zakašlje, izbacujući morsku vodu na bijeli pokrivač.

On promuklo prošapta Vi... Starbuck... podigli ste ga?

Crowhavenova sreća, reče on strpljivo. Projektil Monitora eksplodirao je s druge strane podmorske planine, tako da smo bili djelomično zaštićeni od glavine podvodnih udarnih valova. Udar je bio dovoljno snažan da nadjača podvodnu usisnu silu i isplovili smo na površinu. Mornarici neće biti previše drago kad vidi što smo učinili njezinoj podmornici. Lijevi propeler je otpao, a desni izgleda poput pereca kojem je pozlilo.

Pitt podigne glavu. I Giordino i Adriana bili su na palubi, također umotani u teške, vunene, bijele mornaričke pokrivače. Jedan od mornara zamatao je Girodinovu šaku.

Djevojka... tamo negdje je još jedna djevojka, procijedi Pitt.

Crowhaven se nagne nad Pitta.

Mirujte, bojniče. Ako je tamo, naći ćemo je.

Pitt opet zakašlje i glava mu padne. Osjećao se iscrpljeno i očajno. Um mu je bio prazan, okružen pokrovom crne izmaglice.

Crowhavenovi ljudi tražili su beskonačno, ali nisu pronašli ni traga od Summer.

Tajne Kanolija bile su zatrpane zauvijek.

Epilog

Na Rt Kaena dolazila je plima valovi su zapljuskivali pijesak prije no što bi dodirnuli litice koje su se nadvijale nad njim. Kako se svaki val povlačio, ponovno bi se pojavljivao čisti pijesak, a sitni pješčani račići kopali su nove rupe u čvrsto slijepljenim zrnima.

Pitt je stajao na liticama Rta Kaena i promatrao neumorno kretanje vode. Stajao je tamo jako dugo, čak i nakon što je plima dosegla najvišu točku i počela se povlačiti. Ovdje je sve počelo, pomisli on. A za njega, tu će i završiti. No, znao je da postoje neke stvari koje ostaju u čovjeku dok njegovo srce ne otkuca i posljednji put.

Albatros je lijeno kružio na nebu u sve širim krugovima. Tada, kao da predosjeća opasnost, skrenuo je i poletio prema sjeveru. Pitt je proučavao veliku crnobijelu pticu sve dok nije postala mala krilata točkica i na kraju nestala u plavetnilu neba. Miris plumerije u njegovoj ruci probadao mu je nosnice činilo se da odnekud iza obzora neki tihi glas govori A ka makani hema pa. Riječi je nosio povjetarac koji je dolazio s oceana. Pitt je pažljivo slušao, ali nije čuo više ništa. Na trenutak je gledao buket, a tada ga baci u more, gledajući kako se valovi valjaju preko bijelih cvjetova, raspršujući ih u zapjenjenom pijesku.

Kad se okrenuo od obale, Pitt osjeti veliko olakšanje. Počeo je zviždati kad je njegov AC Cobra poskočio niz zavojiti makadam, ostavljajući za sobom prašinu koja se polako slijegala na praznoj plaži.

O piscu

Clive Cussler rodio se 1931. u Alhambri, u američkoj saveznoj državi Californiji, kao sin majke Amerikanke i oca Nijemca. Prekinuvši studij na Pasadena City Collegeu, stupio je u vojnu službu u američkom ratnom zrakoplovstvu i sudjelovao u Korejskom ratu. Šezdesetih godina radio je u najznačajnijim američkim marketinškim agencijama, prvo kao voditelj kampanja, a potom kao kreativni direktor. Beletristikom se počeo baviti 1973. godine, kad je objavio roman Enigma, u kojemu je ispriповijedao drugu neobičnu pustolovinu Dirka Pitta, junaka i pustolova koji je osvojio srca čitatelja diljem svijeta, dok je prva pustolovina, ispriповijedana u romanu Vrtlog, ostala neobjavljena do 1982.

Ja sam dio Dirka Pitta i Dirk Pitt je dio mene, napisao je Cussler o svom junaku. Oboje smo visoki metar i devedeset. Njegove su oči zelenije od mojih i on nedvojbeno privlači gospode više no što je meni ikada uspjelo. Dijelimo istu strast za pustolovinom, iako njegovi podvizi daleko nadilaze moje.

Godine 1978. utemeljio je Nacionalnu agenciju za more i podmorje National Underwater & Marine Agency NUMA, neprofitnu organizaciju specijaliziranu za pronalaženje, identifikaciju i vađenje potonulih brodova od povijesne važnosti. U dvadeset godina djelatnosti, koju je Cussler opisao u nekim svojim knjigama, njegov tim inženjera i ronilaca uspješno je izvršio preko šezdeset operacija, od kojih je najpoznatija vađenje podmornice Hunley, potopljene za američkog građanskog rata. Njegova druga strast, pored pustolovine, su stari automobili, a njegova velika i nadaleko poznata zbirka oldtimera broji osamdesetak vozila. Već je četrdeset godina u braku s Barbarom Knight i otac je troje djece Teri, Dirka i Dane. Svoje slobodno vrijeme najradije provodi s obitelji u planinama Colorada i pustinjama Arizone. S 90 milijuna čitatelja diljem svijeta Clive Cussler jedan je od najuspješnijih romanopisaca današnjice, a Dirk Pitt s pravom je ušao u probrano društvo velikih romaneskih junaka.

Table Of Contents

- [Predgovor](#)
- [Prolog](#)
- [Poglavlje I](#)
- [Poglavlje II](#)
- [Poglavlje III](#)
- [Poglavlje IV](#)
- [Poglavlje V](#)
- [Poglavlje VI](#)
- [Poglavlje VII](#)
- [Poglavlje VIII](#)
- [Poglavlje IX](#)
- [Poglavlje X](#)
- [Poglavlje XI](#)
- [Poglavlje XII](#)
- [Poglavlje XIII](#)
- [Poglavlje XIV](#)
- [Poglavlje XV](#)
- [Poglavlje XVI](#)
- [Poglavlje XVII](#)
- [Poglavlje XVIII](#)
- [Epilog](#)
- [O piscu](#)

Table of Contents

[Predgovor](#)

[Prolog](#)

[Poglavlje I](#)

[Poglavlje II](#)

[Poglavlje III](#)

[Poglavlje IV](#)

[Poglavlje V](#)

[Poglavlje VI](#)

[Poglavlje VII](#)

[Poglavlje VIII](#)

[Poglavlje IX](#)

[Poglavlje X](#)

[Poglavlje XI](#)

[Poglavlje XII](#)

[Poglavlje XIII](#)

[Poglavlje XIV](#)

[Poglavlje XV](#)

[Poglavlje XVI](#)

[Poglavlje XVII](#)

[Poglavlje XVIII](#)

[Epilog](#)

[O piscu](#)

[Table Of Contents](#)

Table of Contents

[Predgovor](#)

[Prolog](#)

[Poglavlje I](#)

[Poglavlje II](#)

[Poglavlje III](#)

[Poglavlje IV](#)

[Poglavlje V](#)

[Poglavlje VI](#)

[Poglavlje VII](#)

[Poglavlje VIII](#)

[Poglavlje IX](#)

[Poglavlje X](#)

[Poglavlje XI](#)

[Poglavlje XII](#)

[Poglavlje XIII](#)

[Poglavlje XIV](#)

[Poglavlje XV](#)

[Poglavlje XVI](#)

[Poglavlje XVII](#)

[Poglavlje XVIII](#)

[Epilog](#)

[O piscu](#)

[Table Of Contents](#)